Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 28. szám.

1961. július 13

Ludas Matyi

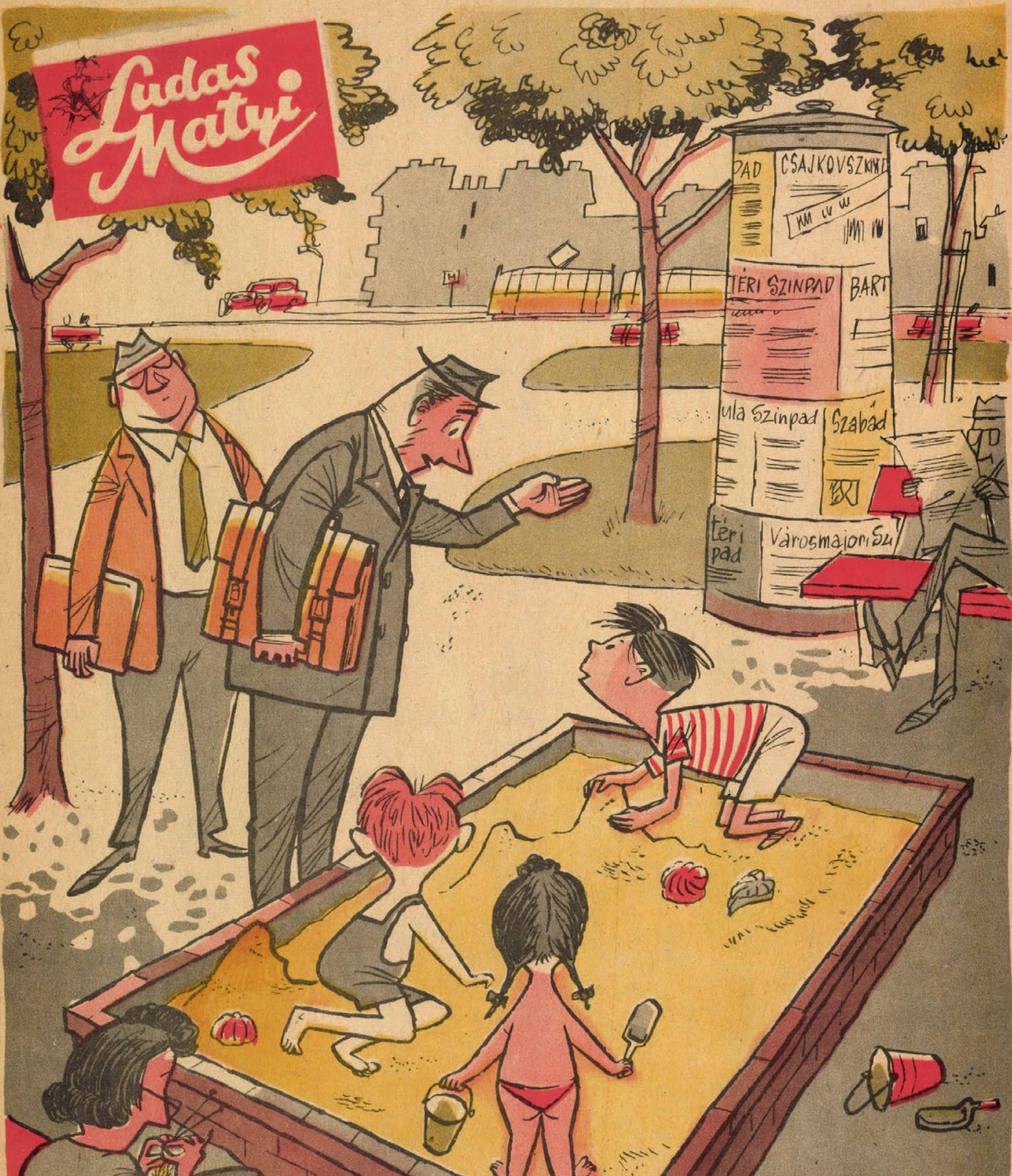
PAD
CSAJKOVSZK
TÉRI SZINPAD
BART
ula Szinpad
Szabad
téri pad
Városmajori Sz
gerő

Gerő Sándor rajza

— Menjetek innen, gyerekek, ide szabadtéri színpadot csinálunk...

Repülőgépről irtják a szúnyogokat

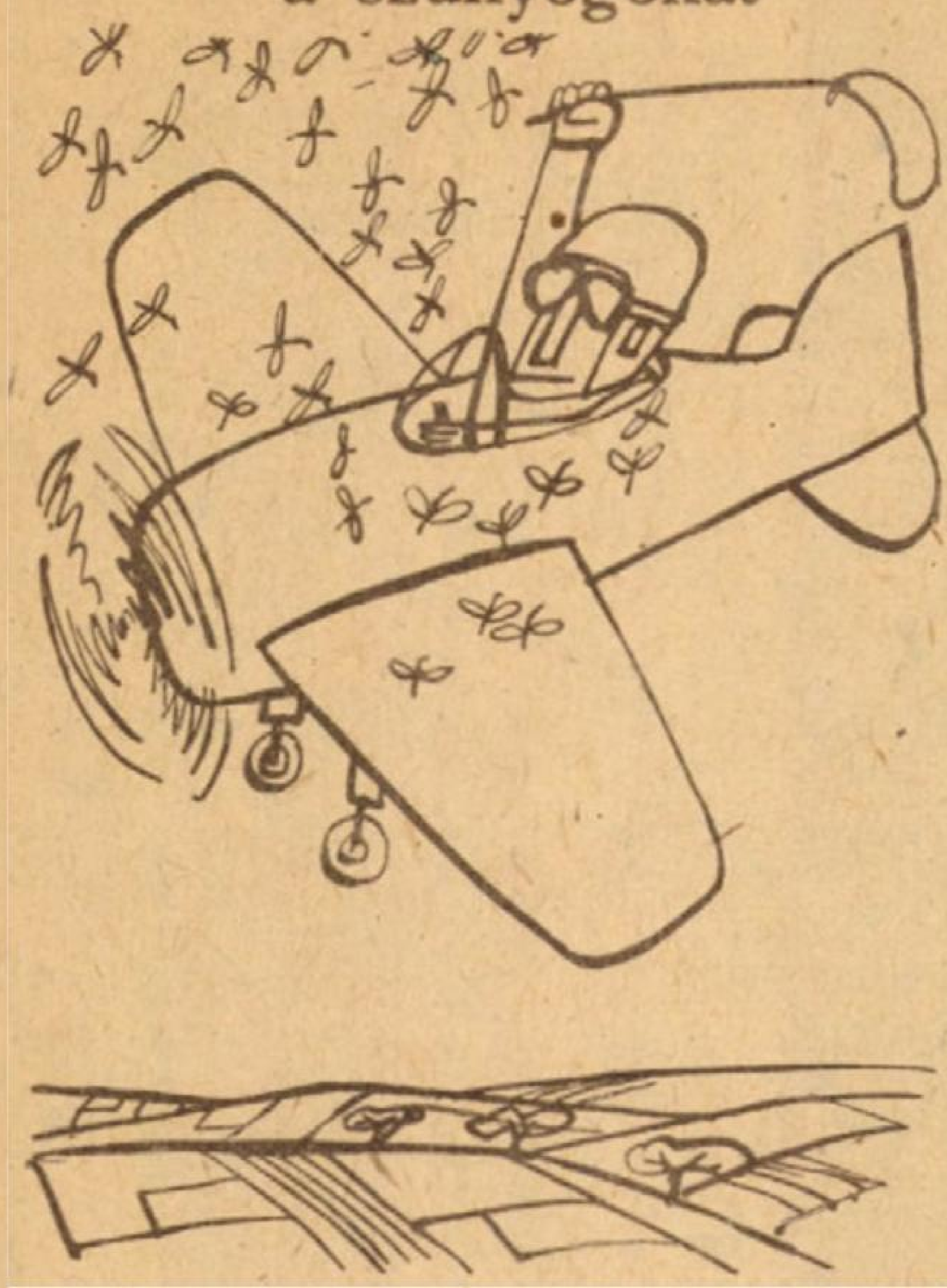

Vadászgép

Új állapot

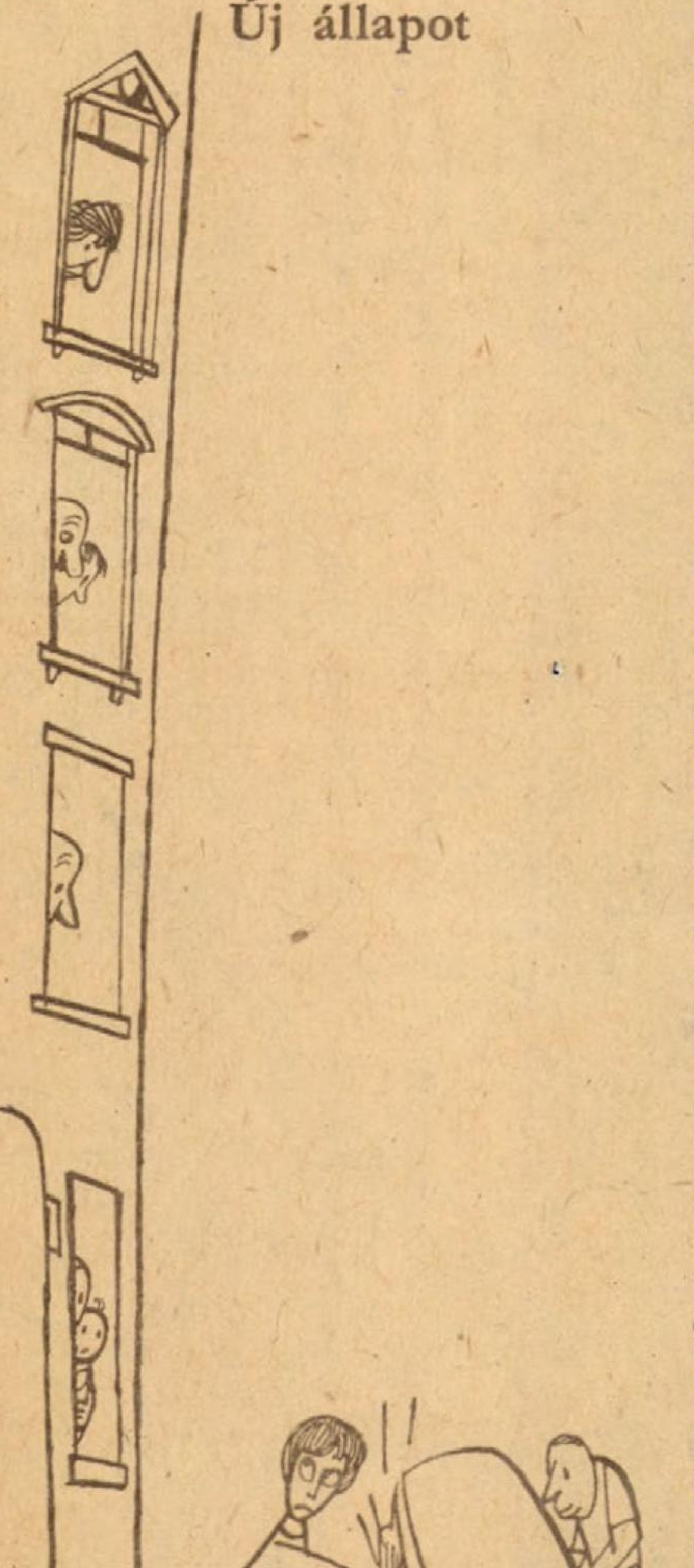

– Eleget csapkodtad az ajtót, már látják, hogy kocsink van!

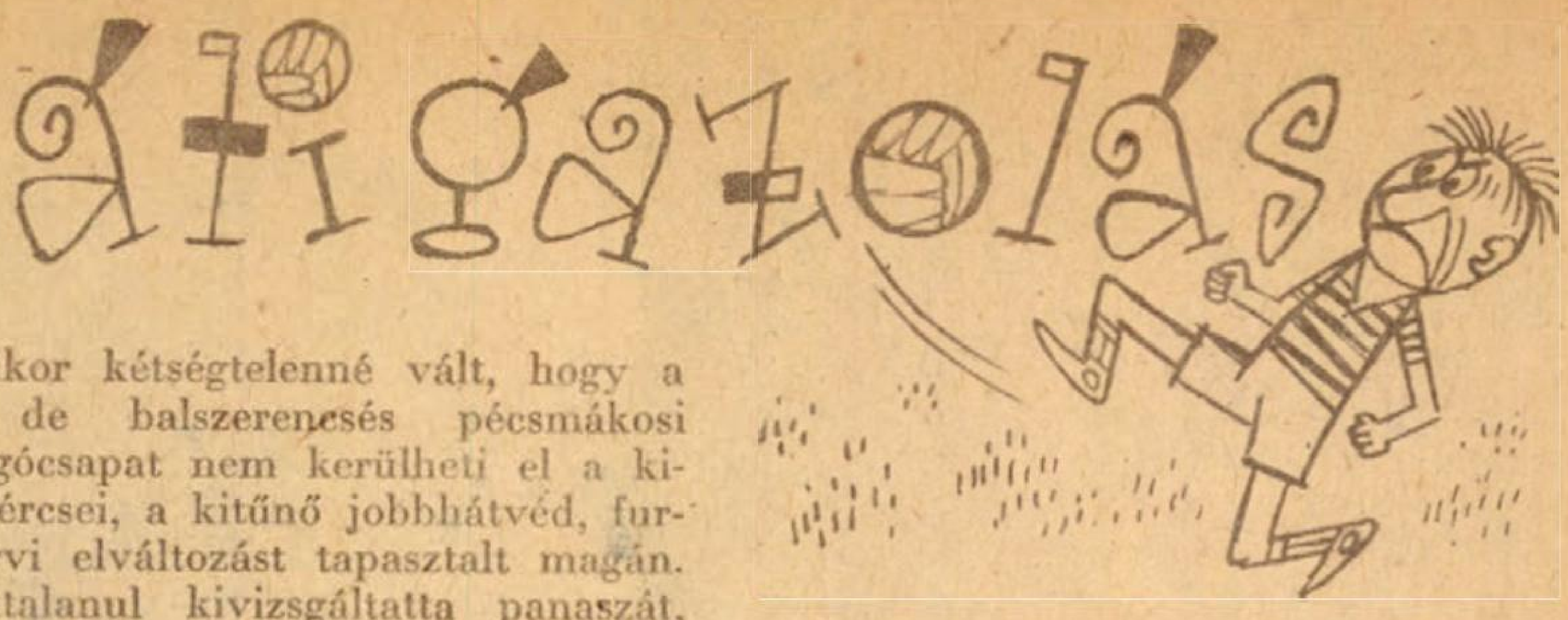

Amikor kétségtelenné vált, hogy a lelkes, de balszerencsés pécsmákosi labdarúgócsapat nem kerülheti el a kiesést, Vércsei, a kitűnő jobbhátvéd, furcsa szervi elváltozást tapasztalt magán. Haladéktalanul kivizsgáltatta panaszát, és a röntgen megállapította, hogy szíve mostantól fogva kizárólag a szürke-barna színekért dobog. Rövidesen a felülvizsgálat is helybenhagyta a diagnózist, mire Vércsei nyomban felutazott a fővárosba, hogy a gyógyulásához szükséges belföldi gyógyszert megszerezze.

Az ellenlábas csapatok elfogult szurkolói körében rosszindulatú mendemondák kaptak lábra, midőn híre ment, hogy a gyorsaságáról híres hátvédet a jövőben a terézvárosi együttesben fogja kergetni a labda. Felkerestük hát a divatos belvárosi presszóban tanyázó játékost, hogy tőle magától tudjuk meg: mennyi igazság van a sok szóbeszédben.

— Orvosaim tanácsára cseréltem fel a füstös-kátrányos Pécsmákost a főváros üde, tiszta levegőjével — kezdte nyilatkozatát a balszélsők mumusa. — Hétről hétre olvastam, hogy a Terézváros védelme lyukas, ha én nem próbálom megstoppolni, jövőre ők is kieshetnek — tette hozzá.

Nincs azon restellnivaló, hogy kissé magunk is meghatódtunk a nemeslelkű védőjátékos önzetlen segíteniakarásán. Mégse mulaszthattuk el, hogy egy-két aggályunknak kifejezést ne adjunk.

— Állás lesz? — kérdeztük szorongva.

— Nem tudom még, de ez nem is fontos, nekem a klubom sikere az egyedül szent. Szó van arról, hogy az egyik peremkerületi moziban megüresedik egy perecárusi státus, esetleg ezt megkapom. Nem vagyok nagyigényű, megélek én akármilyen kevésből.

— És hol fog lakni? Még az ős-pestiek is sokára jutnak lakáshoz, maga meg most jött föl, erre nem gondolt?

— Az új intézőm nagynénje a télre fölajánlotta nekem a nyárikonyháját Erzsébeten. Ott majd meghúzom magam valahogy, ha jön a zimankó. Addig meg elalszom én a pályán, a kapufa tövében is, nem igaz?

Hiába, a sportszívnek nem lehet parancsolni. Azzal az érzéssel váltunk el a jeles jobbhátvédtől, hogy még sok ilyen izzó klubszeretettől átitatott, szerény Vércseire volna szüksége labdarúgásunknak.

*

Nyilvánosságra hozták az átigazolási listákat, Vércsei valóban a szürke-barnákhoz került. Kimentünk a keddi edzésre, megnézni: hogy ízlik neki a foci az új társak között?

— Vércsei nincs még itt, az öröklakása berendezésének dolgában szaladgál — fogadott az edző.

— Öröklakás?!!

— Na, ne csodálkozzon ilyen rosszmájúan. A fiú világéletében takarékos volt. Azelőtt a pécsmákosi eszpresszóban pincérkedett, és mindig szépen félrerakta, amit aprópénz hiányában nem tudott visszaadni. Mi is megkérdeztük a gyereket, miből veszi a lakást, mire elmesélte, hogy rengetegen csak két cukorral isszák a duplát, amihez pedig négy kocka jár. Ő mindig gondosan elrakta a felhasználatlanul visszavitt cukrokat, így aztán egy-kettőre összegyűlt a lakásra a százhúszezer.

— Sikerült elhelyezkednie?

— Az egyik körúti szálloda üzletvezetője lett.

— Hm. Nem fogják ezt a riválisok arra magyarázni, hogy a Terézvárosi SE a vendéglátóipar csapata?

— Ugyan, hogy jön az ide? Mondom, hogy a fiú dolgozott már a szakmában. Különben is: nagy ügyszeretettel látja el munkáját, hiánytalanul ledolgozza a hétnek mind a hat óráját.

Megnyugodtunk.

Kaposy Miklós

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Mégiscsak furcsa – veszekedett a feleség –, színházba megyünk és te nem borotválkozol.

– De édes szívem, amikor elkezdtél öltözködni, én megborotválkoztam.

A takarítónő bekopog a professzor dolgozószobájába, és így szól:

– Professzor úr, behoztam a kis Péterkét.

– Jó, jó, tegye a Pé betűhöz . . .

Pénteki zsákmány

Toncz Tibor rajza

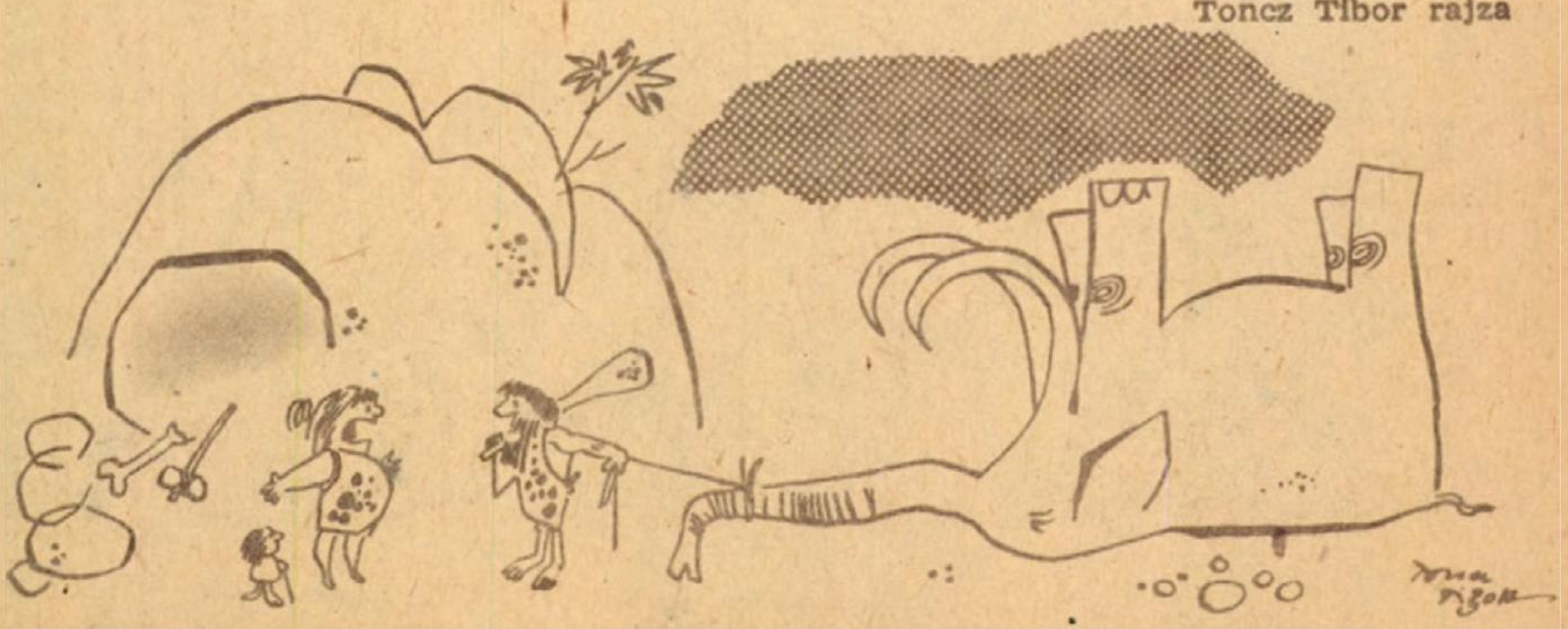

– Most mehetsz jégért, ha vasárnap enni akarsz belőle!

Irodalomtörténeti felfedezés

Rájöttem, hogy Shakespeare Romeo és Júliája tulajdonképpen csak néhány részlete, néhány folytatása a Capulet- és a Montague-család izgalmas, fordulatokban bővelkedő, tanulságos történetének.

Azokban az időkben úgy ismerték a Capulet- és a Montague-családot, mint most a Szabó-családot, és az egész Erzsébet-kori Anglia izgult: vajon mi történik Júliával, mit fundál ismét Capulet bácsi, és miben mesterkedik Montague néni? Midőn Benvolio, Montague unokaöccse megbetegedett a mosatlan gyümölcstől, és csak Montague mama ápolása mentette meg az életnek, hírnökök, fullajtárok ezrei keresték fel a Globe-színházat: orvosságokkal, könyvekkel, kompóttal s virágcsokrokkal. A korabeli társadalom egy emberként aggódott Benvolio felépüléséért.

Ma már, a huszadik században az ilyesmi lehetetlen. Shakespeare korában azonban együgyűbbek, műveletlenebbek és hiszékenyebbek voltak az emberek. Elhitték, hogy Benvolio, a Benvoliót alakító színész valóban megbetegedett. Ó, boldog kor!

Tudomást szereztem arról is, hogyan írta meg Shakespeare a Romeo és Júliát, a Capulet- és Montague-család históriájának száznhuszonnyolcadik folytatását.

Az előző folytatásban Júlia megismerkedett a Romeo fiúval, és egymásba szerettek. Shakespeare azt tervezte, hogy a soron következő folytatásban a fiatalok megtartják az esküvőt — a szülők tudta nélkül. Shakespeare biztos volt abban, hogy ennek a résznek nagy sikere lesz, és remélte, hogy az egyszerűbb nézők nászajándékokat is küldenek majd a színházba: étkészletet, szőnyeget, párna- és dunyhahuzatokat, edényeket és egyéb hasznos dolgokat.

Mielőtt azonban belekezdett volna a soron következő folytatásba, néhány fontos szempontot kapott az udvari dramaturgtól.

A dramaturg felhívta a szerző figyelmét arra, hogy az utóbbi időben furcsa és veszélyes szokás terjedt el a fiatal lányok körében. Ha a szülők nem engedik el őket táncolni vagy nem kapnak új báli ruhát, vagy ha nem engedik őket férjhez menni ahhoz, akit kiválasztottak, mérget vesznek be. Ettől a méregtől olyanok lesznek, mint a holtak, arcukon a zord halál lárvája, és csak negyvenkét óra múlva térnek magukhoz. A dramaturg arra kérte Shakespeare-t, dolgozza fel ezt a témát a Capulet- és Montague-család népszerű történetében, és mutasson rá arra, milyen bonyodalmak származhatnak a felelőtlen méregevésből.

A szerző feljegyezte a témát, és menni készült, de a dramaturg még nem engedte el. Jó lenne, mondta, ha a következő folytatásban szó esne az öregek megbecsüléséről is. Mondjuk, Escalus, Verona hercegének az édesapja panaszkodhatna Capulet néninek, hogy a fia nem tartja el, nem támogatja. Továbbá Paris apródja csavarogjon este az utcán, Montague bácsi csípje fülön, és magyarázza meg a gyerkőcnek, hogy nyolc óra után semmi keresnivalója az utcán. Mercutio, a herceg rokona, Romeo unokaöccse legyen iszákos, és Capulet néni faragjon belőle antialkoholistát. Júlia dajkája mondjon fel, és menjen le falura... És így tovább, és így tovább...

Shakespeare felírta noteszába a hallottakat, de nem dolgozott fel minden szempontot a Romeo és Júliában.

Csak ez a különbség a Romeo és Júlia és a Szabó-család között.

Mikes György

Egyéves a „független” Kongó

Erdei Sándor rajza

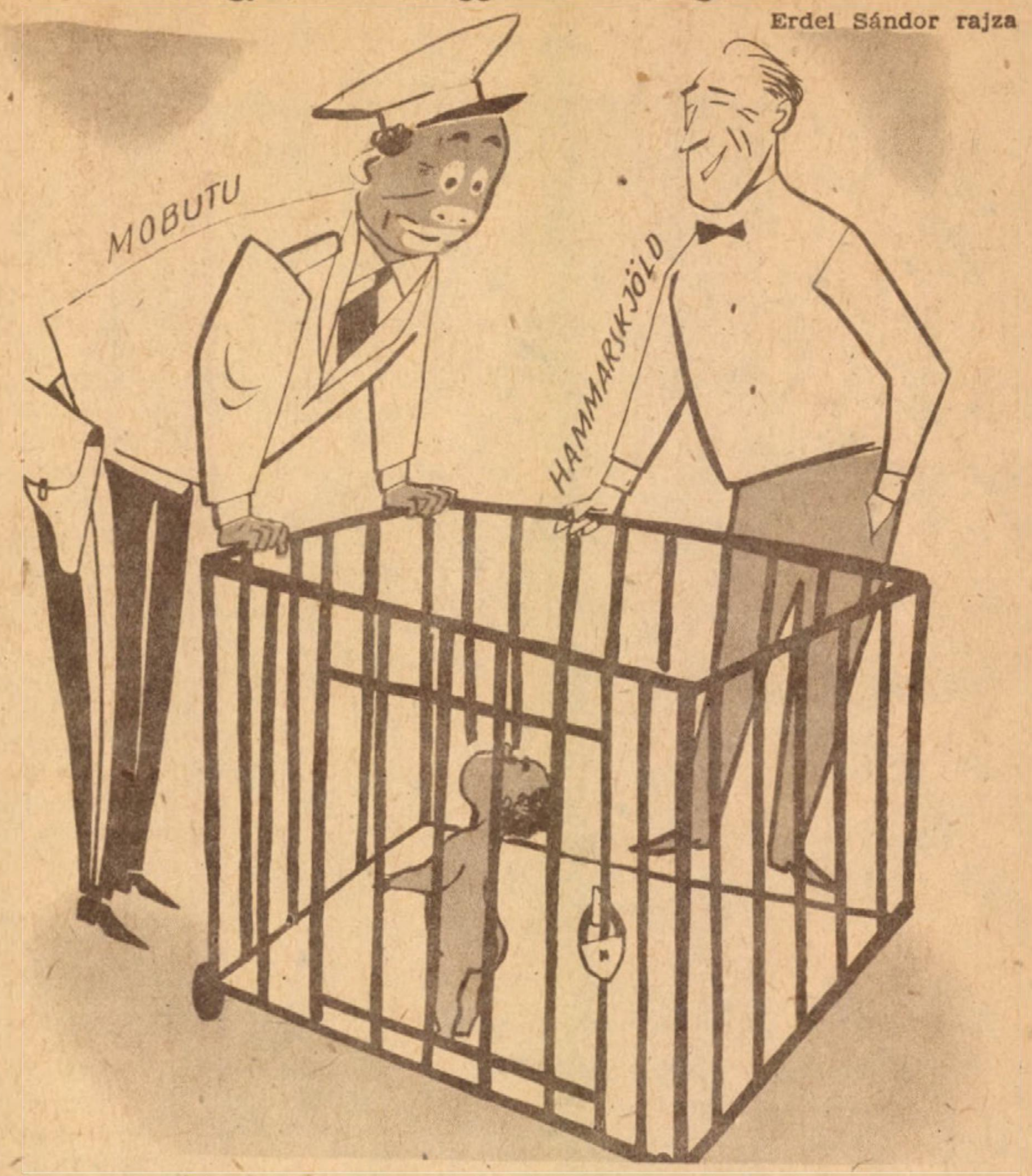

– Látod, milyen szép járókát kaptál a keresztpapától?

Falusi legelőn

Szepes Béla rajza

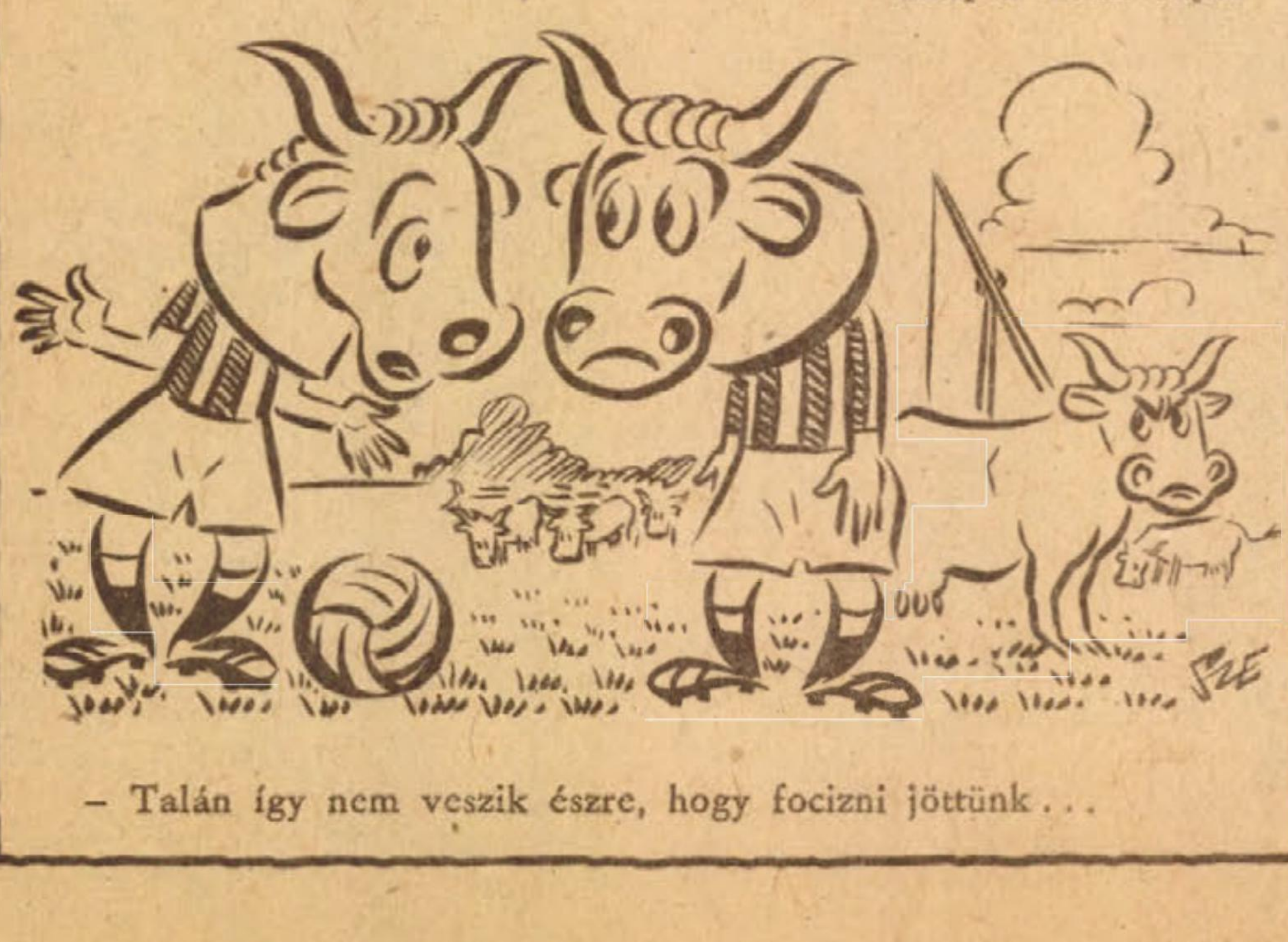

– Talán így nem veszik észre, hogy focizni jöttünk...

Jobb, mint a házkezelőség!

Mészáros András rajza

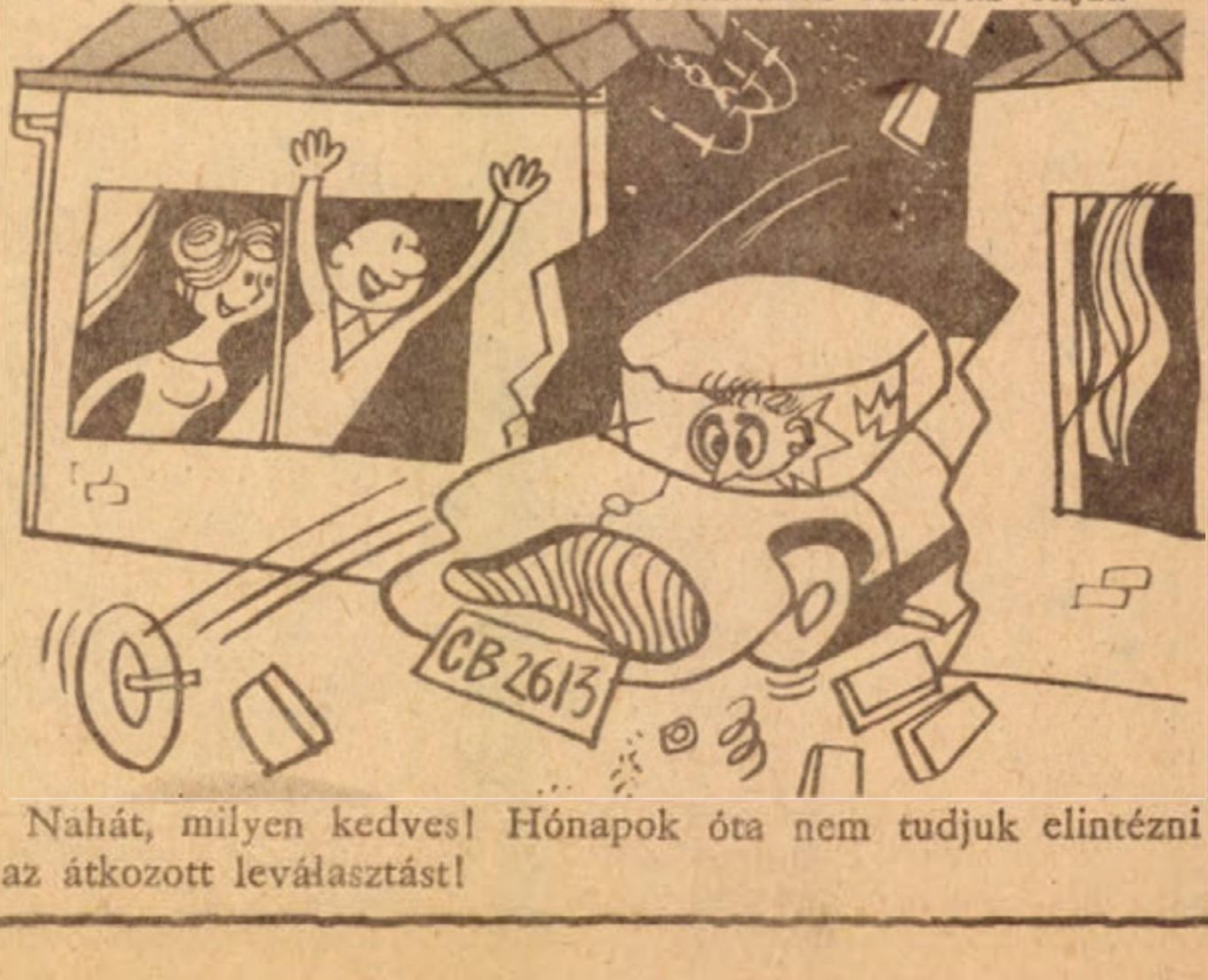

– Nahát, milyen kedves! Hónapok óta nem tudjuk elintézni azt az átkozott leválasztást!

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

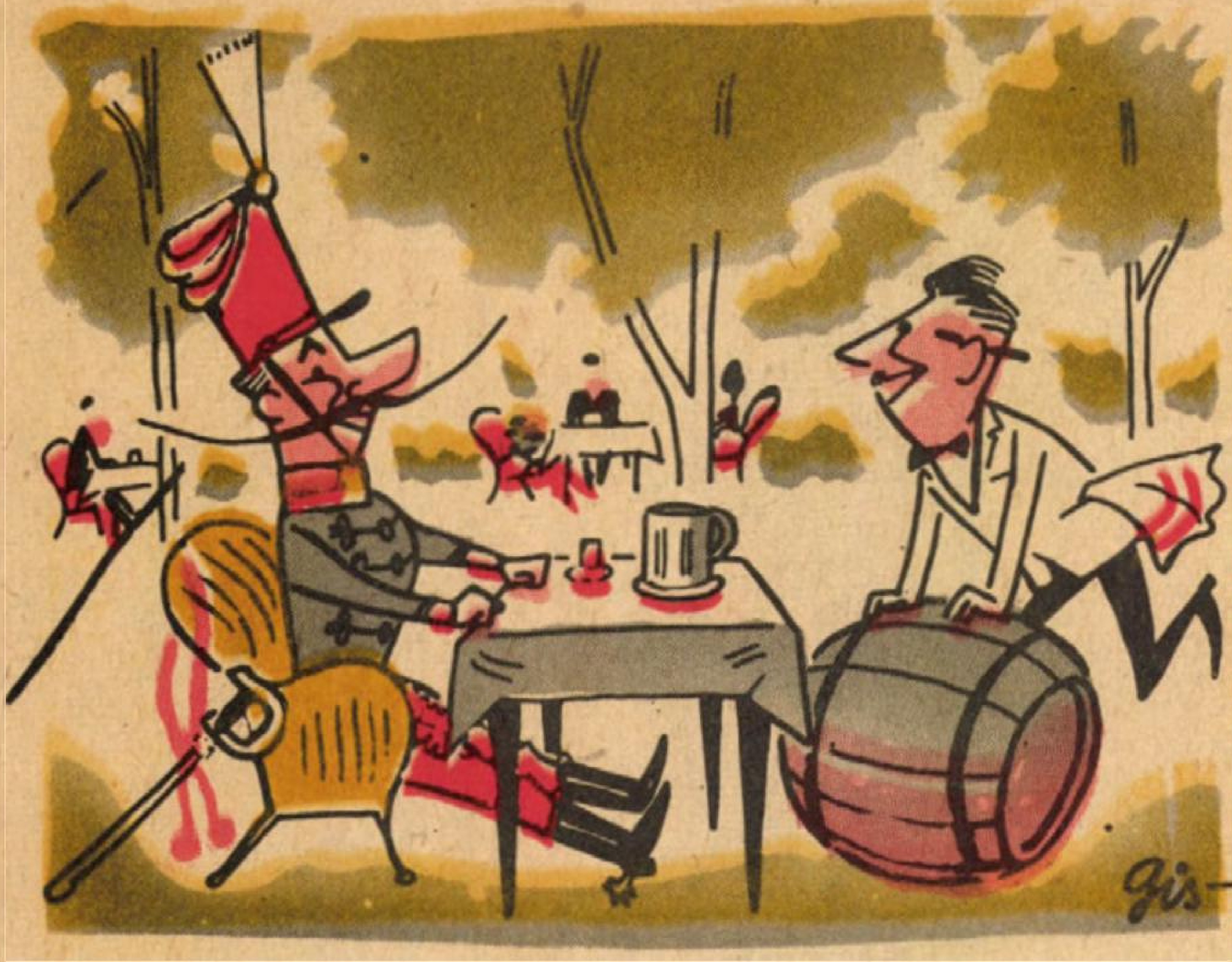

– A kertvendéglőben vasárnap rendeltem egy pohár sört, mire a pincér egy egész hordót gurított oda! . . .

VANNAK egészen Furcsa DOLGOK

Spártai katonaélet

A dél-szumátrai Ambiből jelenti az UPI hírügynökség, hogy az indonéziai hadsereg parancsnoka betiltotta a katonák között a többnejűséget. Emlékeztette a katonákat arra, hogy amíg a hadseregben vannak, elégedjenek meg egy feleséggel.

Elvégre vagy van kemény katonaélet, vagy nincs!

Kis méretek kora

Az amerikaiak megalománia helyett mikromániába estek. Legalábbis ezt állapítja meg a londoni „Daily Mirror" washingtoni tudósítója. Valaha még a virslit is így hirdették: *„A világ legnagyobb virslije."* Most a következő népszerű árucikkek találtak utat az egyszerű amerikaiak szívébe:

Cigarettatárca nagyságú filmfelvevőgép.
Dominónagyságú rádió.
Egyszemélyes kisautó sovány és kistermetű emberek számára.
Hüvelykujjnagyságú könyvek nagyítóval.

Ezzel szemben az is igaz, hogy ezeket az apróságokat gigászi nagyságú reklámtáblákon hirdetik.

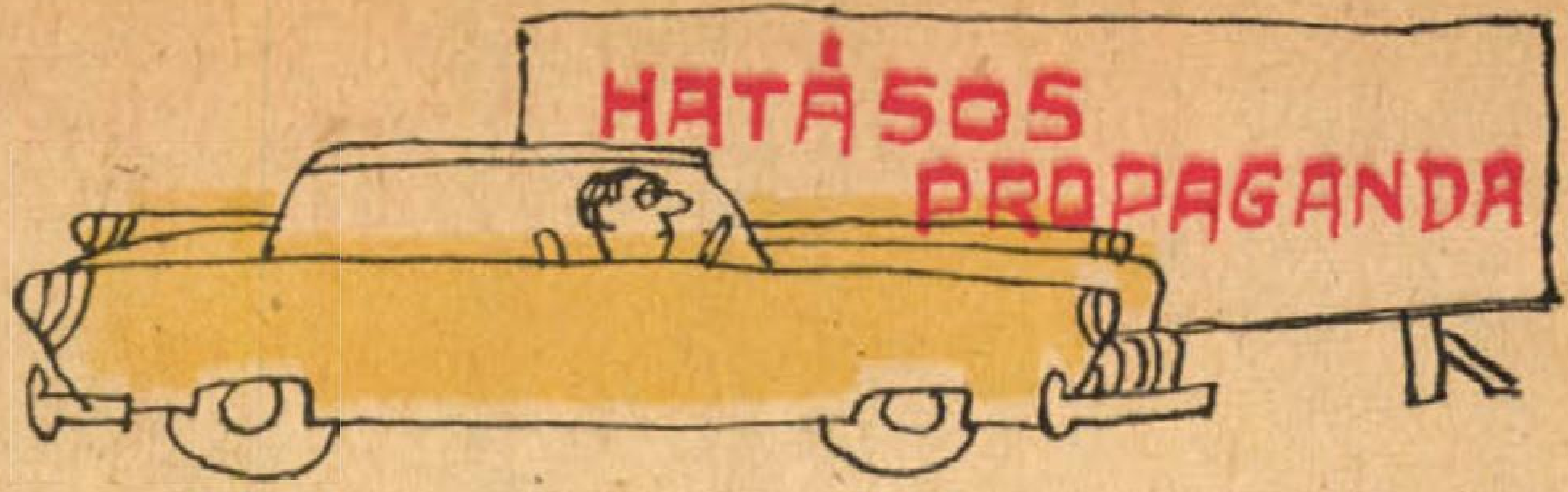

HATÁSOS PROPAGANDA

Az országos főútvonal betonján suhanok gépjárművemmel, idegeim acélosak, tekintetem éber, erős kézzel fogom a kormányt. Körülöttem a megnyugtató természet, az ég kékje, szántóföld, pillangók.

A harmonikus rónán át a távolban színes olajfestmény tűnik fel, az országút szélén rendezték be a rögtönzött tárlatot. Közeledem a kép felé, s kezemben a kormány megremeg.

A festmény főalakja beesett szemű fiúgyermeket ábrázol, sírásra görbült szájjal, száraz ágon, csüggedt ajakkal. A kép hátterén, bíborban égő horizonton a tragédia magyarázata: egy felborult géperejű jármű, a jármű alatt emberi test körvonalai. Mindehhez járul a megrázó erejű aláírás: *„Miért nem jön haza apuka?"*

A nagyhatású műalkotás láttán könnyek borítják el arcomat, az országút elhomályosul szemem előtt. Gépkocsim cikcakkban jár, fel-felcsukló férfizokogásom nyomán. Lassan térek magamhoz, arcomat az ablaktörlőhöz szorítom, hogy lemossa könnyeim árját, korholom magamat gyengeségemért. Tudom jól, hogy a kis árva csupán a művész teremtő képzeletének szülötte, mégis mennyire felindultam sorsán.

Nyugtalan idegekkel, félve kémlelem a messzeséget, amidőn egy kanyarban szinte elém ugrik az újabb festmény: árokba fordult géperejű bérkocsit ábrázol ezen a művész, a vásznaira oly jellemző láng és üszök kiáltó színeivel, melybe a közeledő mentőautó fehér foltja igen hatásosan illeszkedik bele.

A kép hatása ismét kétségtelen: érzem, mint mondják fel idegeim a szolgálatot. Pedig valaha a Vidám Park szellemvasútjában sem féltem! De most kényszerképzetem támad, hogy a következő kanyarban rugón járó csontváz ugrik ki egy fa mögül, a kezében slussz-kulcsot csörget, és integet, esetleg cilinderben, defektes kerékkel karikázik át előttem, keresztben az úton. Mert a hatásos propagandában minden lehetséges . . .

Most egy másik gépkocsi közeledik felém, szemközt. De mintha nem ülne a gépkocsiban senki, a kormánynál nem látok embert . . . És mintha nem kerekei volnának, hanem szökdécselne . . . És mintha szájharmonikázna fölöttem valaki . . .

Még hallom, amint felkacagok, azzal benyomva a dudát, visszamenetbe kapcsolva megindulok, kürtölve, lassan, hátrafelé az országúton . . .

(somogyi)

JuCika nyaral (hajókázás)

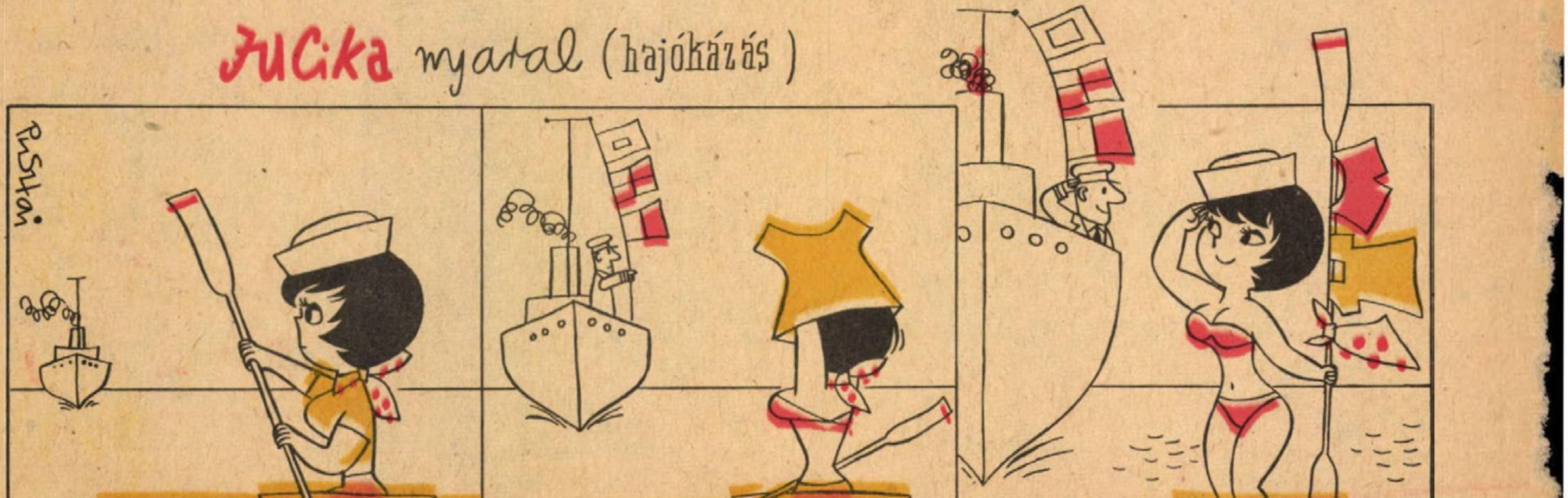

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

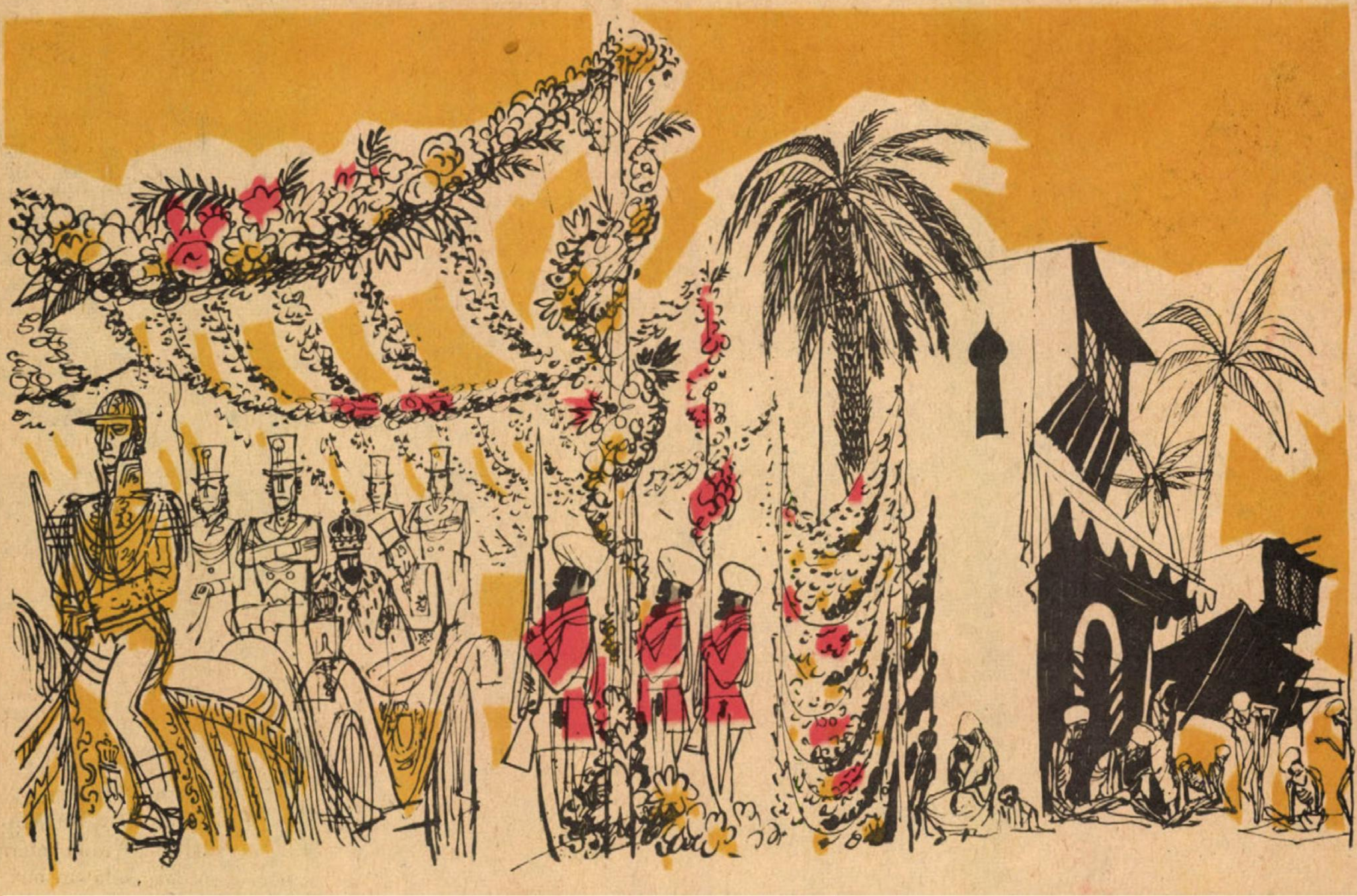

– Felség, felvirágoztattuk Indiát!

Debreceni Anekdóták

Most, hogy ebben az évben hatszázadik évét ünnepli Debrecen, talán kutassunk egy kicsit az ősi debreceni humorban.

*

Csokonai tréfája

Csokonainak egy alkalommal azt újságolták, hogy a „kálvinista Róma" egyik polgárának feleségét szálán-szőrén megszöktették.

A költő – aki maga is nagy csélcsap hírében állt –, berzenkedve így válaszolt:

– Na, ez már cudarság, én is megdézsmáltam más szénáját, de az egész asztagot sohasem vittem el.

*

Debreceni hozzászólás

Hajnalban elindula a nádudvari vásárra Szuromi András és B. Kis Balázs, a két sógor. Döcögnek a szekéren, egyszer csak megszólal Szuromi, Balthazár Dezső püspökre célozva, akinek egy időben nagy bajusza volt.

– Szép nagy bajusza van az új püspökünknek.

A kijelentés után döcögnek tovább Nádudvar felé, s amikor ott elvégezték dolgukat, visszafordulnak és ismét együtt mennek Debrecen felé. Félúton megszólal B. Kis Balázs, s így reflektál rá félnap után a püspökre vonatkozó megjegyzésre:

– Oszt pedri-e?

*

Hazajáró lélek

Árva Nagy Józsefné, aki korán jutott özvegyi sorra, egy reggelen azt meséli szomszédasszonyának:

– Csodálatos, szegény férjem három hónapja hótt meg, s azóta minden iccaka megjelenik nékem.

– No, akkor – jegyzi meg a szomszédasszony – legközelebb juttassa eszébe a hazajáró urának, hogy húsz forinttal adós maradt az uramnak.

*

Melléfogás

A Déri Múzeum egyik enyhén spicces tisztviselőjét hazakísérték barátai. Amikor nem találták meg a zsebében a kapukulcsot, feltolták a kapu tetejére azzal az elgondolással, hogy majd onnan beesik az udvarra.

A jól végzett munka után a barátok visszatértek a kocsmába leöblíteni a hazakísérés fáradalmait, de alig néhány perc múlva, betántorgott az ajtón a hazaszállított muzeista.

– Ne haragudjatok – mormogta –, igyeki a fene, kifelé estem.

(Gy. I. I.)

Nyár

Toncz Tibor rajza

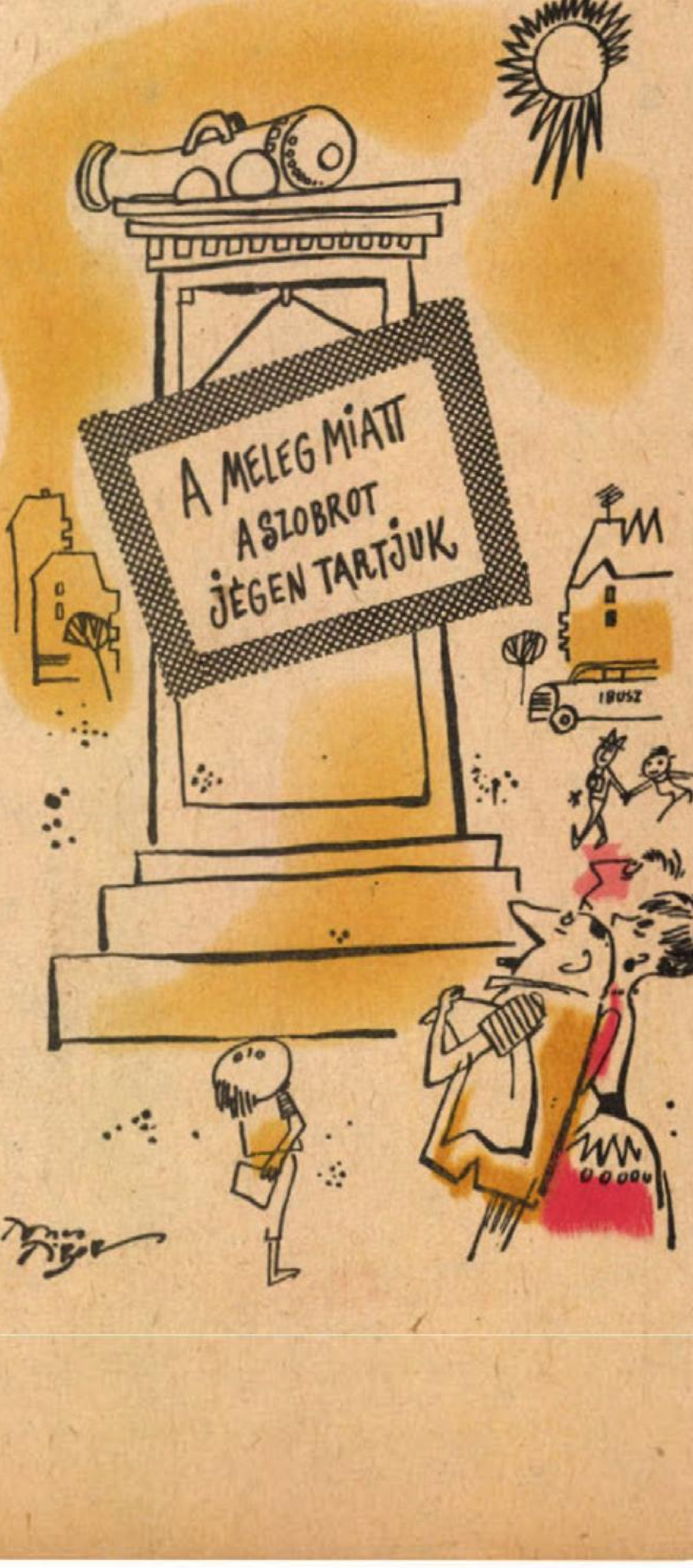

A MELEG MIATT A SZOBROT JÉGEN TARTJUK
IBUSZ

TÚRA

A személyzetis, a kövér Sársánszki nagyon szerette a természetet. Ráadásul rárecscsentett az üzemi orvos is, hogy mozogjon, mert három hónap alatt három kilót hízott, és ha így folytatja, ebből csak baja lehet. Ekkor történt, hogy Sársánszky elhatározta a turista egyesület megalakítását. A szomszédos Pribelitgyár is csinál hasonlót, miért ne lehetne itt is? — kérdezte.

Nem valami nagyszabású dologra gondolt, csak éppen annyira, hogy néha egy-egy vasárnapon az üzemből nyolcan-tízen kimennek a budai hegyekbe. Ott sétálnak, játszanak, pihennek alkonyatig a jó levegőn. Megtehette volna ezt egymagában is, de társaságban mégiscsak más a dolog. Legalább egy kalap alatt közelebbről megismeri munkatársait is, akiknek egy részéről eddig csak ködös elképzelései voltak. Az ötletet tett követte. Kitett egy cédulát a faliújságra, hogy aki vasárnaponként túrára akar menni, az jelentkezzék Sársánszki Istvánnál a személyzeti osztályon. Elsőnek Hencidai olvasta a cédulát.

— Hogy a mi pénzünkért lejárja a hasát! — mondta Boncidainak.

— Meg szemináriumanyaggal beszélje tele az emberek fejét. Már úgysem bírom ezt a szörnyű nagy kijózanodást — szólt az.

— Tépjük le! — kiáltott ekkor Hencidai. De mielőtt cselekvésre szánta volna el magát, arra ment Mancidai. Az meggondoltabb, bölcs ember volt.

— Meglátja valaki, hogy tépdesed a faliújságot, és kész a baj! — mondta.

— De mégsem lehet hagyni, hogy Sársánszki vezesse a túrát. Ha egyszer túra, azt én akarom vezetni! — pattogott Hencidai.

Mancidai elgondolkozott:

— No, akkor majd csinálunk valamit. De nem úgy hűbelebalázs módjára, mint ti. Figyeljétek, hogy csinálom az ilyesmit én.

— Sársánszki elvtárs — szólt utóbb a személyzetishez —, szeretnék én is részt venni a kirándulásokon. Én is pocakosodom, meg aztán az efféle ülőfoglalkozásúaknak egyébként is kell egy kis mozgás.

— Örülök, hogy maga is jelentkezik — szólt Sársánszki. — Magával már négyen vagyunk, mi ketten, a Béresné és a Horváth Feri.

— Ez azonban nagyon kevés még — mondta Mancidai. — Nagy jelentősége van ennek a munkaképesség növelése szempontjából is. Bízzon meg engem, legyek én a szerveződő turistaegylet propagandistája. Meglátja, akkor, milyen népszerű lesz nálunk a turisztika!

Egy óra múlva megszólalt a gyári hangszóró:

— Halló, halló, figyelem! A gyári Szív küldi műsora következik. Mancidai kartárs küldi Béresnének a „Szép ma lenni turistának" című dalt. Egyébként közöljük dolgozóinkkal, hogy ezentúl a hangosan beszélő bejelenti, ki jön el a vasárnapi túrára. Eddigi részvevők: Sársánszki, Béresné, Horváth és Mancidai kartársak. További jelentkezéseket várunk a bemondófülkében. „Bakancsban a szocializmusért!"

A nap folyamán még ötször tették fel a „Szép ma lenni turistának" című dalt, a következő napokon pedig mást se játszottak. Geörcsnét a negyedik napon idegösszeroppanással vitték el emiatt a mentők. Boncidai irodai szobája viszont átalakult dekorációs műhellyé. A „Külön turista faliújság" készült ott. Boncidai egymaga írta a vezércikket: „A turisztikával is a szocializmust szolgáljuk." Cikket kért Béresnétől is „Miért megyek kirándulni" és Horváth Feritől „Azért a munkapadnál is helytállok" címmel.

Hencidai belépési nyilatkozatokat sokszorosított, amelyen a túramozgalomhoz csatlakozók egyben vállalták, hogy munkatársaik közül legalább még egyet megnyernek az ügynek. Minden üzemrészben röpgyűlést tartottak, amelyen Hencidai, Mancidai és Boncidai ismertette a turisztika jelentőségét a munka termelékenységének növelésével kapcsolatban. Bejelentették, hogy ahonnan valaki túrára jelentkezik, az az üzemrész visszavonásig a „Természetjáró műhely" megtisztelő címet viselheti. Ebédszünet alatt Mancidai olvasta az ebédlőben kis novelláját, amelyben elmondja, hogyan járt kirándulni annak idején Lasalle Ferdinánd. Rántott hús volt, mégis majdnem mindenki otthagyta.

Másnap Hencidai felállította a fekete táblát az iroda folyosóján. „Akik nem jöttek túrára" felirattal. Levették a gyári mozi műsoráról a „Tisztességtudó utcalány"-t, és helyébe ismeretterjesztő előadást iktattak be: „A Pilis állat- és növényvilága" címmel. Tavasztól télig újabb hatelőadásos sorozatot iktattak műsorba: „A turisztika története" címmel. Mancidai vállalta az elsőt, a „Turisztika az őskommunizmusban és a rabszolgatársadalom hajnalá"-t. A fiatalság táncestje helyett viszont a „Szív és tüdő üdülése szabad levegőn" című képsorozatot vetítették.

Másnap Béresné sápadtan nyitott be Sársánszkihoz. — Inkább soha az életben nem hagyom el a város belterületét — nyögte. Kiderült, hogy reggel a bejáratnál a saját hatalmas arcképébe ütközött, rajta a felírás: „A természetjárás hőse."

— Miért tette ezt velem? — így sírt az asszony. — Már úgyis azt beszélik az osztályon, hogy viszonyom van a Horváth Ferivel, azért akarok kirándulni. Ha megtudja a férjem . . .

Alighogy elment, Mancidai lépett be.

— Na, mit szólsz? — szólt diadalmasan. — Az egész gyár egy méhkas.

Sársánszki erre siralmas képet vághatott, mert Mancidai óvatosan a kijárathoz közelített, de közben hozzátette:

— Csak még egy apró agitációs trükk hiányzik, és eljön vasárnap az egész üzem. Horváth Ferinek kalóriapénzt kellene fizetni, ha már a közösségért lohol fel a lejtőn.

Boncidai a napisajtónak küldött szét közleményeket a gyárban folyó turistamozgalomról. Egyiknek címe az volt: „Boncidai az üzemi sportkör kiváló szervezője." Hencidai versenyre hívta ki Mancidai üzemrészét, melyik teljesít együttesen több órakilométert 1959 folyamán. Bankettet szerveztek a majd belépő turista-

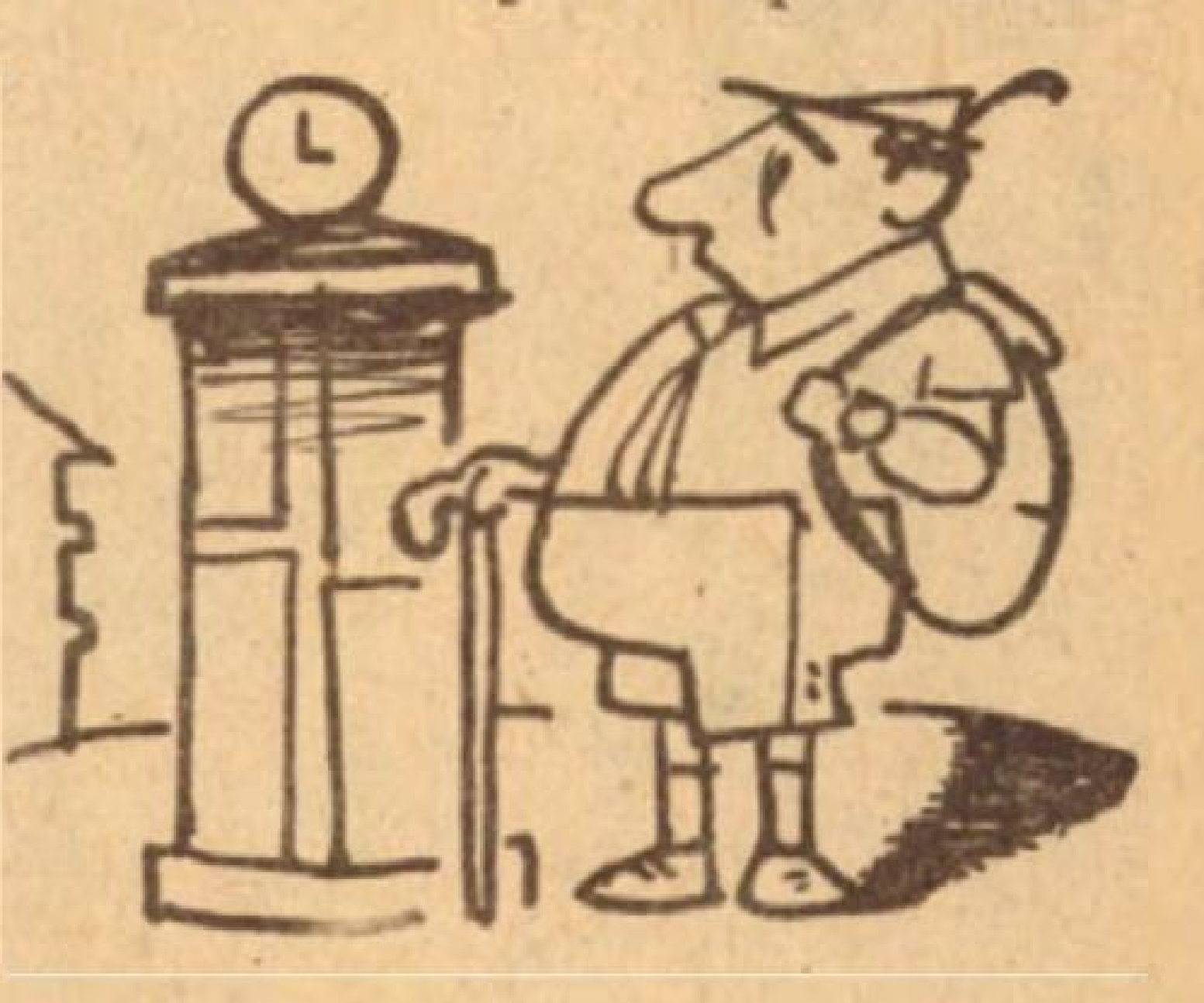

egyesületi tagok számára. Mindegyiknek díszes bronzveretet is terveztek, dombormívű turistakalappal és a felirattal: „Jó dolgozó, jó turista, üdvözöl Sársánszki Pista." Piros-fehér-zöld karszalagot gyártattak „Turista dolgozó" felirattal. Boncidai megkezdte a „Turista gárdamozgalom" alapszabályainak kidolgozását, amelynek tagjai tömérdek kötelezettséget vállalnak magukra a Pilis turistajelzésében és a selejt csökkentésében, viszont évi két alkalommal kedvezményes vasútijegyet kapnak, és a túrán eltöltött idejük beleszámít a nyugdíjba.

Táblák készültek, amelyeket felvonuláson az élen kell hordani „Turista-gárdista" felirattal. Mancidai javasolta, hogy függetlenítsék őt erre a célra.

Így érkezett el az első túra napja. Sársánszki várt, várt a Moszkva téren, de nem jött senki. Ott állt viszont egy népes társaság, a szomszédos Pribelit-üzem kirándulói.

— Hogy csinálták? Hogy tudták erre rávenni az embereket? — kérdezte Sársánszki a túravezetőt.

— Nem kell ennek propaganda — szólt az. — Ha jó idő van, rábeszélés nélkül szívesen jön majdnem mindenki kirándulni. De látom, maga egyedül van. Tartson velünk, elvtárs.

Sársánszkinak azonban eszébe jutott a karszalag, a hat tudományos előadás és a természetjáró műhely cím. Így válaszolt:

— Köszönöm, nagyon kedves. De fáj a csípőm, megártott neki a sok edzés. Jó utat, kartársak!

És hazament.

Máté György

Kánikula

Várnai György rajza

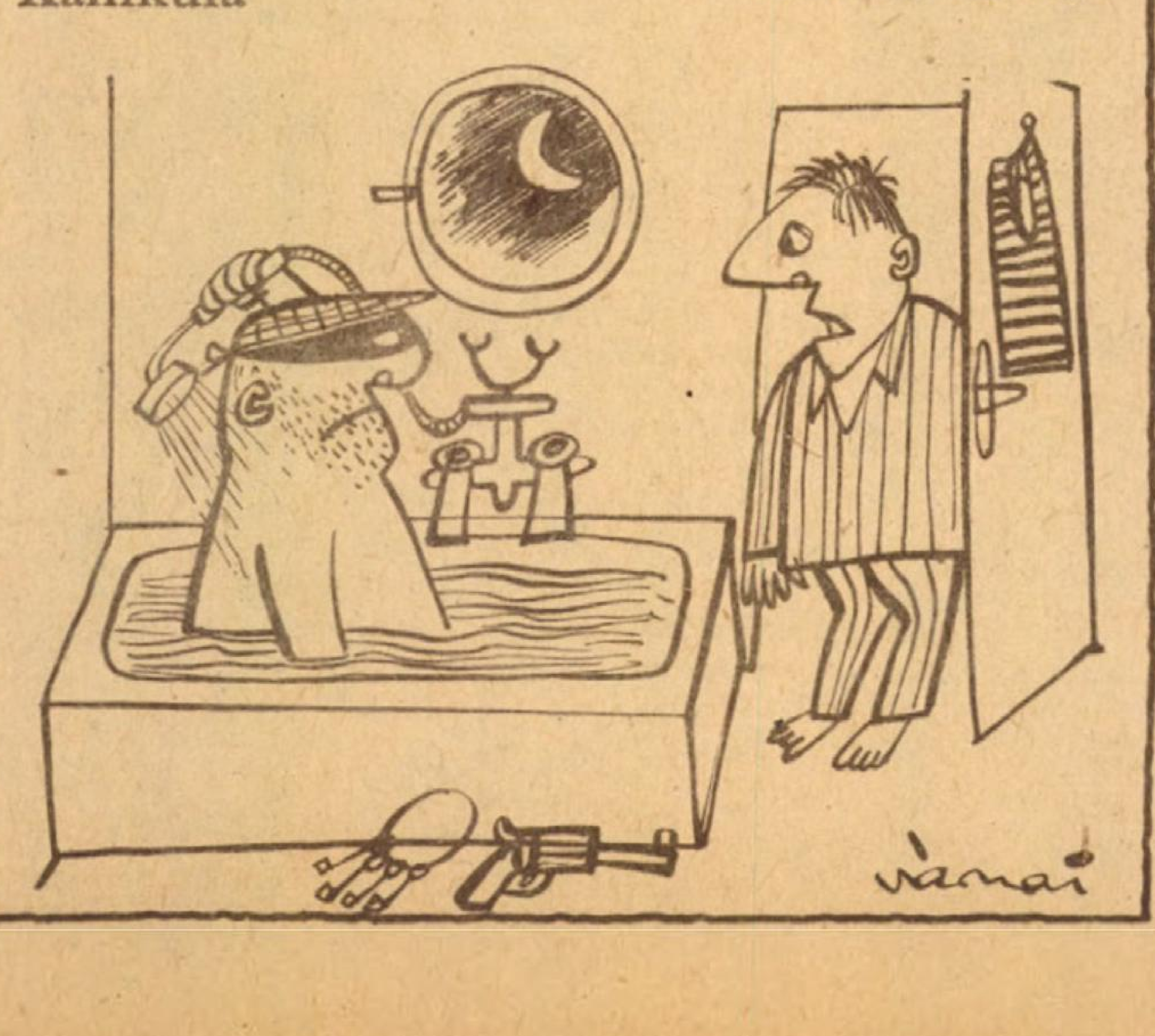

Az írónak most megjelent „Viharos üdülés" c. kötetéből (Szépirodalmi Kiadó).

Tisztelet a BEVÉTELNEK!

Őszinte beszéd

Vasvári Anna rajza

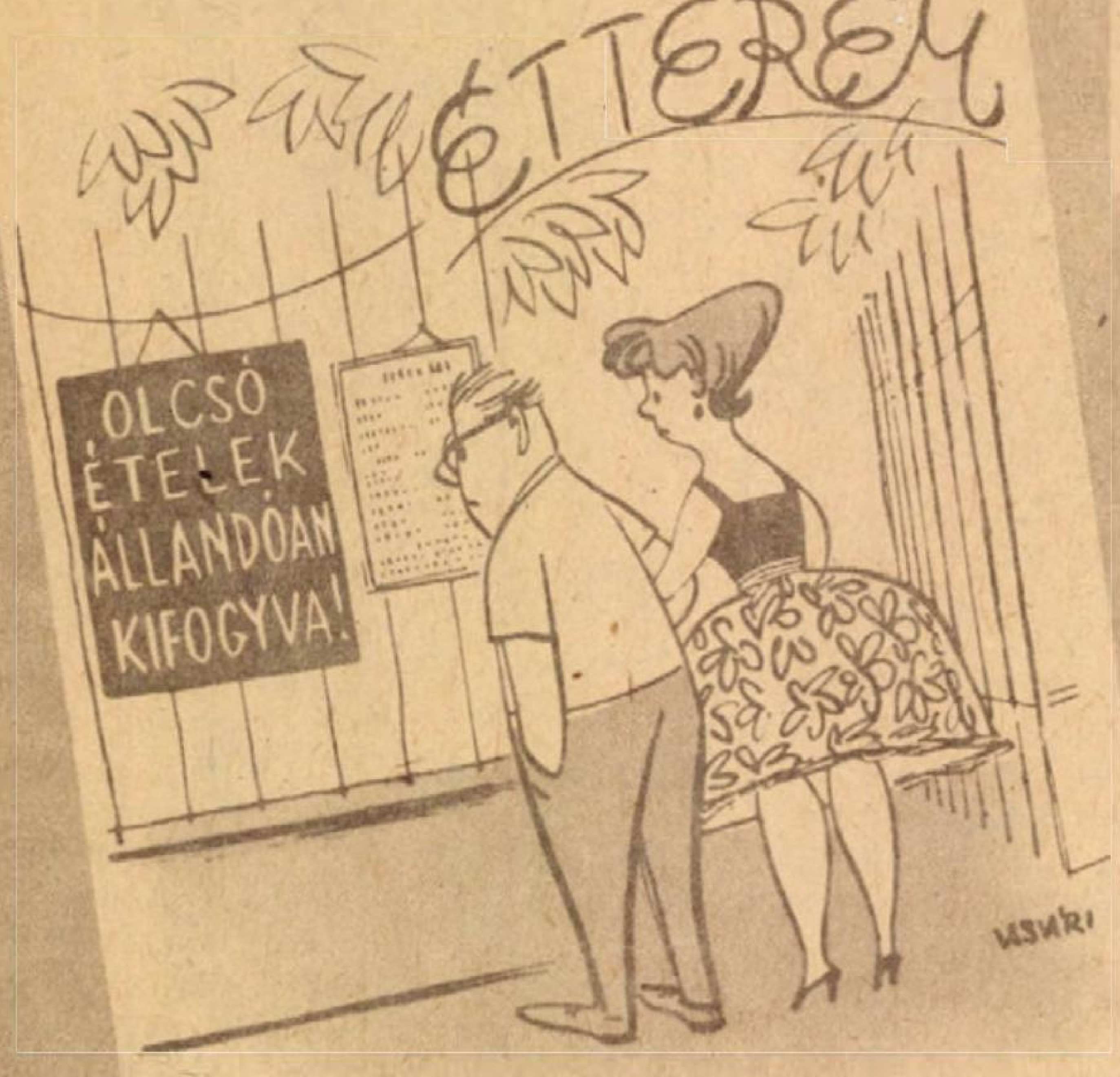

Rentábilis különjárat

Szegő Gizi rajza

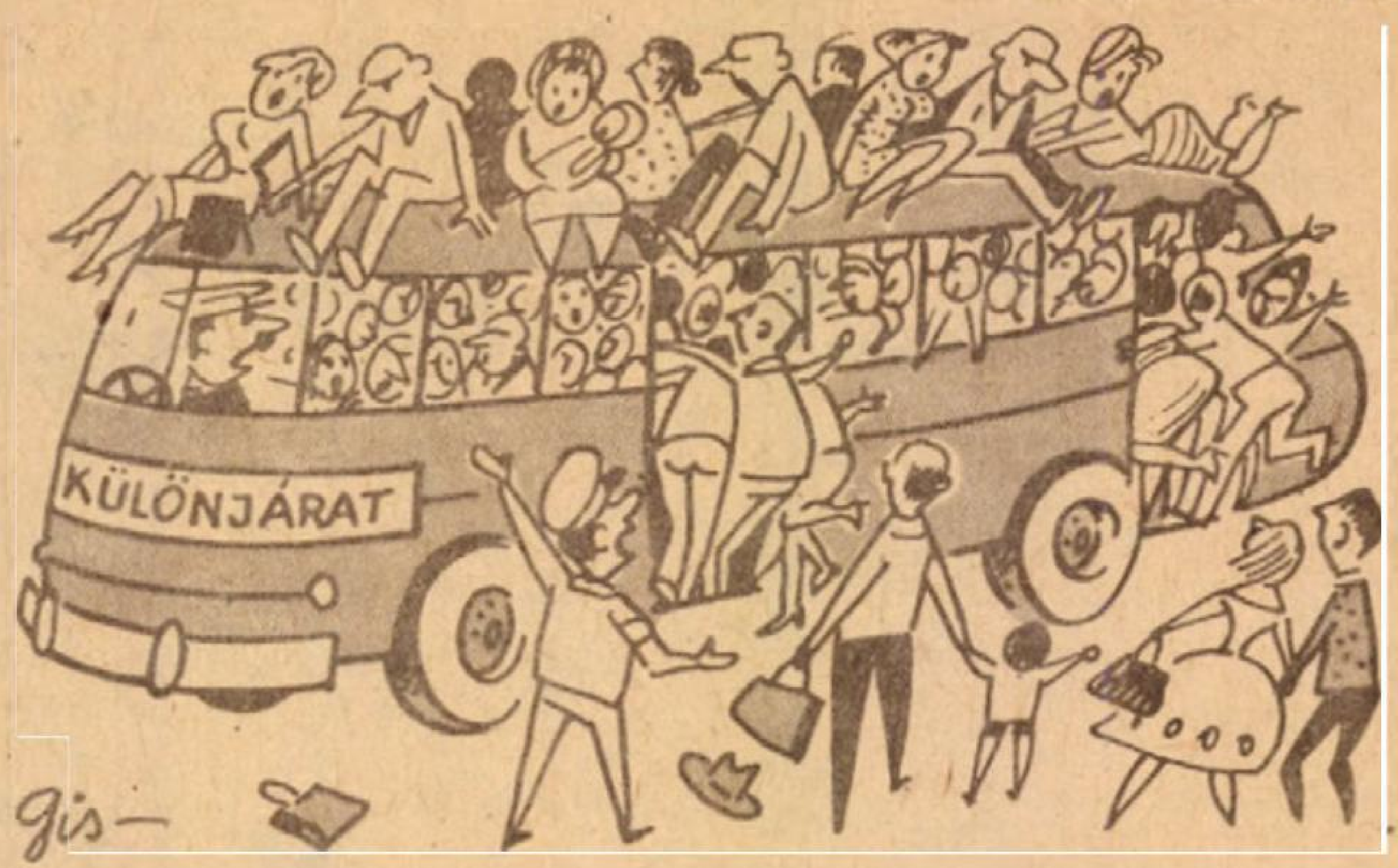

– Még nem indulunk, még be kell férnie húsz-huszonöt utasnak! . . .

A Palatinus strandon

Várnai György rajza

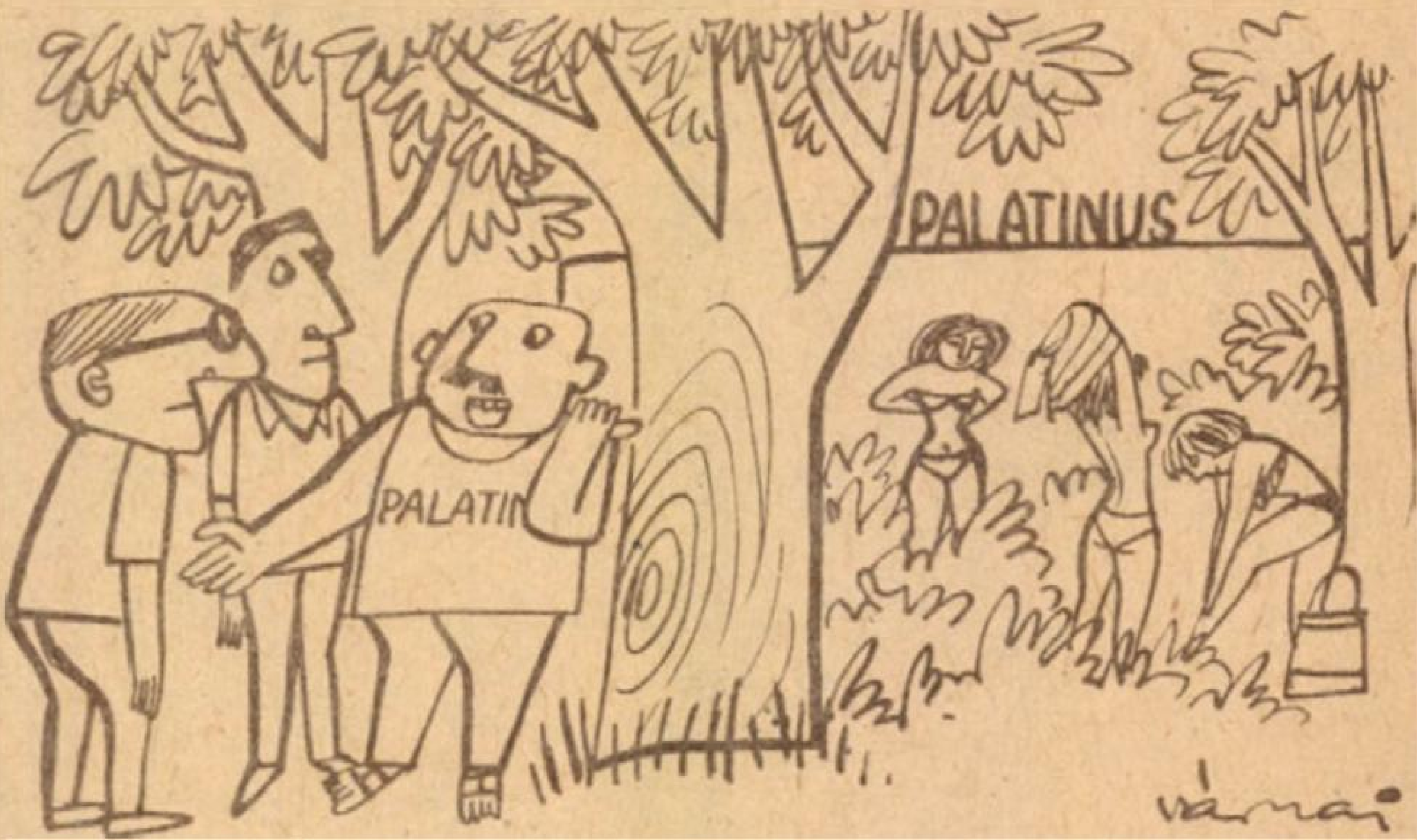

– Csak vegyék meg a belépőjegyet, akad még bokor, ahol levetkőzhetnek . . .

IGYEKSZIK A VENDÉGLÁTÓIPAR IS

Az országszerte fejlődő újítómozgalom hatalmába kerítette hazánk vendéglátóiparát is. A más szakmákban bevezetett újításokkal szemben azonban itt az a különbség, hogy amíg a többi újításnak mindenki örül, mindenki számára hasznot hajt, a vendéglátóipar „újításai” a közönség számára sok bosszúságot okoznak.

*

A vendéglátó szakma egyik legfrissebb „újítása” a kizárólag dupla fekete kiszolgálása. Az Emke-eszpresszó megnyitásakor e beruházás nagy költségeire való tekintettel engedélyezték a felsőbb szervek, hogy az Emkében akár állva, akár ülve fogyasztásnál csak dupla adag feketét szolgálnak fel. Ez az első „talponálló” eszpresszó, ahol a futó vendégnek 4,20 forintot kell fizetnie egy csésze feketéért. Ülve fogyasztva ugyanez 4,70 forintba kerül. A Főigazgatóság a rendelkezést kiterjesztette öt elsőrendű szálloda halljára is: ezekből a helyiségekből is száműzték a szimplát. A példa azonban ragadós, és néhány nap múltán fővárosszerte cukrászdák, eszpresszók vezetői önhatalmúan, minden felsőbb hozzájárulás nélkül, rendszeresítették a dupla feketét. A szimpla kiszorult a mellékutcákra, de lehet, hogy mire e sorok megjelennek, az „újítási folyamat” már odáig is eljutott, és rövidesen már nem kapható szimpla fekete Budapesten.

*

Az egyik budai kertvendéglőben két dizőz és egy operettbonviván szolgáltatja a műsort. A nagy műélvezetért a bejáratnál személyenként 3 forint belépődíjat szednek a vendégektől. De ez nem elég. Az étlap szerint a fogyasztott ételeket, italokat zenés felárral számítják. A belépődíj és a zenésfelár — bár a kettő össze nem egyeztethető, mert vagy az egyik, vagy a másik szolgál a műsor ellenértékéül — talán elfogadható lenne. Az az „újítás” azonban, amit a kerthelyiség üzletvezetője önhatalmúan vezetett be, nevezetesen, hogy műsor alatt pohár sört nem adnak, a leghatározottabban elítélendő intézkedés. Nemcsak, hogy kimért sört nem kap a vendég a „nívós” műsor tartama alatt, hanem csak 18 forintos Pilseni palack sört szolgálnak fel, azzal a megjegyzéssel, hogy a magyar sör elfogyott. A 3 forintos belépődíj és a 15 százalékos zenésfelár után hadd fizessen a szomjas vendég 18 forintot 4,5 deci sörért.

*

A legeslegfrissebb vendéglátóipari „újítással” a Dunakertben találkoztunk. Szombaton délután a kerthelyiség bejárata elé asztalkát helyeztek el, alkalmazottat ültettek mellé, aki minden érkező vendégtől jegy ellenében 10 forintot kért. Magyarázatul a kifüggesztett táblára mutatott, mely szerint: „Kötelező fogyasztás 10 forint.” A több mint 100 milliós költséggel újjáépült Gellért-szálló luxus bárjai után tehát Budapesten a Dunakert a második vendéglátóhely, ahol bevezették — egyelőre csak szombati és vasárnapi napokra — a kötelező minimális fogyasztás rendszerét. Arra hivatkoznak a vezetők, hogy ezzel az intézkedéssel igyekeznek levezetni a kert túlzsúfoltságát, amit részben az okozott, hogy sokan egy szimpla feketével, vagy egy pohár málnaszörppel foglalták le kora délutántól késő estig az asztalokat, elözönlötték a táncparkettet, és a zsúfoltság ellenére alig volt számottevő bevétel. A kötelező minimális fogyasztás azt eredményezte, hogy szombaton és vasárnap 20—20 000 forinttal emelkedett a kerthelyiség bevétele, pedig az intézkedés nyomán bőségesen volt üres asztal. Kérdés, hány vendéglátóhely követi majd a Dunakert példáját?

Gyerek a kosárban

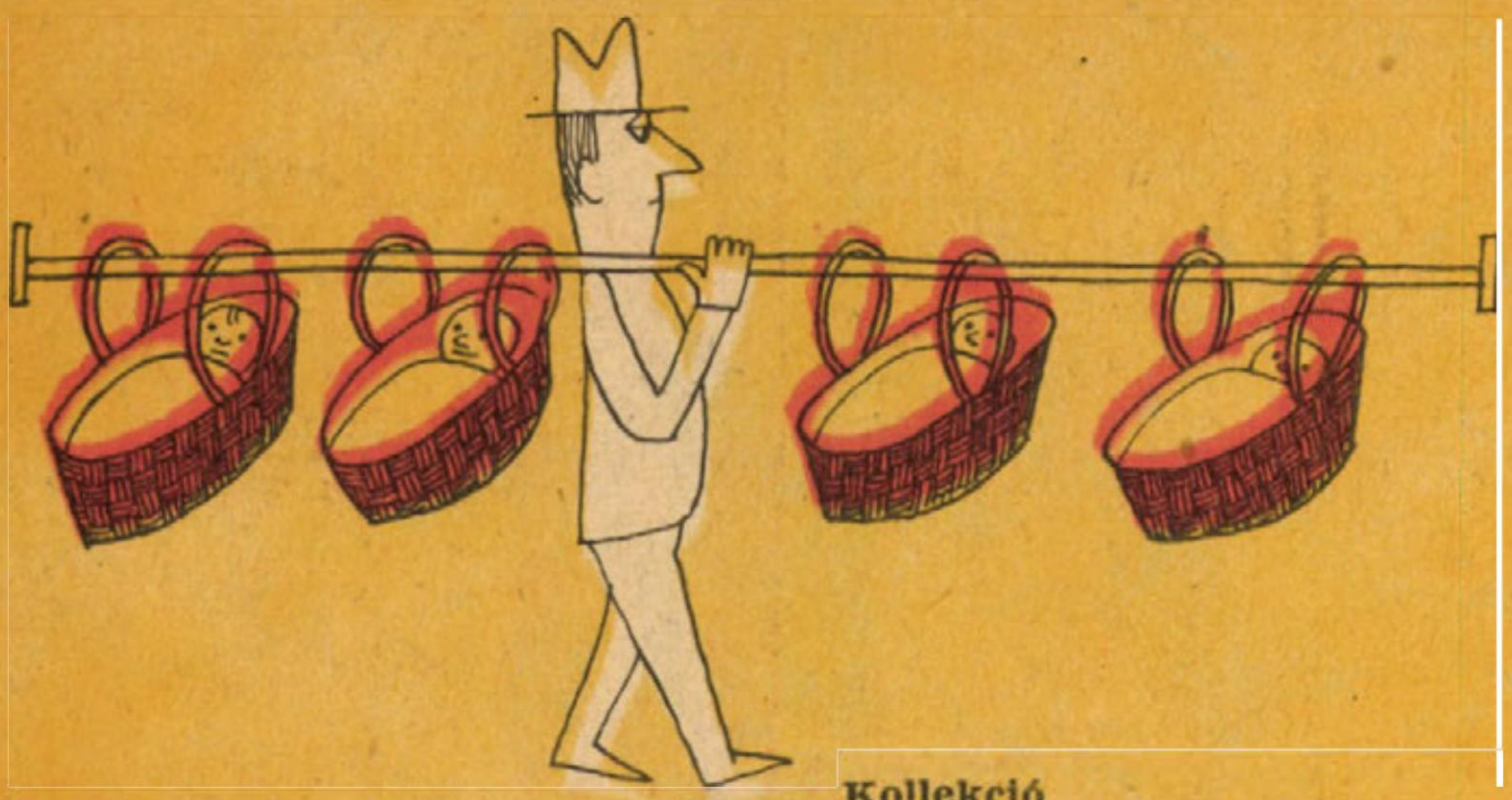

Kollekció

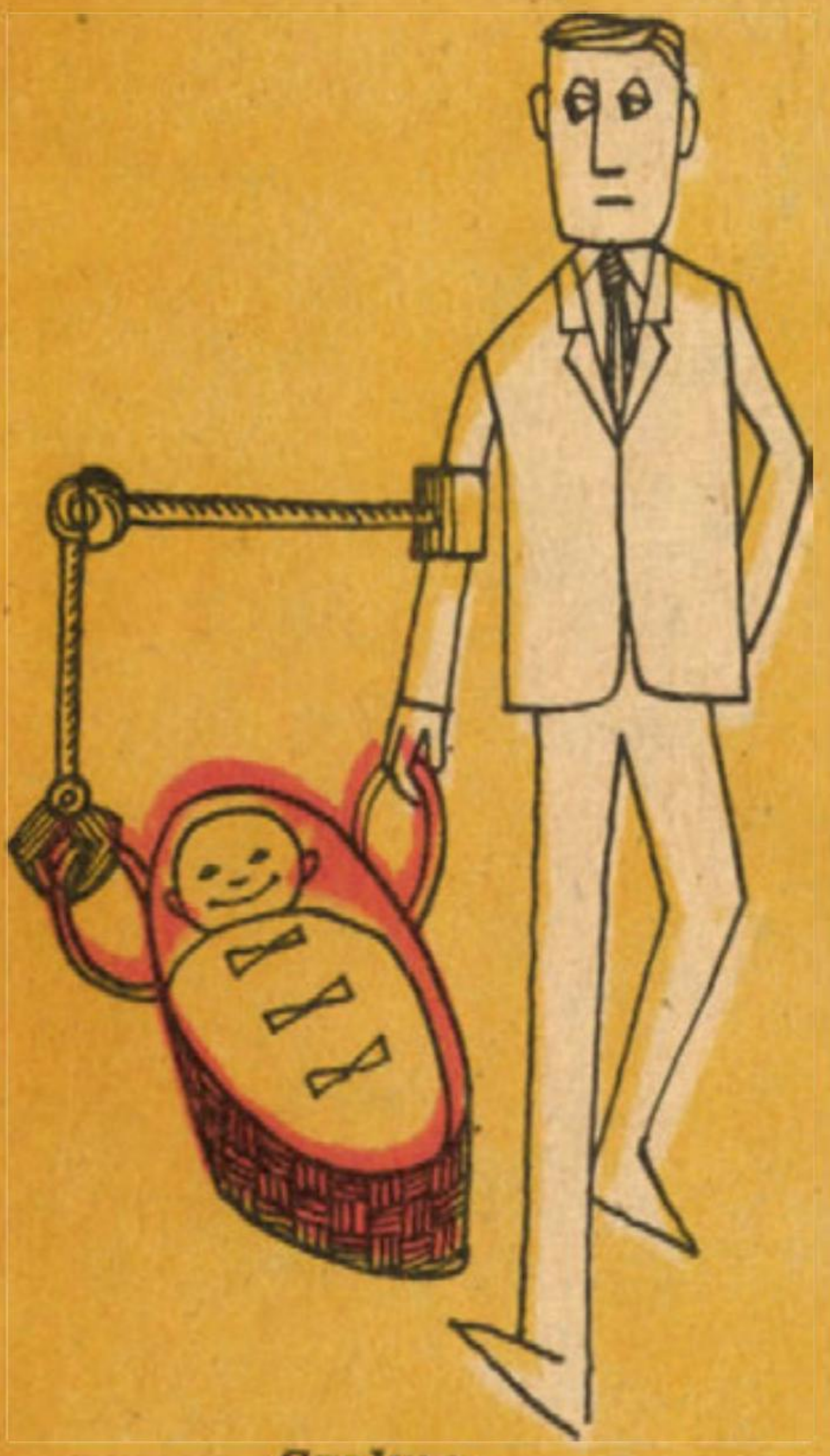

Szalma

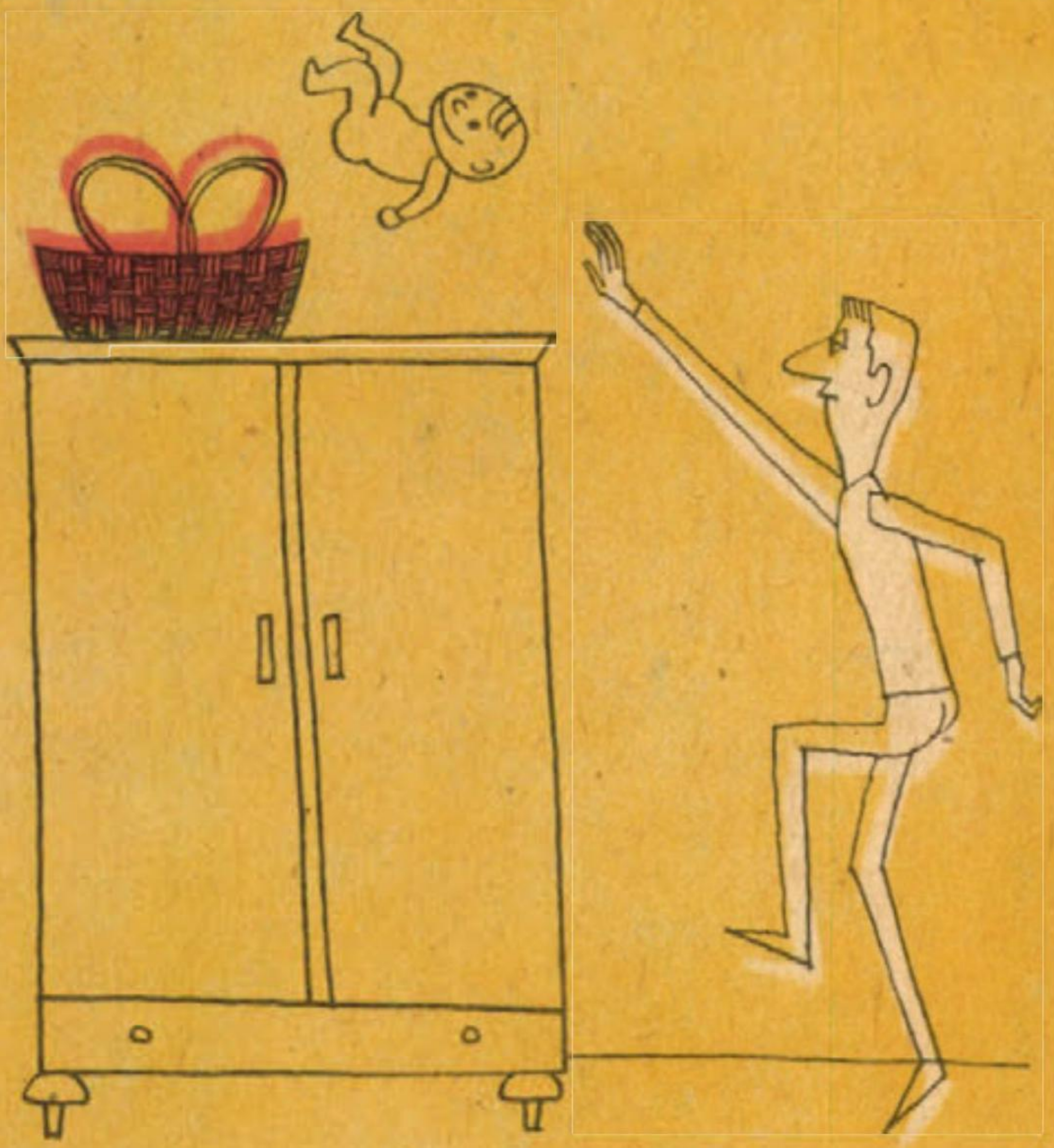

Kosárlabdázó

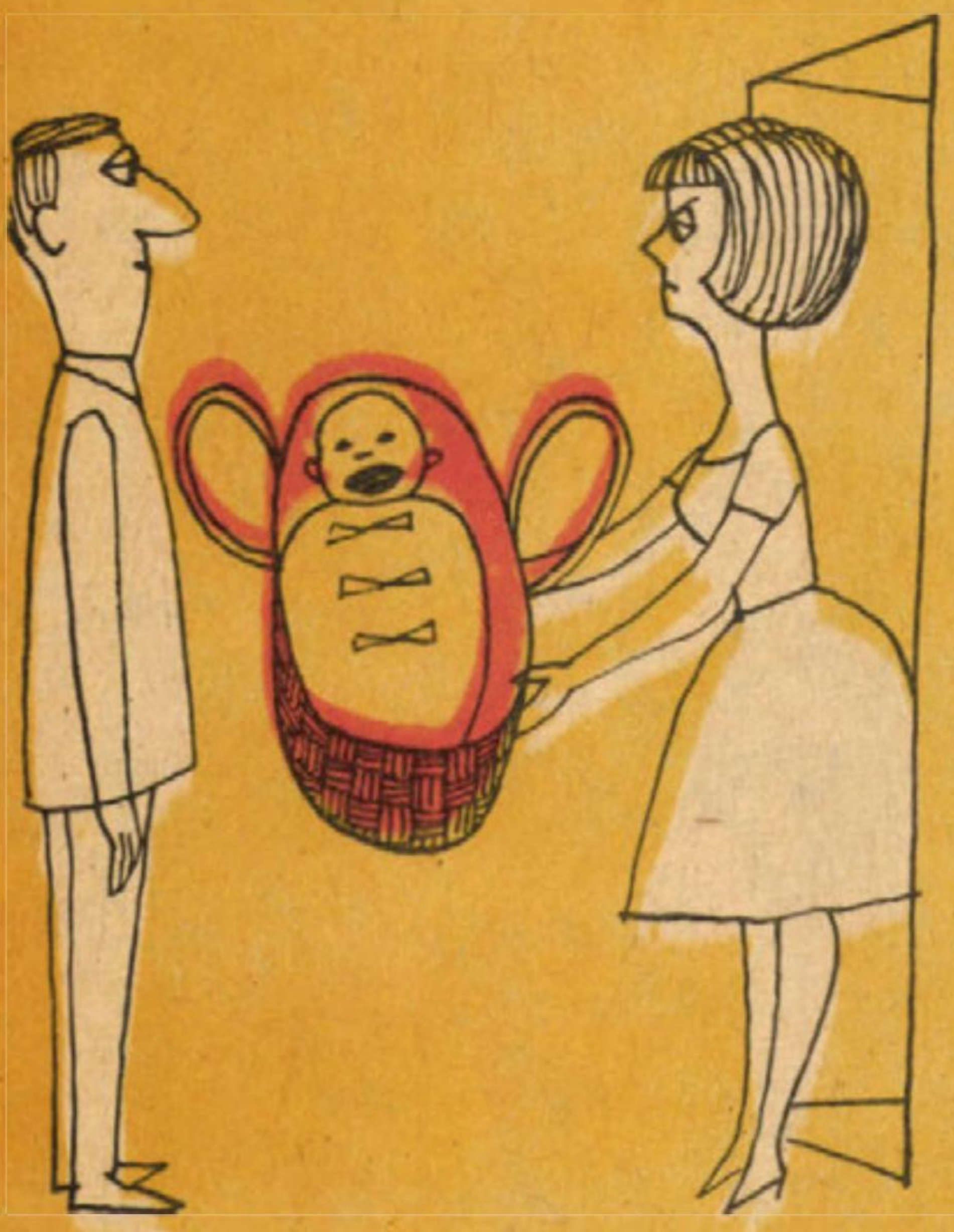

Kikosarazás

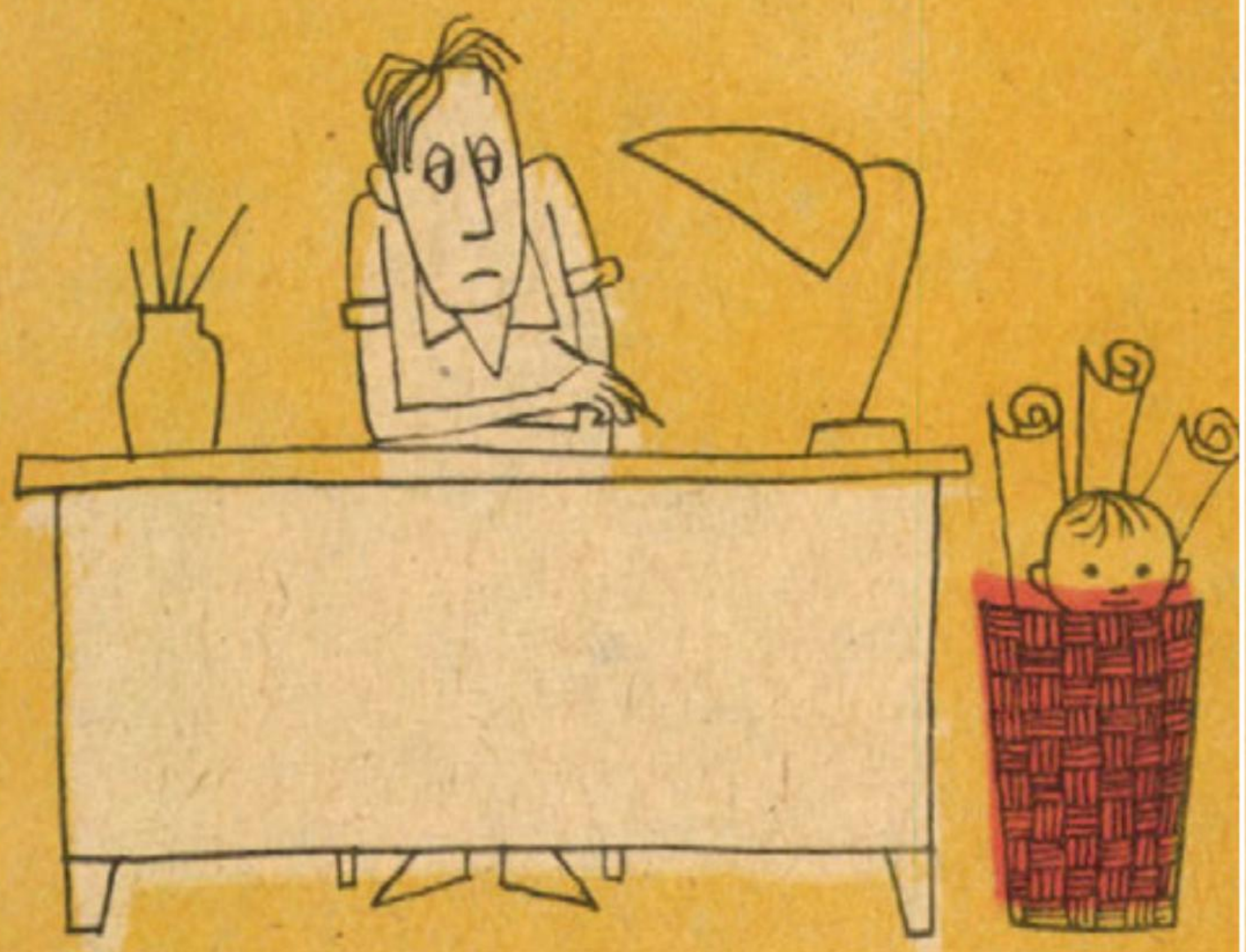

Dolgozó apa

Kaján Tibor rajzai

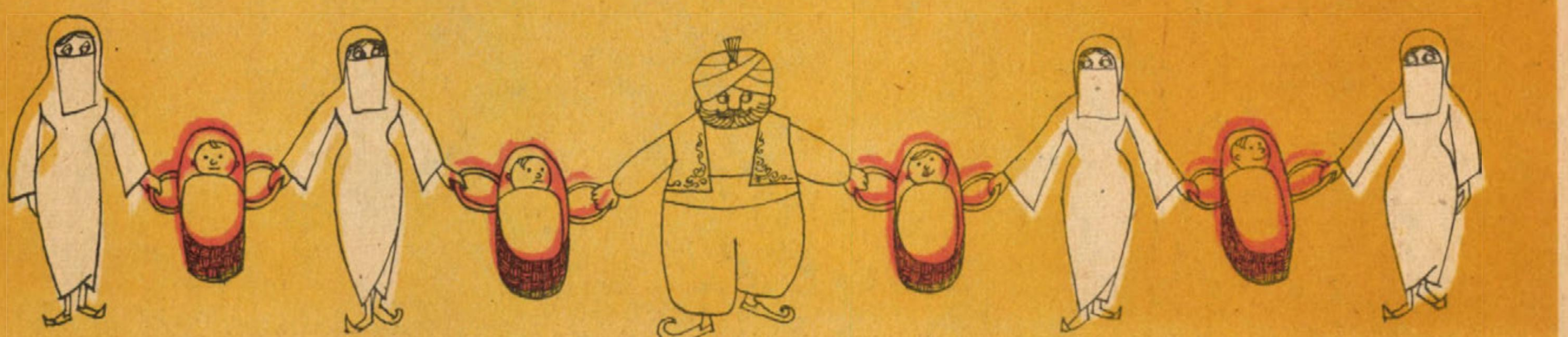

Kalifa

zsíroskenyér

Azt mondja reggel a feleségem:

— Fiam, ma zsíros kenyeret csomagolok neked uzsonnára, egyszer megeheted, nem lesz tőle semmi bajod.

Megkente jó vastagon, rászórt egy kis pirospaprikát csaléteknek, és én azzal a jószándékkal vágtam zsebre az eledelek e szerény kis közkatonáját, hogy megeszem kegyeletből, emlékezésképpen a régvolt sanyarú időkre. Akkor még nem tudtam, hogy a gyárban malacpörkölt lesz ebédre. Bevallom, imádom a pörköltöt, szörnyen belaktam belőle, és kinek kell egy ilyen pörköltmámor után a józan zsíros kenyér?

— Micikének kell — mondta Jenő. — Micike ugyanis hízókúrát tart, és megeszik bármennyit bármiből bármikor.

— Zsíros kenyér? — bámult rám sértődötten Micike. — Minek néz maga engem?

— Jó, ha nem, hát nem. Ott van Petike, a portásunk unokája, az kész zabálófenomén.

— Vajas? — kérdezte Petike.

— Zsíros.

— Nem kell.

— Nézd, Petike... Légy jó kisfiú, ha megeszed, kapsz egy kínai papírszalvétát.

— Inkább fogadjunk. A bácsi beáll a kapuba, én rászúrom a lasztit, ha belövöm, kapok két froncsit, ha kivédi megeszem a zsíros kenyeret... — Belőtte!

Most már, úgy látszik, a zsíros kenyér is megsértődött, mert diszkréten engedni kezdte magából a zsírt. Megkínáltam vele Bandit, a fuvaroslovat, de ő a képembe vihogott, és kijelentette, hogy elmúltak már azok az idők, egy igényes lónak manapság a zabból is csak a hegyesebbjét illik fogyasztani.

— Nagyon érdekes, tíz éve nem láttam zsíros kenyeret — vakkantott megilletődve Cézár, a gyári javak őrzésével megbízott komondor. — Fiatalabb éveimben magam is megettem, de ma már nem élek vele.

Utolsó kísérletképpen néhány fintorgó verébnek ajánlgattam a zsírban hempergő morzsákat, mikor a gyári hangos-bemondó figyelmeztetett, hogy szíveskedjek az állatokat munkaidő után etetni.

Átkozódva vágtam zsebre a kompromittált zsíros kenyeret, és éreztem, hogy lassan a fejembe mászik a vér.

Micsoda világ! Ilyesmi is csak manapság fordulhat elő! Még egy szerencsétlen koldus sincs, akinek oda tudna adni az ember egy szelet zsíros kenyeret. Szép kis demokrácia!

Fülöp György

Gondos feleség

Balázs-Piri Balázs rajza

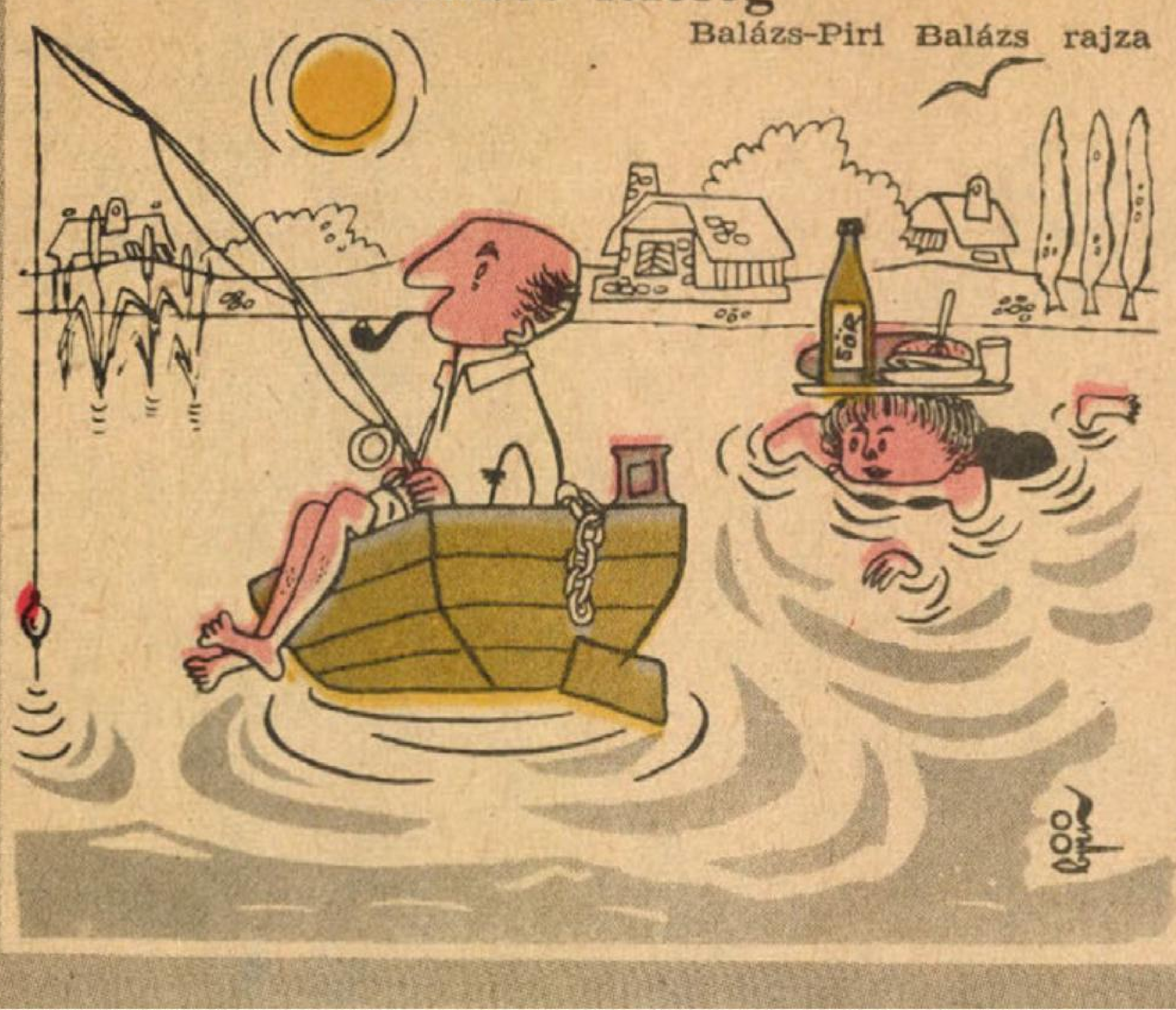

Van rá oka...

Schwott Lajos rajza

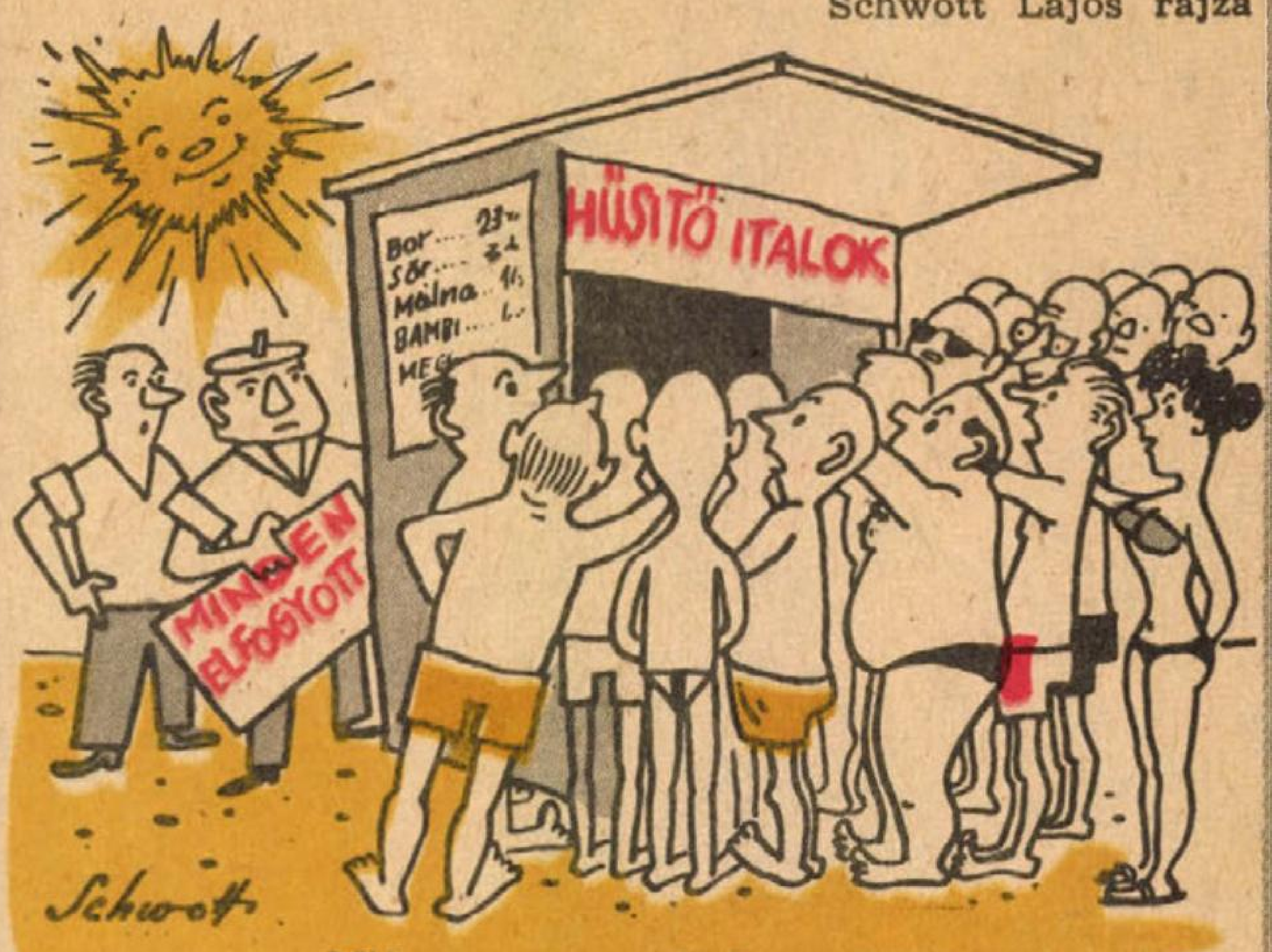

– Miért nem teszed ki a táblát?
– Nem merem . . .

Vitorlázik a hivatal

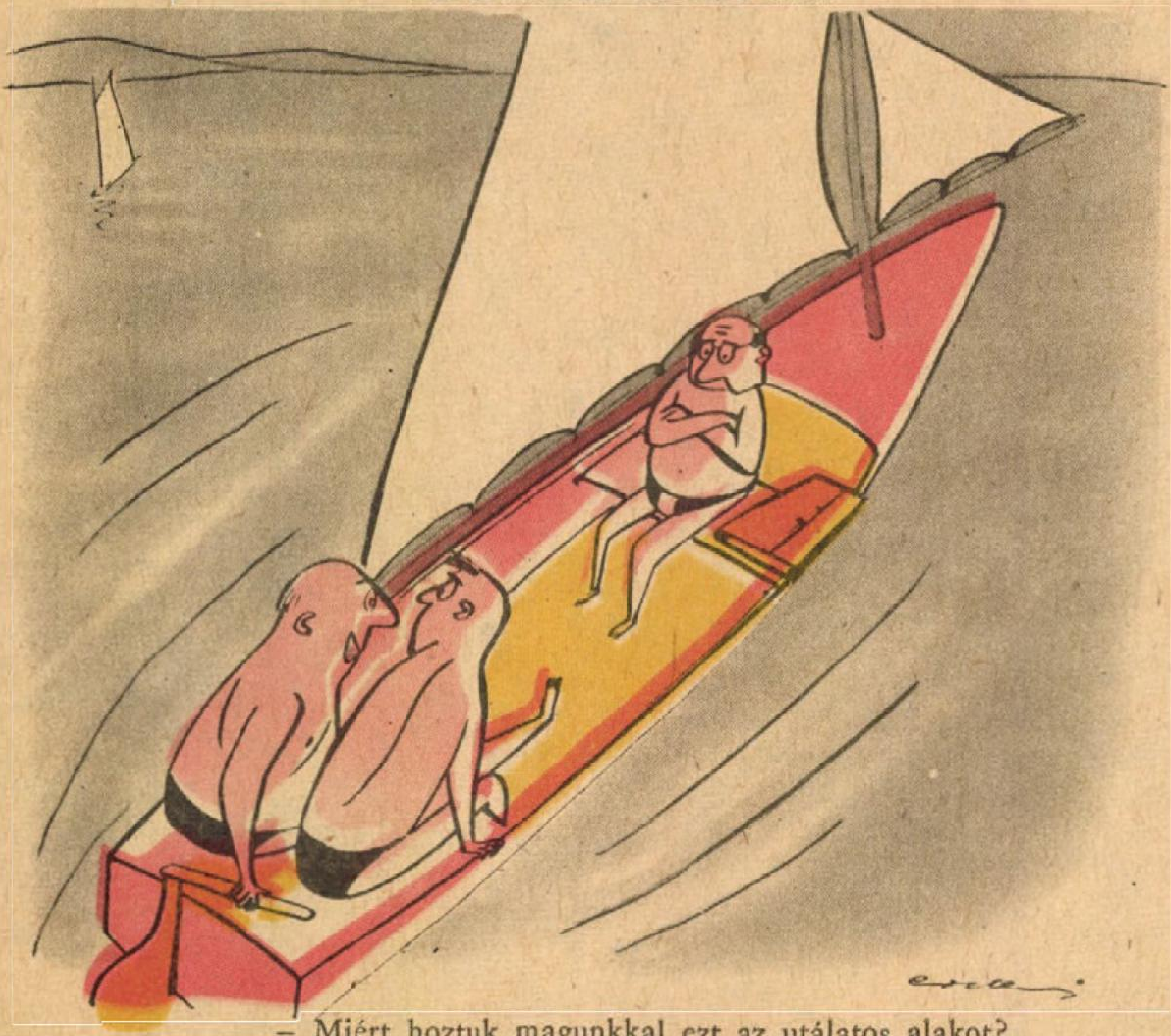

– Miért hoztuk magunkkal ezt az utálatos alakot?
– Mert ő mindig tudja, merről fúj a szél . . .

Limonádé

Hegedűs István rajza

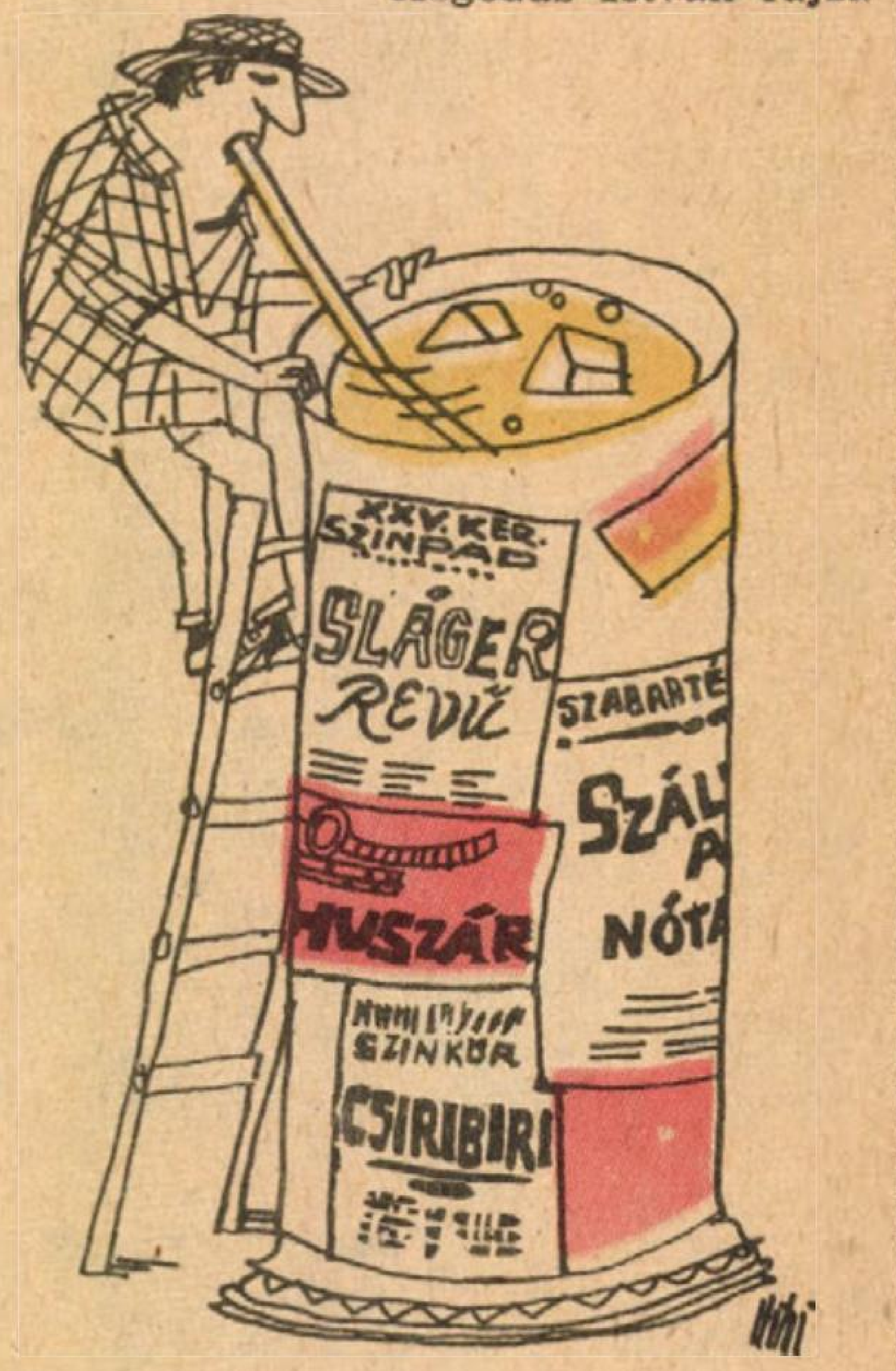

Ezt olvastuk...

Rejtélyes hasonlat

A Film Színház Muzsika színibírálatában olvassuk: „Val és Lady úgy találtak egymásra, mint amikor a hegyi patakok kavicsaiból csak egy könnyed súrlódásra is kipattan a szikra." Nyilvánvaló, hogy könnyed súrlódásra még száraz kavicsból sem pattan ki szikra, még kevésbé a patak vizes kavicsából. Val és Lady egymásratalálásához ilyenformán nem fűzünk nagy reményeket.

Egyházi hír

A Hétfői Hírek Hewlett Johnsont, a világhírű békeharcos angol egyházi férfiút canterbury-i érsekké nevezte ki. Örülünk kinevezésének, s reméljük, hogy dr. Ramsey, akit éppen a napokban avattak Canterbury érsekévé, szintén helyesli a Hétfői Hírek döntését.

Utazás a Föld középpontja felé

Zöld pázsiton pihenő vitorlázó repülőgépet mutat be az Ország-Világ azzal, hogy: „landolásra készen . . ." Hová fog landolni, magyarul: leszállani a kecses gépmadár? Csak nem az alvilágba, hogy légitámogatást nyújtson a Vígszínházban küszködő Orfeusznak?

Ritka, mint a fekete holló

A Magyar Nemzet, de a Népszava szerint is vándorló angolnákat fogtak a tiszai halászok, ezek az európai vizekben *ritka* halak az Atlanti-óceánból indultak útnak. Mivel az európai vizekből évente sokezer tonnányi angolna kerül a hálókba, olyan ritkaságról van szó, melyhez viszonylag mégis könnyű hozzájutni.

A szardínia titka

A nagykörúti reprezentatív Csemegebolt kirakatában transzparens hirdeti: „Hazai és külföldi szardínia!" Mivel a szardínia tengeri hal, a kínált hazai szardínia aligha-nem az Állatkert sósvizű medencéiben termett. A kisipari szintű termelési módszer elfogadható magyarázata a konzerv aránylag magas árának.

Kolumbus tojása

A Magyar Nemzet szerint Pelét, a brazil csodacsatárt el akarták rabolni a konkurrens csapatok, de a kalandos terv nem sikerülhetett, mert Pele nem állt szóba senkivel Európában. Ha tehát rablóval találkozunk, ne ijedjünk meg. Ne álljunk szóba a rablóval, ami egyszerű és hatásos védekezési módszer.

Pillantás a hídra

Legutóbbi számunkban rajzot közöltünk, melyen a Duna, s azon egy csónak volt látható. A csónakban tornyos-frizurás útitársnőjét arra inti a yadevezős, hogy a közelgő híd előtt hajtsa le a fejét. Az intelem merőben felesleges. Az evezős ugyanis nem a híd felé evez, hanem attól éppen távolodik.

Dr. Árgus

Nyári Tragédia

Rettenetes a meleg. Pokoli szárazsággal vert meg minket valami Felsőbb Hatalom. Oly tikkasztó a nyár egyszobahalltalan lakásomban, hogy cipőmben fölkunkorodik a talpbélés. A szomjúságtól félőrülten vánszorgok egyik karosszékből a másikba. Hazulról nem mehetek el, vendégem van. (Ő itta meg az imént a véletlenül föllelt utolsó fél pohár vizemet.) Sőt, együtt se mehetünk el hazulról, mert még egy vendéget várunk. (Az a szegény, szerencsétlen is valószínűleg már úton van errefelé, teljesen gyanútlanul.)

A szobahőmérőben csöndes zubogással forr a higany.

— Vizet! — hörgi vendégem, s csak úgy zörög a nyelve.

Megsajnálom. Az asztalhoz mászok, s kifogástalan udvariassággal a virágvázákra mutatok:

— Melyikből tetszik?

A tulipánost választja, így én a rózsák alól iszom ki a vizet. A szomjat nem oltja sem az egyik, sem a másik. Szótlanul párolgunk tovább, de most már különböző virágillatokat árasztva. Mi lehet az a bűn, amelyért így büntet?

— Hákettőót! — sikoltja vendégem, minden hangszálát megfeszítve.

— Nincs... — suttogom, szemeimet búcsúzón végigvánszorogtatva aszálysújtotta lakásomon. Pillám elnehezül, rövid ideig délibábot látok, majd eszembe jutnak életem legfontosabb szakaszai. A gyerekkor: önfeledt pancsizások a lavórban... Diákkor: hatalmas kortyok a strandok medencéiből... Az ifjúkor: egy csősz lánya következetesen slauggal fogadja udvarlásomat... Egyszóval elvonul előttem egész életem. Eközben természetesen rádöbbenek bűnömre is, amelyért most ily iszonyú módon, szomjhalállal kell bűnhődnöm: egyszer, vagy három hónappal ezelőtt a lépcsőházban elfelejtettem letörölni a lábamat...

Valószínűleg ezért nem csöngetett be hozzám ma Felsőbb Hatalom azzal, hogy vegyek vizet, mielőtt órákra elzárja a csapot.

Dunai Ferenc

NYILATKOZATOK A SZÍNHÁZI ÉVAD VÉGÉN

(Miért éppen mi maradjunk ki?)

Mecseki Vasgyúró Béla:

Úgy sem volt jó, így sem jó...

Kezdetben vala a bolond évek színháza, mikor is a direktorok addig kapkodták a ménkűhöz, amíg lecsapott. Ezután következett a ló másik oldala: a józan évek színháza, avagy a méla unalom. Úgy sem volt jó, így sem jó, hej, te magasságos színházi főosztály, csak tudnám, hogy mi a jó!

Kályba István főrendező:

Reszkess bérlő!

– Hosszú évek verejtékes munkája fekszik a profilunkban, amely gerinc és játékrend. A profil titka a sarokkérdés, és véleményem szerint a jámbor nézőnek meglepetés kell. Ilyen meglepetés volt fővárosunk népszerű háziállata, A poloska. A bérlők meglepődtek. A Kodolányi bemutató sem volt kutya. Ezen az úton ballagunk tovább. Mivel Budapest fürdőváros, a Gőzfürdőt is bemutatjuk. Azután itt van ez a Shakespeare, aki csak írt a Globe Theaterbe bele. Dramaturgiánk most deríti fel mondanivalóját. Ha megtalálták, majd őt is igyekszünk megforgatni a sírjában.

Hitvalló Béla:

Hitvallás

Hiszek egy Ádám Ottóban és a mindenható Atyában, ki lészen eljövendő a minisztériumból, hiszek Millerben, Brechtben, ha kell a Pékben, akit Sós György írt, talán jövőre már Tamási Áronban is. Hiszek a portásnak, az öltöztetőnek, a szervezőnek, de Demeter Imrének nem, mert szerinte csak Kaposvárott tudnak játszani. Régen hiszek Tolnay Kláriban, jó ideje Váradi Hédiben is, csak a Fővárosi Tanács Népművelési osztályában nem –, és jövőre megint írok egy hitvallást.

Lajosi Lenke:

Szabályos kritika

1.

Ebben a fejezetben még nincsen semmi, mert ez a bevezetés.

2.

Ebben a fejezetben sincsen semmi, de mivel valamit mégis írni kell, hosszas tájékozódás után felsorolom az eredményeket. Mielőtt azonban felsorolnám, ki kell jelentenem, hogy Major Tamás zseniális színigazgató, mert Darvas József megírta a Hajnali tüzet, Németh László pedig a Két Bolyait.

3.

Ebben a fejezetben, lévén a befejezés, már nincs semmi, de felelősségem teljes tudatában kijelentem: a magyar színházi kultúra felfelé halad a lejtőn.

Bubay Miklós:

Én mindig csak koppanok

Huszonkét esztendeje szaladok fejjel a színházi szezonnak. És én mindig csak koppanok, de az irodalmi patinával övezett éjibogárral ellentétben nem hallgatok! Azért sem!

Minden esztendőben megdöntök egy babonát, mint most is az *Egy szerelem három éjszakájával*, bár a könnyebbik végű múzsa főpapjainak az a véleménye, hogy inkább három szerelem egy éjszakájáról írtam volna.

Végeredményben minden rendben, bár már jönne az új szeptember és az elkövetkező koppanás évadja.

(—nyi—)

Mindenféle

Egy örökérvényű mondás: „Rettenetes a mai fiatalság!"

*

Az ember szívesebben ismeri meg a naprendszert, mint önmagát.

*

Ha felnő az emberiség, akkor talán nem verekszik többé.

*

Lassú víz partot mos. A folyószabályozás persze a közmondások ellen is védelmet nyújt.

*

A sakálüvöltés és a madárcsicsergés hasonló célt szolgál.

*

Az új idők új eszméket, új művészeti irányokat, új betegségeket követelnek.

*

A jövő írója szedőgépen fogalmaz.

*

Van gondolatolvasás! Pontosan le tudjuk olvasni mások arcáról a saját gondolatainkat.

F. L.

Anyós lesz a javából!

Vasvári Anna rajza

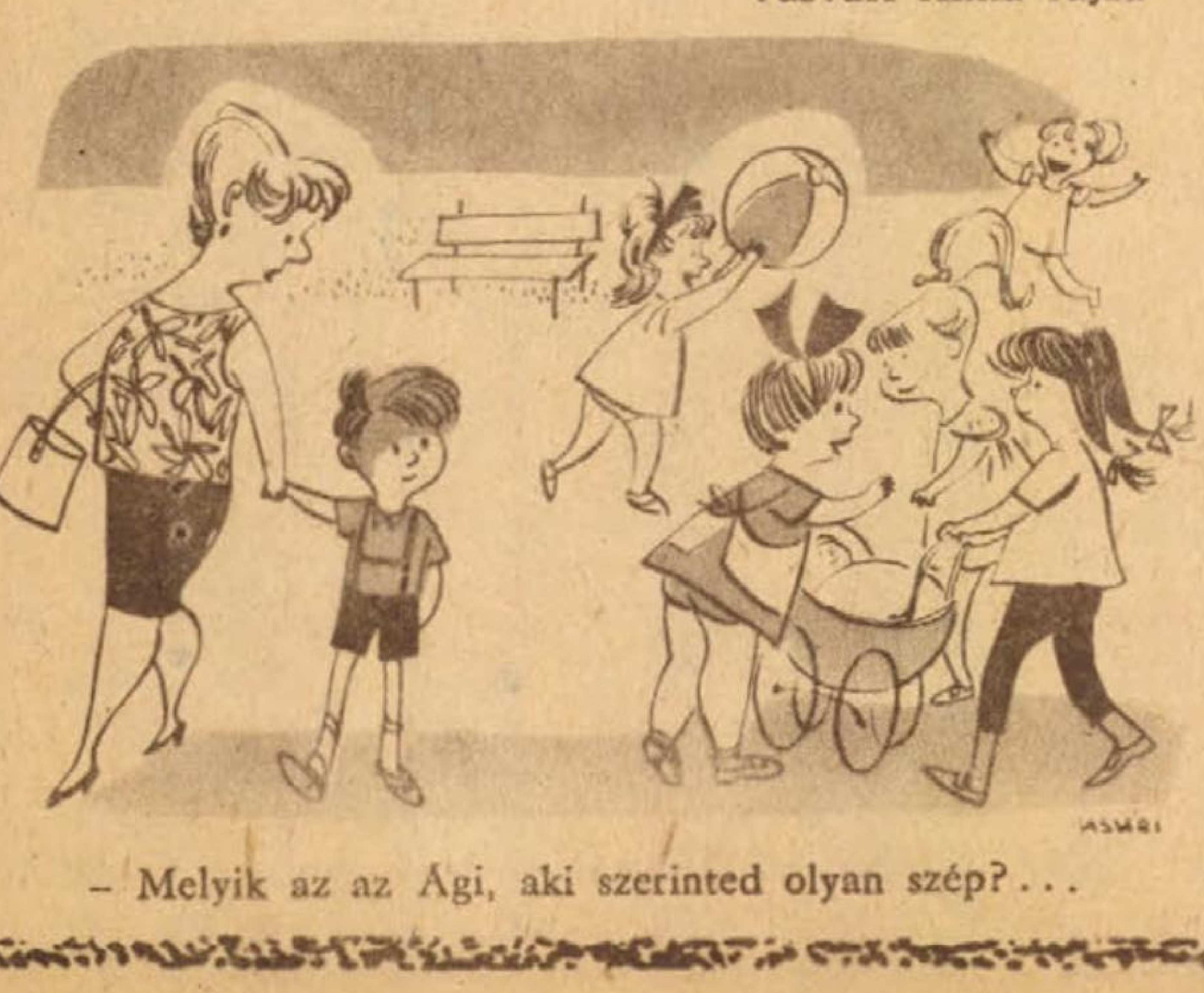

– Melyik az az Ági, aki szerinted olyan szép?...

A fontos ember üdül

Toncz Tibor rajza

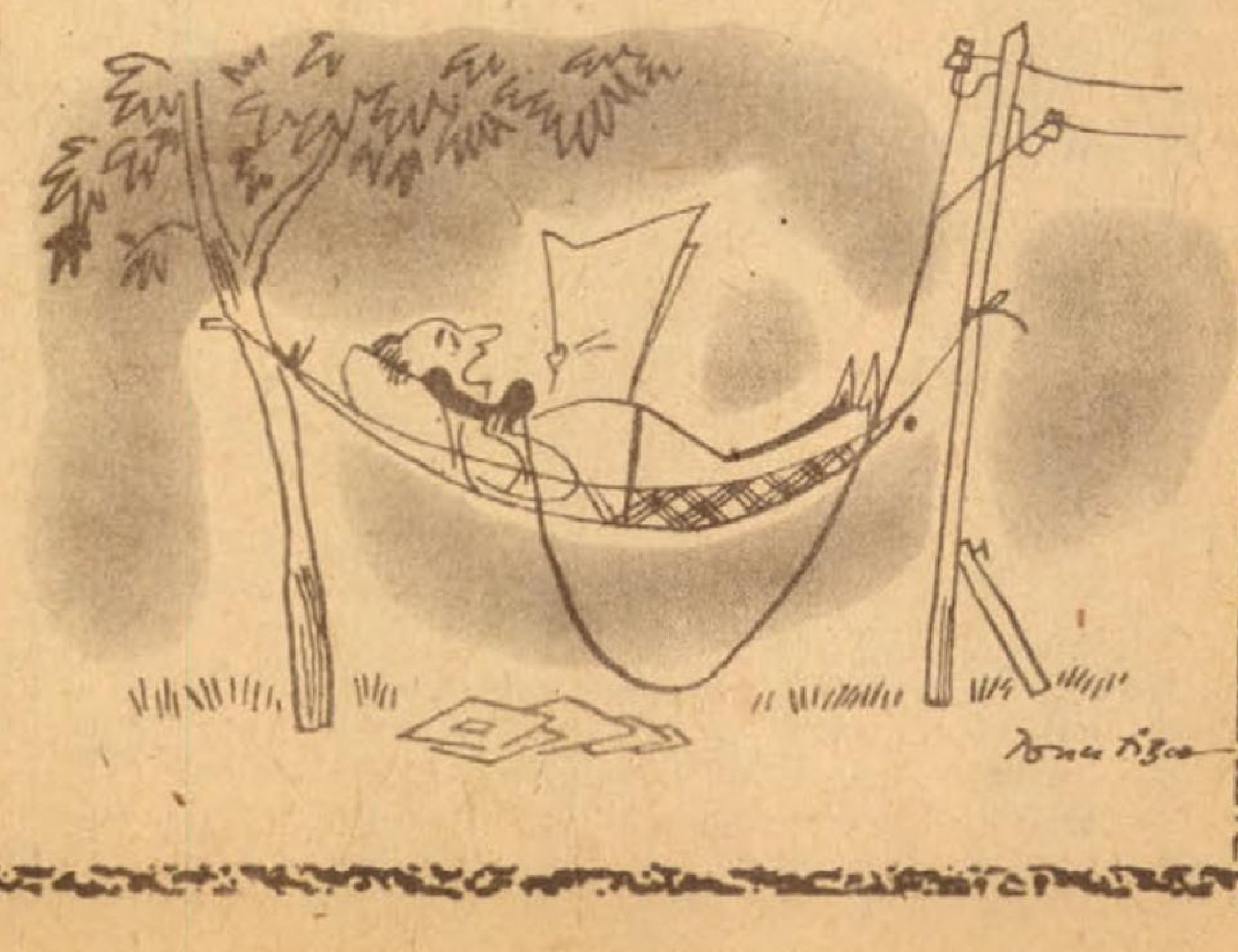

Pillanatképek

Pestlőrinc... Sétálok az Ady Endre utcában. Szemem az egyik ház kapujára téved, és csodálkozva olvasom, hogy a számjelző tábla a Gömbös Gyula utcát hirdeti. Úgy látszik, az illetékes fórum csak a tizenötéves távlati terv keretében óhajtja kicserélni a házak számtábláit. Ott nyilván arra gondoltak, hogy ha tizenhat évig díszíthette a házfalakat a fasiszta miniszterelnöknek, Hitler kedvencének neve, akkor továbbra is a kapukon maradhat.

*

Az autóbuszon hiába kotorásztam a zsebemben, nem találtam benne aprópénzt. Este kitettem a zsebemből, otthonfelejtettem. Kivettem tárcámból egy százforintost és az ülőkalauz elé tettem.

– Nem tudok visszaadni – közölte, azután letépett egy jegyet és odaadta.

– Majd egyszer meg tetszik adni.

– Elküldöm postán – ajánlottam.

– Semmi értelme se lenne. Rámenne a forint a portóra. Ezenkívül el kellene érte mennem a postára, mert nappal nem vagyok otthon.

– Akkor talán a végállomáson...

– Messze van, az új lakótelep végén.

– De akkor hogyan...

– Egyszer majd véletlenül pont az én buszomra fog felszállni. Vannak még véletlenek.

*

Étterem a Margitszigeten... Meleg van, minden asztal zsúfolt. A táncparkett közelében hülyefrizurás fiatalember ül. Vérvörös inge majdnem a térdéig ér. Extra-szűk cowboy nadrág van rajta. Szandál, piros zokni.

– Hol az a sör, öreglány? – kiált a felszolgálónőre.

A közeli rendőrkapitányság egyik hadnagya a huligán asztalához ül, és halkan így szól hozzá:

– Fiatalember, már késő van. A maga korabelinek már ágyban a helye. Hagyja el szépen a helyiséget, és menjen haza. Ugyebár megértettük egymást?

A pirosinges, aki az imént még császárnak érezte magát, szó nélkül bólint, és kisompolyog.

Detronizálták...

(palásti)

Modern páncélos vitéz

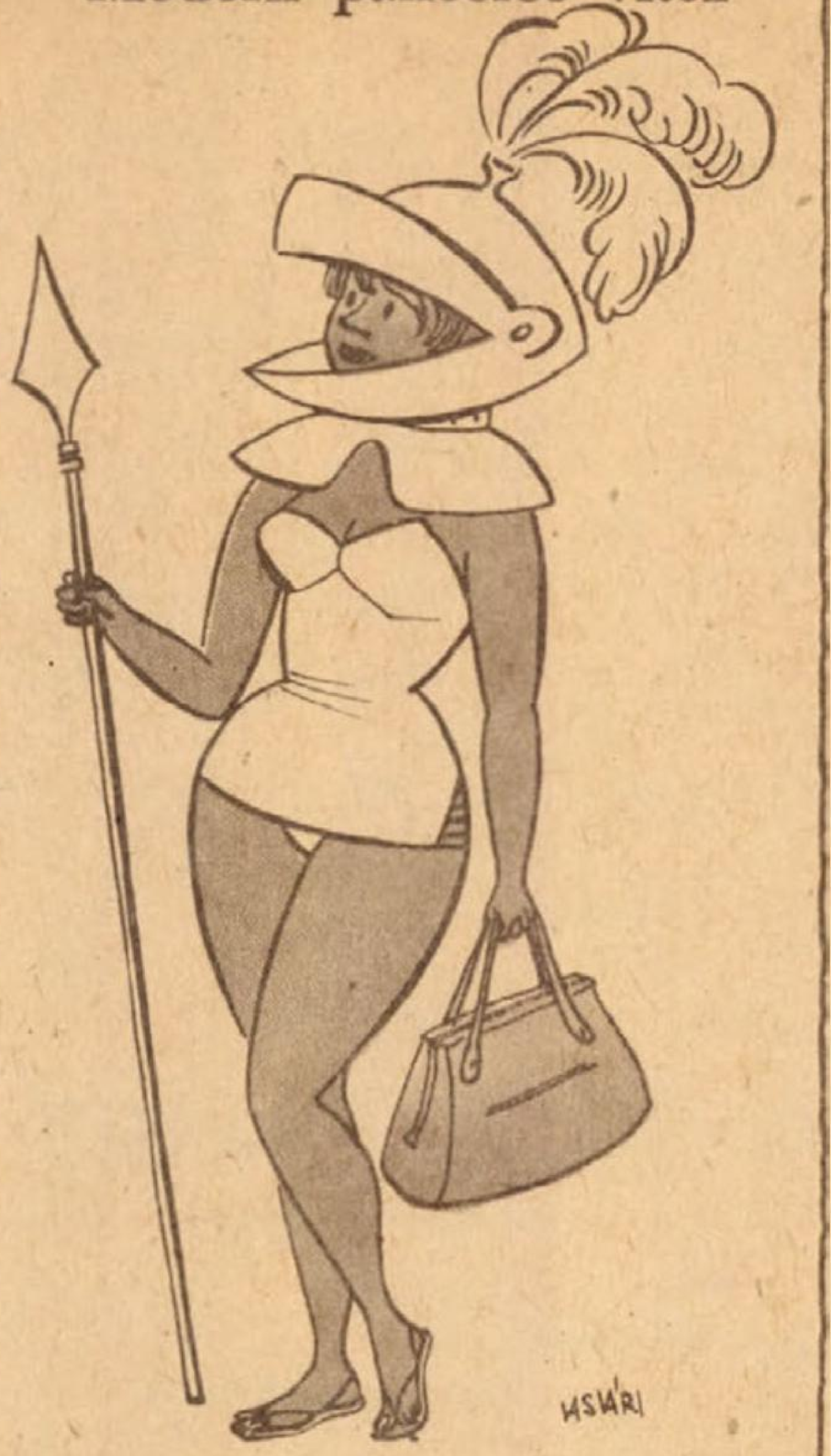

Sisakban, lándzsával, lasztexben

A tiszta Budapestért!

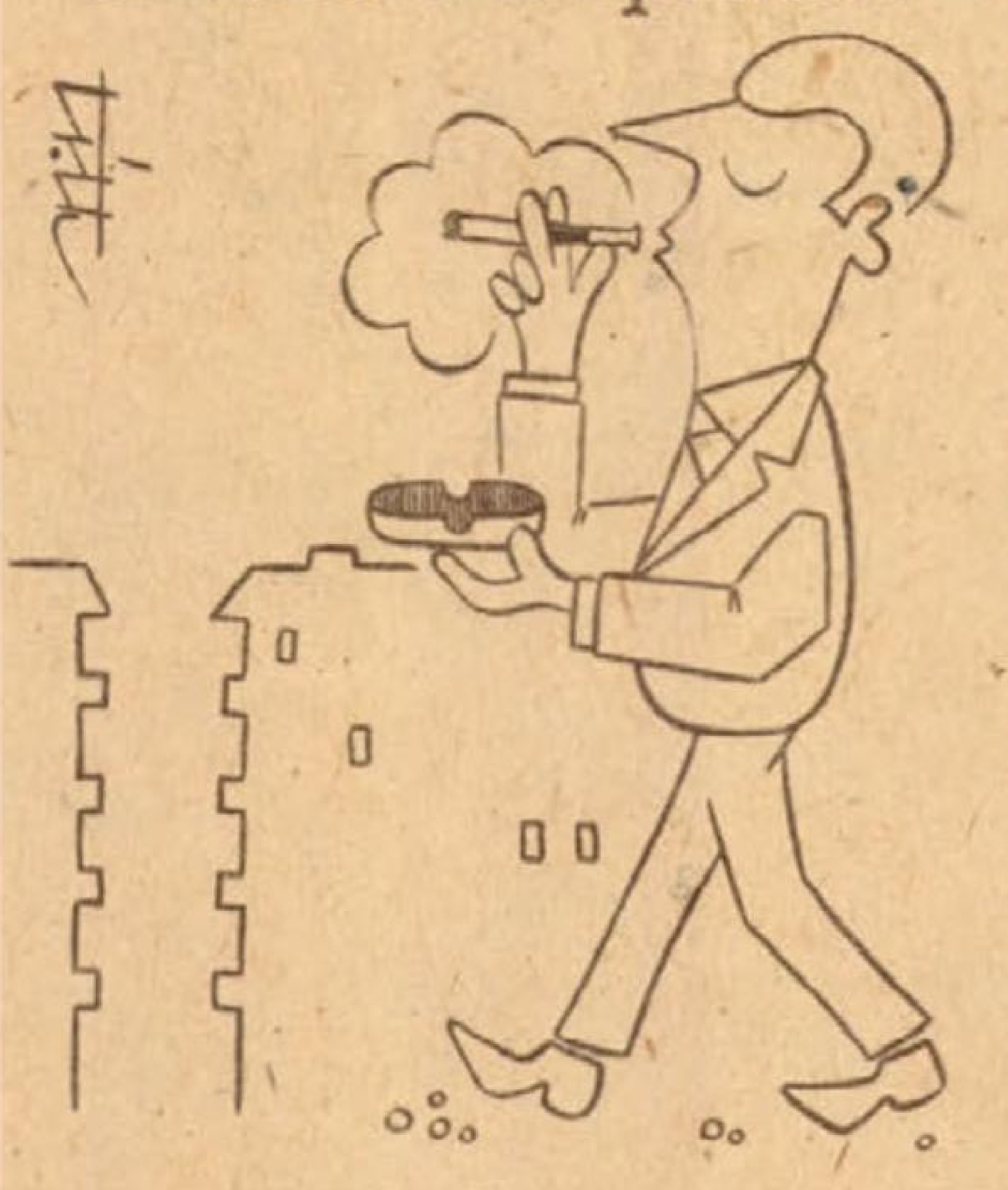

Az élharcos

A. Bászilaja

A jó kezdet

Az egyik munkatárs cikket hozott a faliújságra. Így kezdődött:

„A mi vállalatunk igazgatója annyira elszakadt az ügyintézéstől..."

– Ki kell javítani a cikket – jelentette ki a szerkesztő-bizottság.

Kijavította:

„A mi vállalatunk igazgatójának helyettese annyira elszakadt az ügyintézéstől, hogy..."

– Újra ki kell javítani!

Kijavította:

„Az osztályvezető annyira elszakadt az ügyintézéstől, hogy..."

– Még egyszer javítsa ki!

Az utolsó szerkesztésben a cikk így kezdődött:

„A mi takarítónőnk annyira elszakadt az ügyintézéstől, hogy még a mai napig sem volt ideje kisöpörni a vállalatigazgató, a helyettese és az osztályvezető irodáját."

A Krokodilból fordította
Pogonyi Antal

Szórakozni is kell...

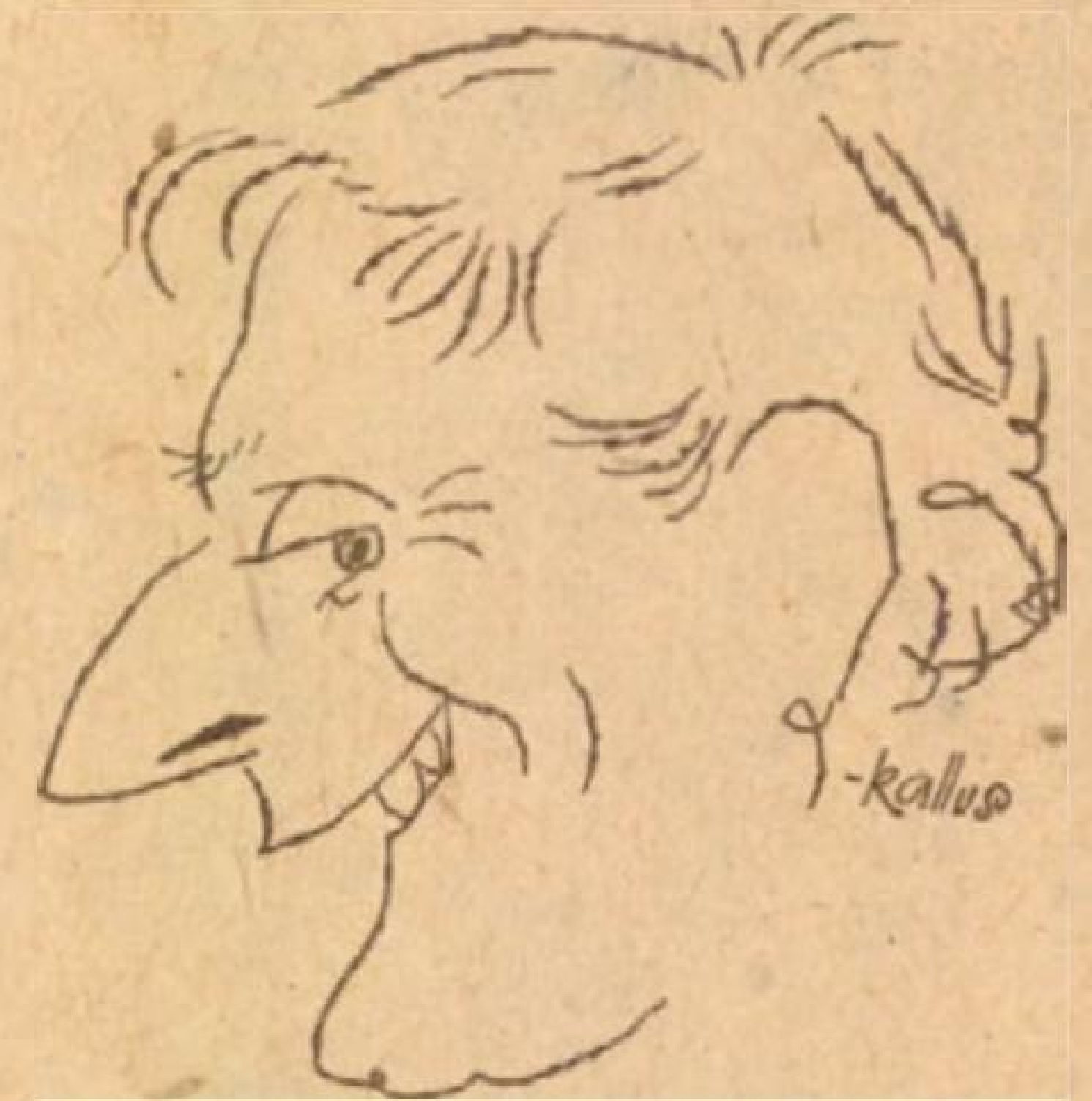

A nemrégen Budapesten járt Yehudi Menuhin, a világhírű hegedűművész kora ifjúsága óta naponta nyolc órát gyakorol. Egy híve megkérdezte tőle, miért ragaszkodik ehhez a rendkívüli teljesítményhez. Így válaszolt:

– Fegyelmezett dolgozó vagyok. Betartom a nyolcórai munkaidőt.

– De hiszen a nyolc órán túl még gyakran hangversenyez is!

Mire a művész mosolyogva jegyezte meg:

– Az már szórakozás, kérem...

Kerti cukrászda

Toncz Tibor rajza

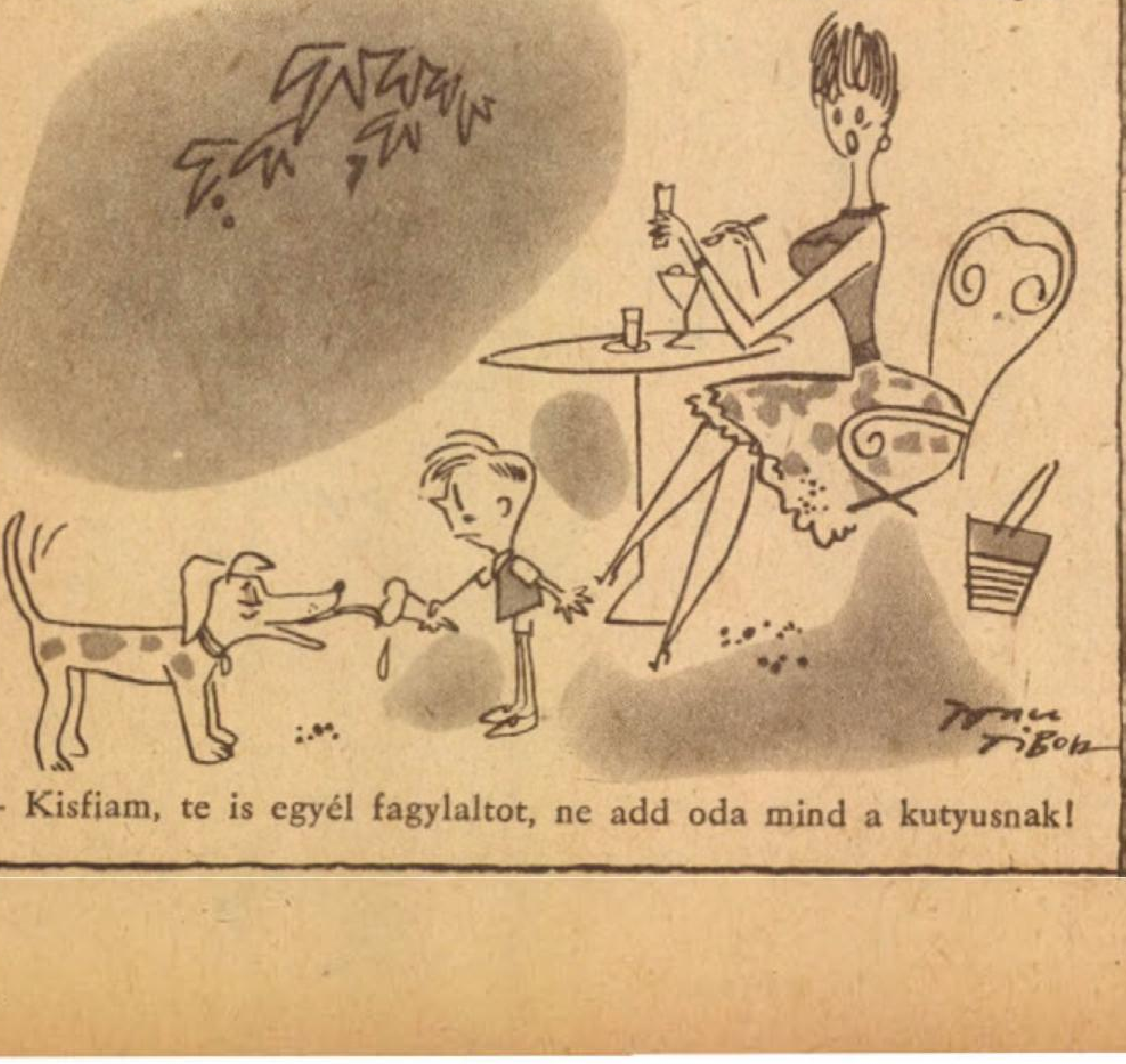

– Kisfiam, te is egyél fagylaltot, ne add oda mind a kutyusnak!

A technika vívmánya

Szegő Gizi rajza

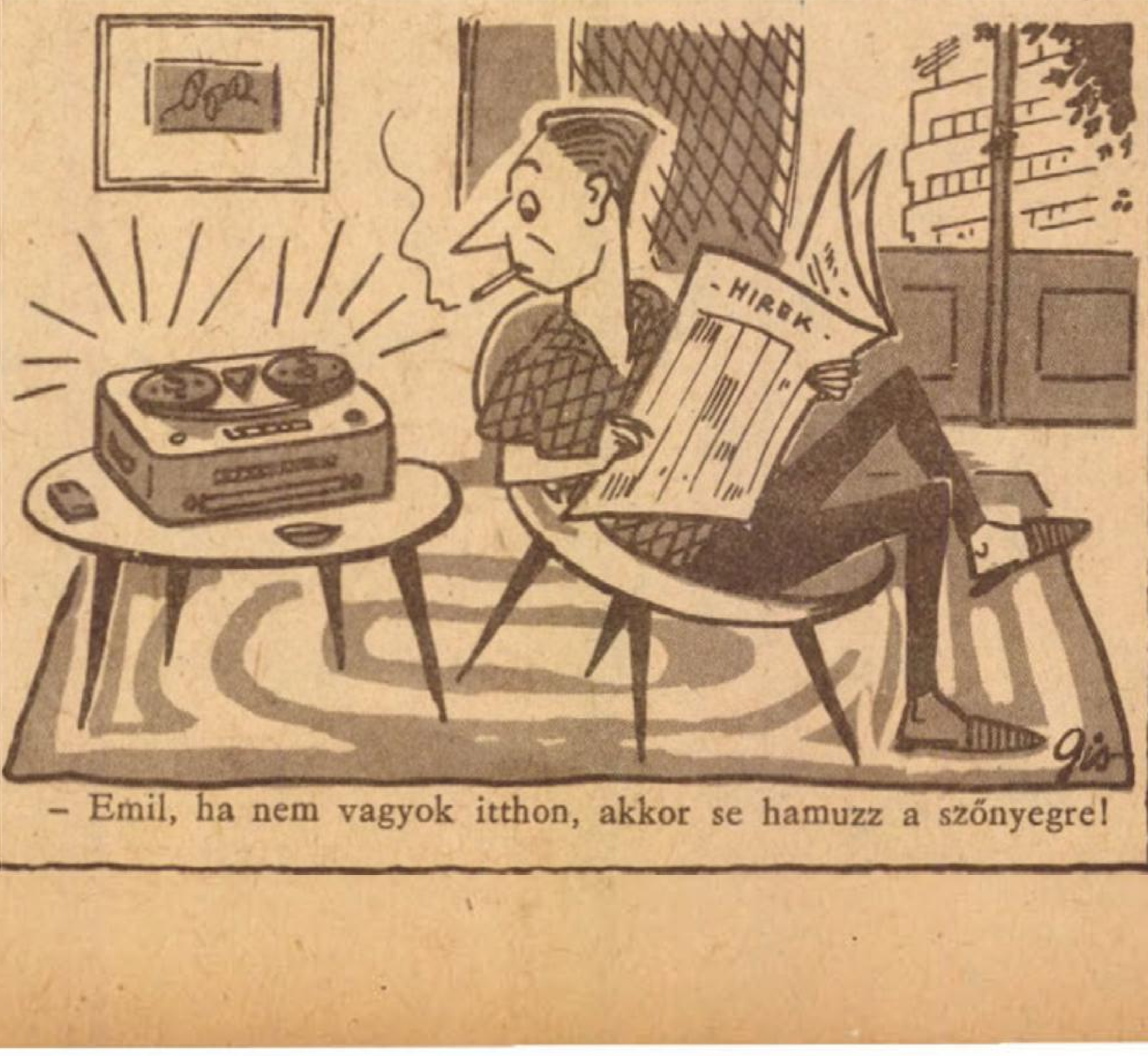

– Emil, ha nem vagyok itthon, akkor se hamuzz a szőnyegre!

Reméljük, ilyen nincs

Szűr-Szabó József rajza

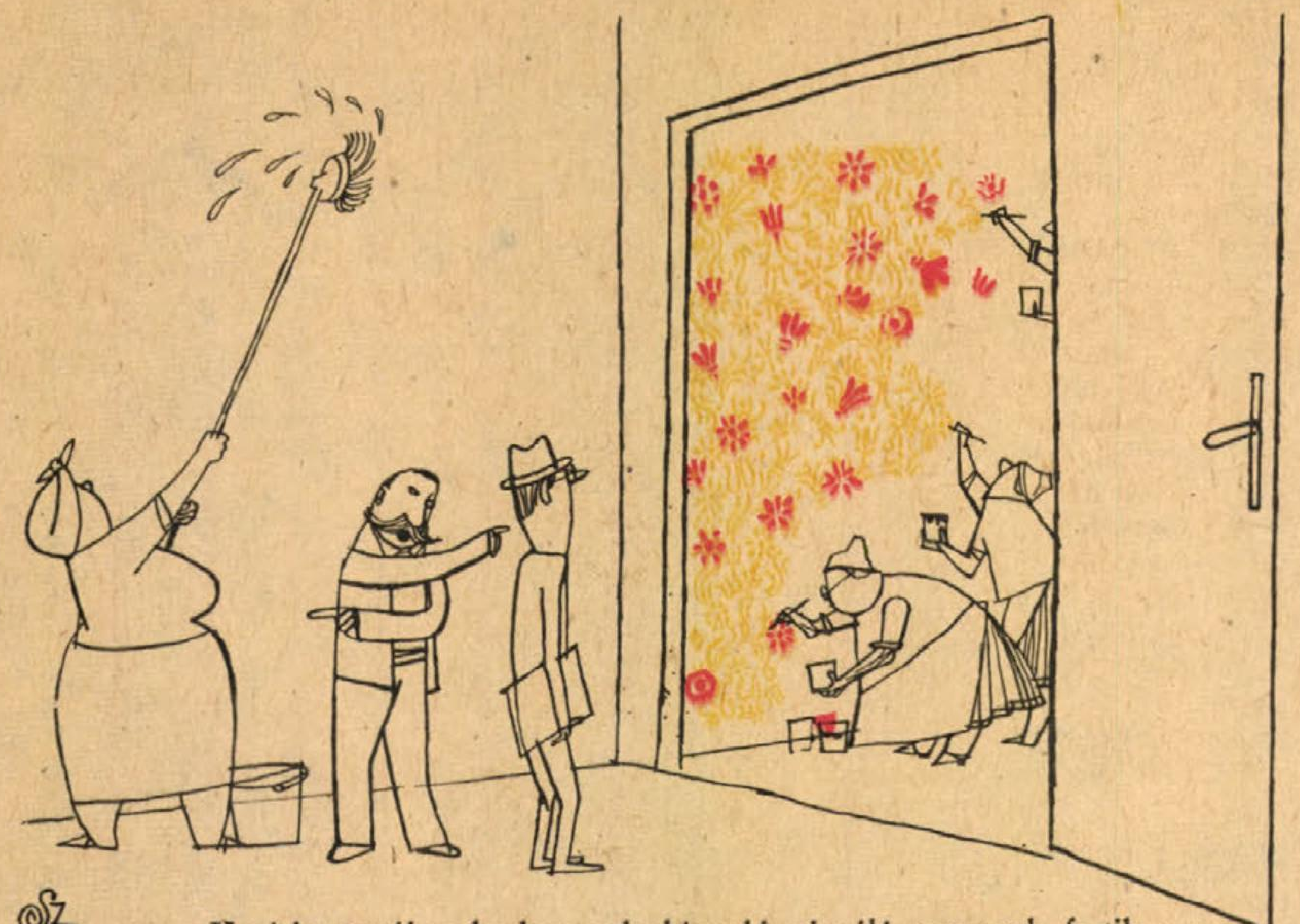

– Vezérigazgatói szoba lesz, a leghíresebb pingáló asszonyok festik . . .

Nyári munkák idején

Erdei Sándor rajza

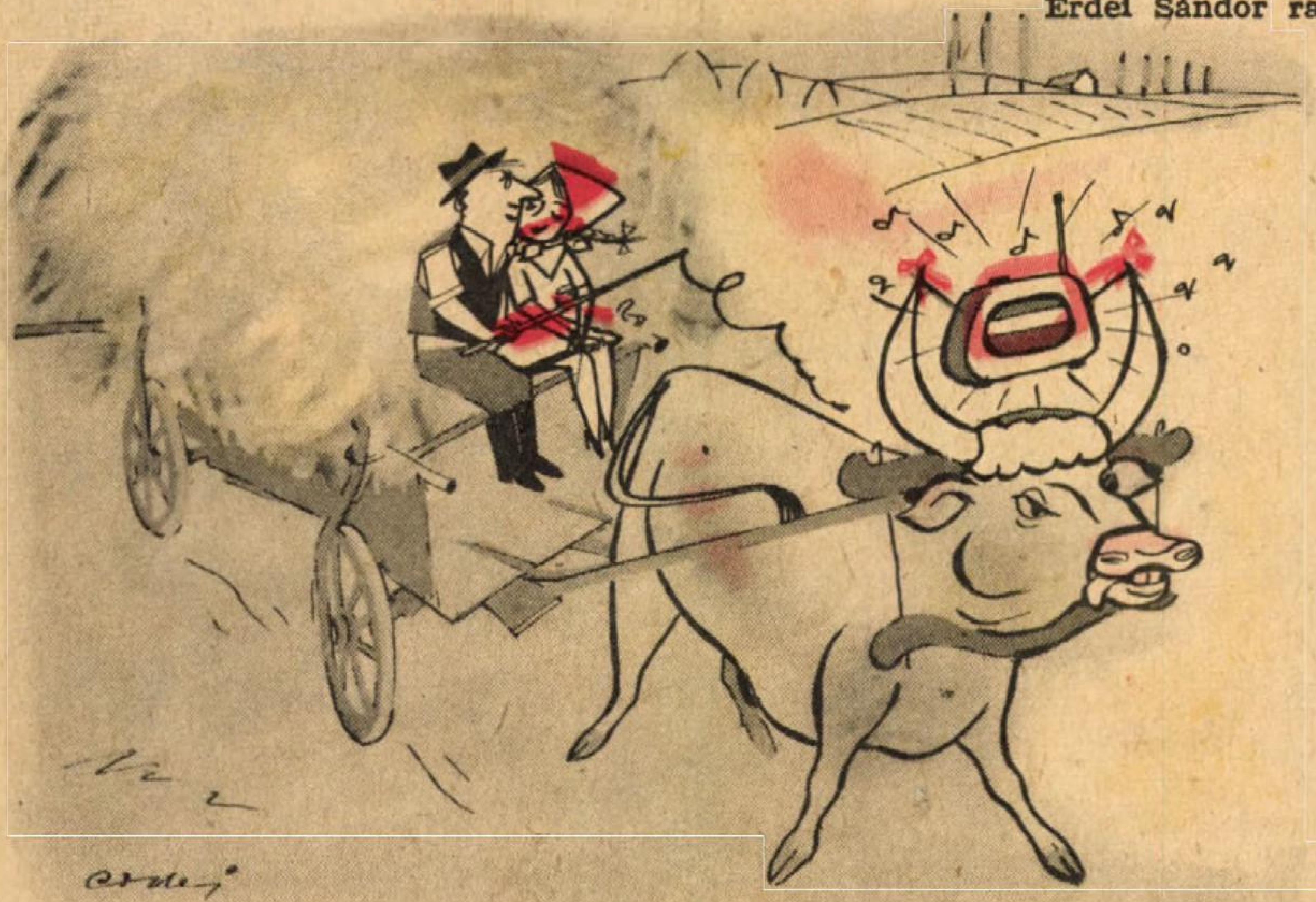

Frissen készült mestermű

Balázs-Piri Balázs rajza

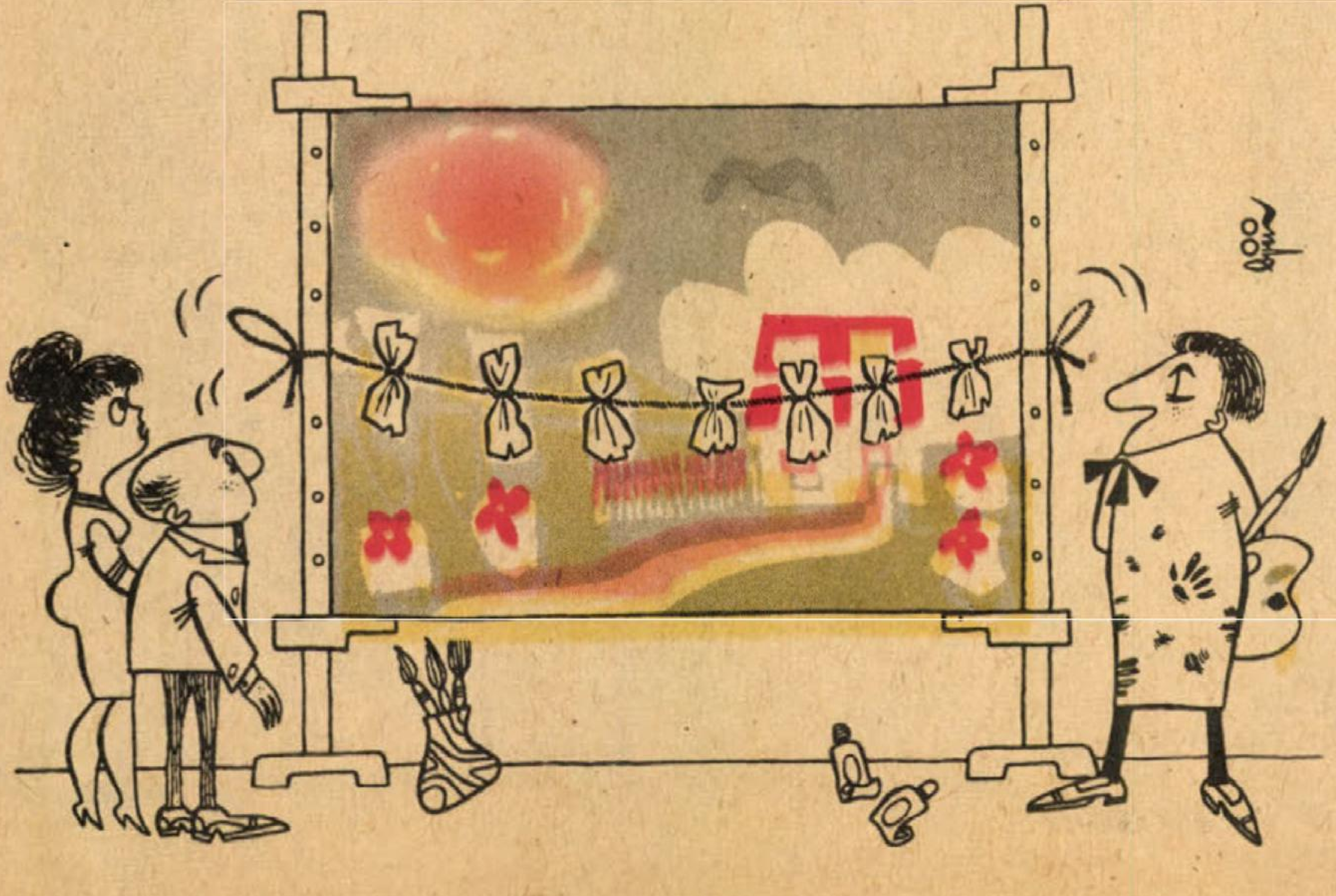

Ludas Matyi megmagyarázza

Hogy van az, hogy egyes nyugati politikusok olyan kedvező képet festenek a Nyugat helyzetéről?

Galagonya találkozik barátjával, aki megkérdezi tőle, hogy fáj-e még a szeme?

– Fájni még fáj – feleli Galagonya –, de az orvosom azt mondja, hogy már sokkal jobban látok.

Sóhaj

„Mivel pénzem java részét,
Családomra költöm,
Az idei nyarat megint
csak Párizsban töltöm.”

Szomorúan felsóhajtott,
És szidta a sorsot,
Amely kevés mézet ád, de
Sok-sok törött borsot.

Párizs helyett szép is lenne,
A körúton, Pesten,
Barangolni a Ligetben
Forró nyári esten.

Az illető nem magyar volt,
S persze nem is bolgár,
Egy egyszerű, kevéspénzű,
Bús párizsi polgár.

Galambos Szilveszter

E heti hirdetésünk

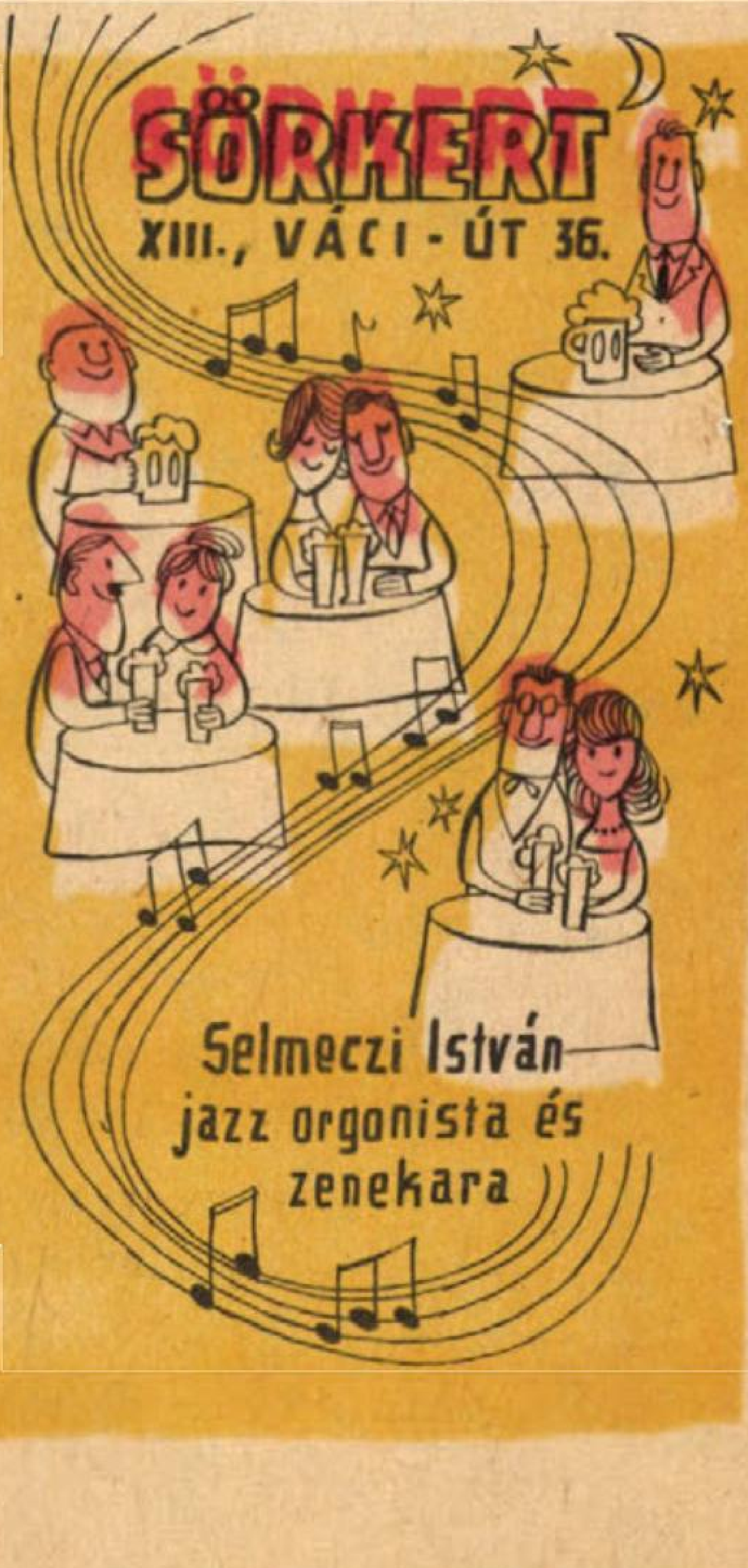
SÖRKERT
XIII., VÁCI-ÚT 36.
Selmeczi István jazz orgonista és zenekara

Ludas Matyi színpada

Játszódik egy vendéglőben. Plakát: „Igyon gyümölcslevet! Frissít, üdít!" Vendég be, törülgeti a homlokát, leül egy asztal mellé.

VENDÉG: Pincér, pincér, gyorsan!

PINCÉR *(be, lomha járású, flegma modorú):* Igenis. Mi történt, valami baj van?

VENDÉG: Pokoli szomjas vagyok. Hozzon nekem egy korsó jeges sört! De gyorsan!

PINCÉR: Igenis! *(Indul, megáll, visszafordul.)* Szabad legyen a vendég úrnak ajánlanom a remek gyümölcsleveinkből? Nem parancsolna talán meggyvért? *(Mintegy idéz.)* „Az eredeti gyümölcs zamata zsibong benne . . ."

VENDÉG: Ember! Én meggebedek a szomjúságtól, és sörre vágyom! Egy korsó habzó világosra! Hozza már!

PINCÉR: Kérem, kérem. *(Indul, visszafordul.)* És mit tetszene szólni egy üveg húröshöz? „A sárgabarack nemes zamata . . ."

VENDÉG: Nem kell! Nekem ne ajánljon semmit, hozza a sörömet!

PINCÉR: Igenis! Vagy talán őszibaracklevet hozzak. „Dús vitamintartalma mellett . . ."

VENDÉG: Elég!!! Van sörük vagy nincs?!

PINCÉR: Van, kérem. De nagyon finom az utasüdítő is. „Nemes citromtartalma . . ."

VENDÉG *(letérdel):* Drága pincér úr, kiszolgáló kartárs! A jó isten áldja meg, én itt döglök meg szomjan, mint egy sivatagi vándor. Nem bánom, hozzon, amit akar, szederbogyó levét, Vitacolát, borbolyaszörpöt, nekem már minden mindegy, csak hozzon valami folyadékot, mert itt rogyok össze.

PINCÉR: Nem baj, kérem, a vendéglő a saját halottjának fogja tekinteni. Akkor talán hozzak húröst?

VENDÉG *(igent int):* Már összeragadt a szám is, hozzon, hozzon!

PINCÉR: Sajnos, az kifogyott! Talán utasüdítőt?

VENDÉG *(apatikusan bólint).*

PINCÉR: Fájdalom, az sincsen, nem kaptunk. Semmiféle gyümölcsszörpünk sincs ma!

VENDÉG: Hát akkor miért ajánlotta, az isten szerelméért?!

PINCÉR: Kötelességünk a vendégeknek ajánlani!

VENDÉG: Ember, hát akkor mit tud hozni?!

PINCÉR: Jó hideg sörünk van, uram . . .

Függöny

Tardos Péter

FORGÁCSOK

Ne így!

Hamisan tudósít
a fényes Frankhonról,
ki rejti a kórt, mely
felszín alatt tombol.
Az elavult „gloár"
el fog bukni végül . . .
Leplezd le, de jaj, ne
— Mucsa szemszögéből.

Átok-esztétika

Szidod Pillefalvit: „Népszerű, bár nem mély!"
Früstökre, ebédre Pillefalvit ennél.
Százfontos átkokat hajigálsz fejére,
Egyetlen fontos mű sokkal többet érne.

Egy puritánra

Rideg puritán vagy. Harcolsz a bűn ellen,
s minden bűn, mi néked új és ismeretlen.
Jobbágyok korába mennél vissza szépen.
Nem érted a népet — a „Népnek nevében".

Két sorban

Pátriárka-erkölcs aranyszájú bölcse . . .
Ideje volna, hogy valaki felköltse.

Mélyenszántó kritika

„Rendkívül emberi." Kritikai tétel
lett immár e jelző. Hallhatod elégszer.
És bármi rossz is volt a színész vagy szerző,
mivel nem elefánt, hát — emberi volt ő.

Antal Gábor

Bővül az idegenforgalom

Szűr-Szabó József rajza

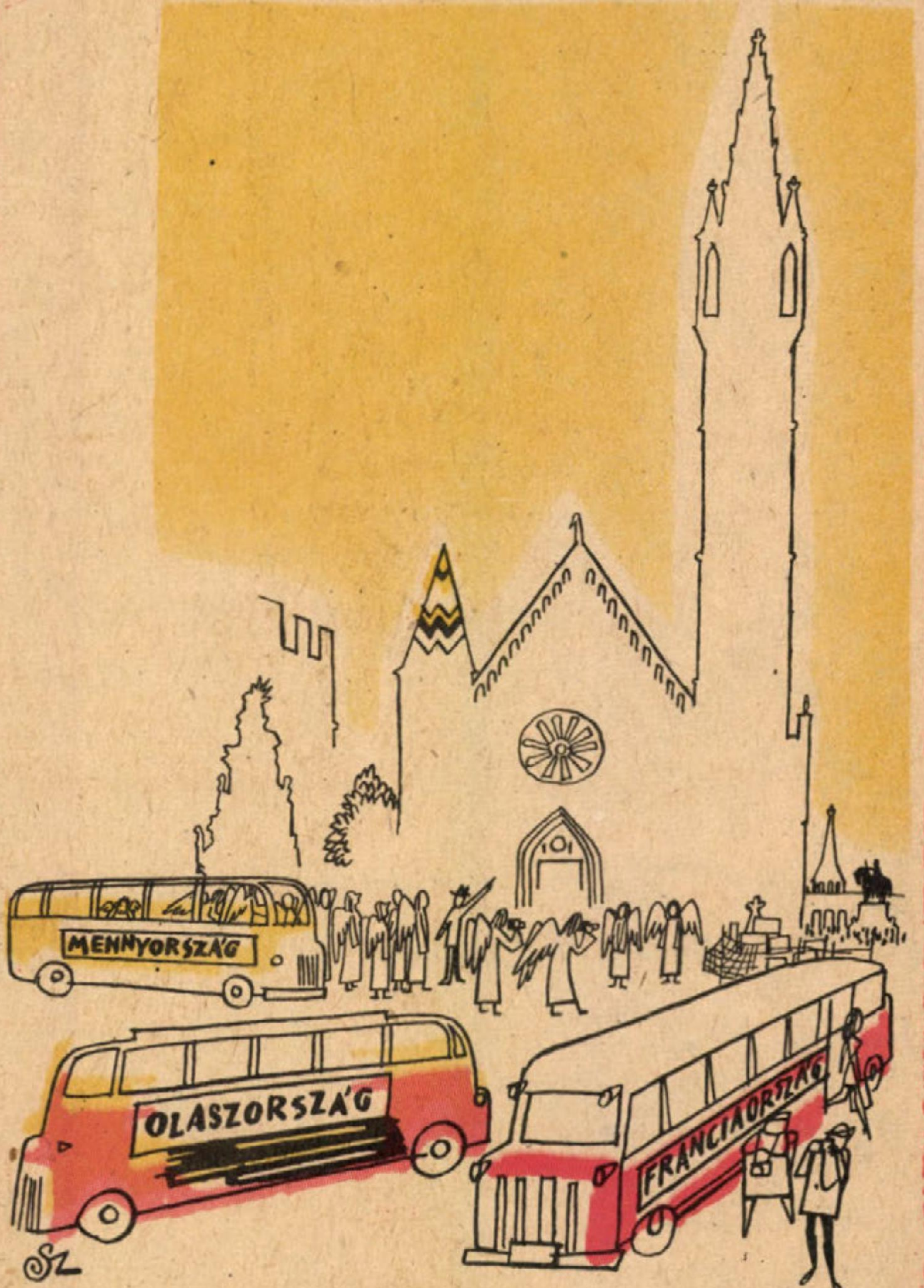

Mintatitkárnő

Hegedűs István rajza

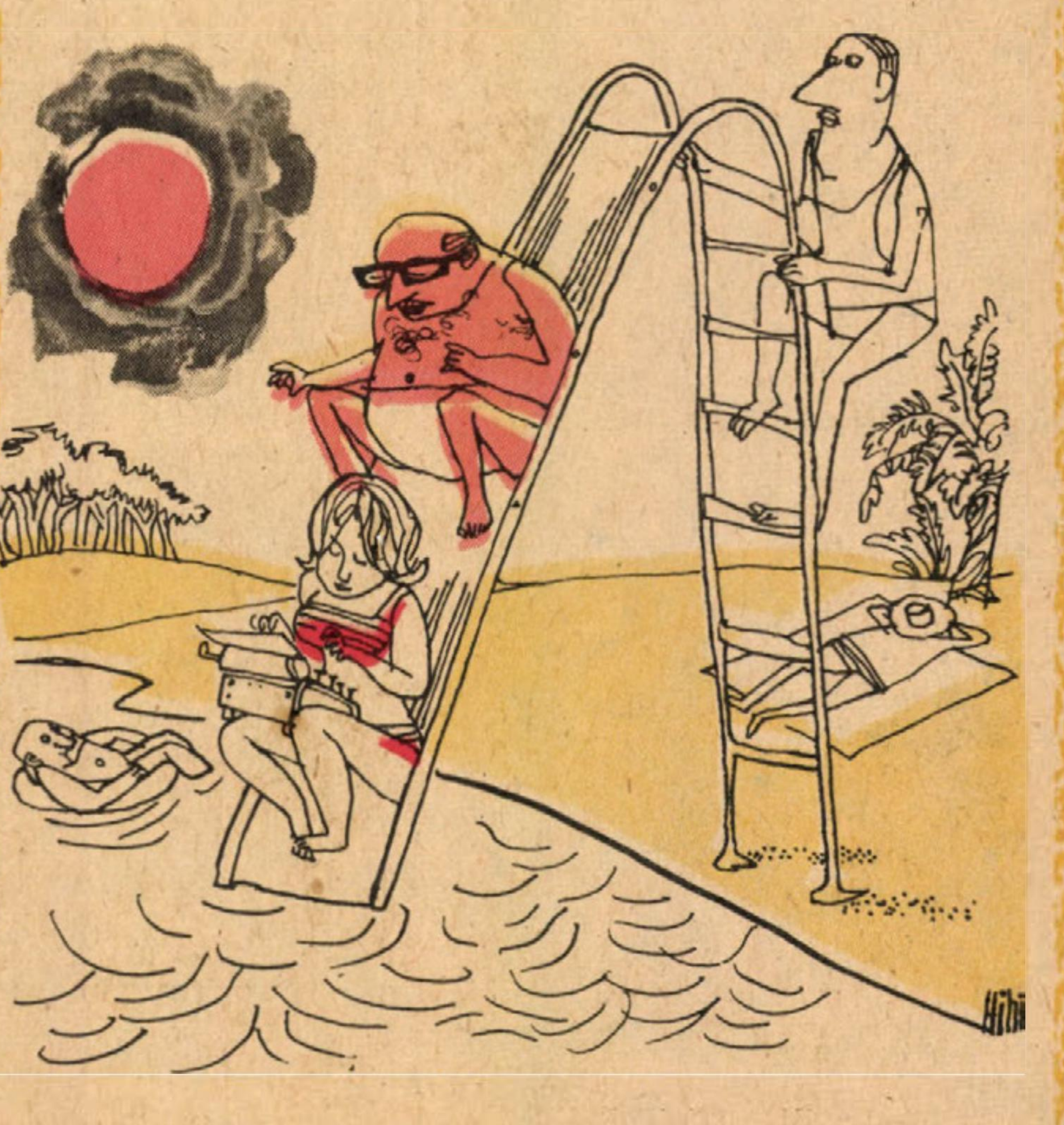

– . . . pont, új bekezdés, minekutána az exportrendelések . . .

Le a bürokráciával!

Utas, fizess!

Június 30-án az esti órákban lementem a Déli-pályaudvar raktárába, hogy egy csomagot kiváltsak. Mikor a csomagot megkaptam, odaintettem a taxiállomásról a JA 0165. számú gépkocsit. Az autó percek alatt ott termett, betettük a csomagot, én is elhelyezkedtem, de a vezető hiába erőlködött, a kocsit nem sikerült újból elindítania. Némi próbálgatás után felhívta a központot és szerelők kiküldését kérte, ugyanakkor egy másik kocsival visszatért és közölte: a központi utasítás szerint az eddig felmerült kilenc forint díjat ki kell fizetnem. Tehát nemcsak a második kocsi jogos fuvardíját kellett megfizetnem, de abban az örömben is részesültem, hogy a harminc méteres útért kilenc forinttal megbírságoltak. Kedves Taxivállalat! Rendben van ez így?

Pallós Miklós
I., Krisztina körút 47

Vasúti kaland

Kedves Barátom! Te a MÁV-nál dolgozol, úgynevezett magas beosztásban, kérlek hallgasd meg, mi történt velem.

Külföldről érkező barátaimat a határon óhajtottam fogadni, és ezért Hegyeshalomig eléjük utaztam. Vásároltam egy oda-vissza szóló félárú első osztályú vasútijegyet – megfelelő igazolvány birtokában.

Az úgynevezett nemzetközi gyorsvonaton a kalauz szabályszerűen kezelte a jegyemet, de amikor a hegyeshalmi pályaudvaron találkoztunk, rendkívül barátságosan, de határozottan közölte velem, hogy a félárú jegyem nem volt érvényes, *mert nem utaztam külföldre.* Magyarul: ezen a vonaton és a visszafelé érkező ellenvonaton – amivel barátaim érkeztek, a magyar félárú jegyek csak akkor érvényesek, *ha az utas elhagyja az országot vagy külföldről jön.*

Kissé bonyolultnak találtam a kérdést, ezért döntőbírónak felkértük az állomásfőnököt.

– A kalauznak van igaza, – ítélkezett –, erre a két vonatra belföldi utas nem kaphat félárú kedvezményt.

– És ha a szomszéd Nickelsdorfig utaztam volna?

– Akkor természetesen érvényes a félárú jegy.

Baráti tanácsára a hegyeshalmi vasúti pénztárnál pótjegyet vásároltam. Így indultam vissza.

A vonaton ismét meglepetés ért. Kalauzunk (ugyanaz, akivel odafelé utaztam) közölte, hogy a reggeli utazás különbözetét is meg kell fizetnem. Hangoztattam, hogy épp úgy, mint a MÁV, „pénztáramtól való távozás után nem fogadok el reklamációkat" – és nem fizettem. Erre jegyzőkönyvet vett fel, és megígérte, hogy lakásomra kézbesítik a fizetési meghagyást.

Nagyon kérlek, ha találkozol a MÁV-val, kérdezd meg tőle:

1. Miért van több kedvezménye a magyar vonalon annak, aki Bécsbe utazik, mint annak, aki Hegyeshalomnál leszáll? (Ne mondják, hogy a nemzetközi vonat zsúfoltságát akarják enyhíteni, mert odamenet ketten, visszafelé hárman voltunk a kupéban.)

2. Miért nem nyomják rá a jegyre, hogy csak külföldre utazók számára érvényes?

3. Miért követel a MÁV visszamenőleg is pénzt az utastól, holott az utasnak tévedés esetén semmit sincs joga követelni.

Egyébként maradtam a MÁV-nak hűséges utasa

S. A.

Szentendrei széljegyzet

HÉV-vel mentem a' szabadba,
Pontosabban Szentendrére,
Meleg sörrel fogadtak ott,
Talán nekem tették félre.

Szentendrének strandja sincsen,
Vendéglátása is gyönge,
Kérdem, hogy a beceneve
Vajon mért a „Duna gyöngye"?

(—véghy)

Kegyeletsértő propaganda

Egy nagyon kedves ismerősöm tragikus körülmények között meghalt. A posta által kikézbesített fekete keretes gyászjelentésen a következő hirdetést találtam: *„Minden időben jó szórakozás a Kert Mozi".* Ezt én nem vitatom, de azért a Posta dolgozói egy kicsit jobban megnézhetnék, hogy mire ütik rá a szórakozásra serkentő bélyegzőt.

M. J.-né
XIII., Rozsnyai u. 9/11.

a lift

Barátom orvos, a Lágymányoson lakik, gyönyörű, új házban, távfűtéssel és minden más jókkal felszerelve. A múltkor, amikor találkoztunk, szokott helyünkön, gondterhelt arccal fogadott:

– Vizsga előtt állok.

– Úgy tudom, hogy már szakorvos vagy.

– Nem orvosi vizsgáról van szó.

– Politikai?

– Nem.

– Te győztél. Világos feladja. Milyen van még?

Az orvos sóhajtott:

– A negyedik emeleten lakom, és persze lift van a házban.

– Tudom. Nem működik.

– Rosszul tudod. Remekül működik, de liftkulcsot is kaptam, hogy ne zavarjam állandóan a házmestert. Persze, nem kívánja ingyen. Adtam neki havi húsz forint liftdíjat. És a liftet magam vezetem.

– Helyes. Nem is érdemes sofőrt tartani hozzá.

– Hát nem olyan egyszerű a dolog. Mert liftet csak az vezethet, akinek liftkezelői vizsgája van. Most azt szeretném letenni.

Ekkor már hazaértünk, az orvos lakására, és elnéztem a liftet. Csinos, kedves lift volt, bár hivatalosan felvonónak becézték, és négy gomb volt rajta. Ha az ember megnyomta az „első emel" feliratú gombot, akkor a lift kikötött az első emeleten, ha a másikat nyomta, akkor a másodikon, és csodálatos módon, ha a negyedik emelet jelzésű gombot nyomta meg, akkor pont (mennyi esze van egy ilyen magyar liftnek) a negyedik emeleten állt meg. Visszafelé persze – és itt volt a ravaszság – a földszint feliratú gomb megnyomása szállította vissza az üres liftet támaszpontjára, hogy aztán az új vevő újra felnyomkodhassa, ahova akarja. Csak akkor, ha előbb letette a liftkezelői vizsgát.

Néztem az orvos okos, kellemes arcát. Egész életében tanult, mai napig is bújja az orvosi könyveket és az új tudományos folyóiratokat. Kiderült, hogy úgyszólván egész életét elfecsérelte, mert mi haszna az egésznek, ha egyszer nem tanulta ki a liftkezelést, és főleg, ha még nem vizsgázott le ebből a nehéz tárgyból. Nem könnyű egy gombot megnyomni! Ezt nem lehet csak úgy rábízni egy laikusra. Itt vizsgázni kell. Ne adjunk könnyelműen liftet, felnőttek kezébe! Vezesse csak a liftet továbbra is Jancsika, a házfelügyelő hatéves fiacskája!

Királyhegyi Pál

Stílusérzék Szegő Gizi rajza

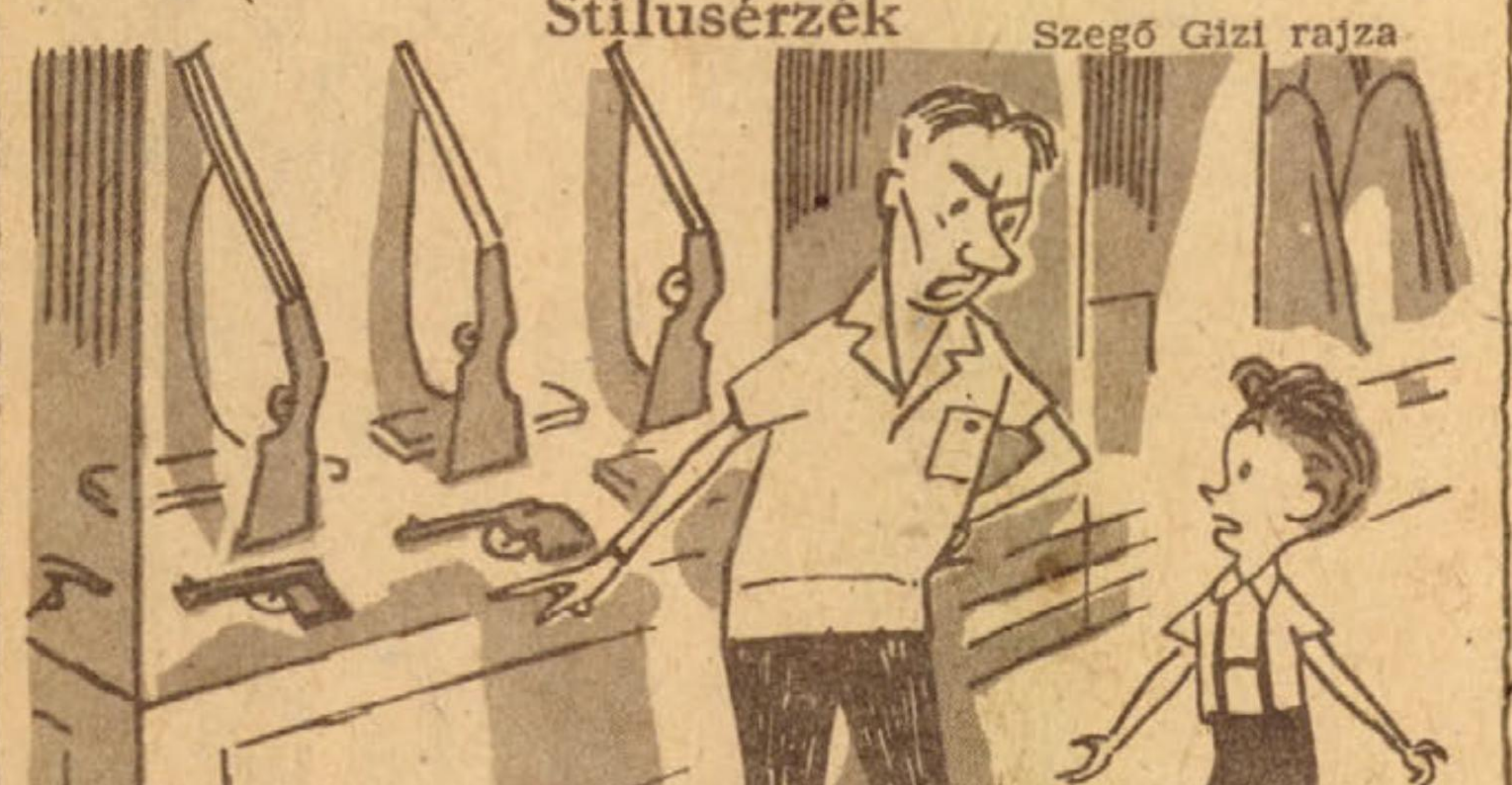

– Haszontalan! Osztályt kell ismételned, és még játékpisztolyt szeretnél?
– Ismétlőpisztolyt . . .

Békaemberek keresik a Milói Vénusz karját

Hegedűs István rajza

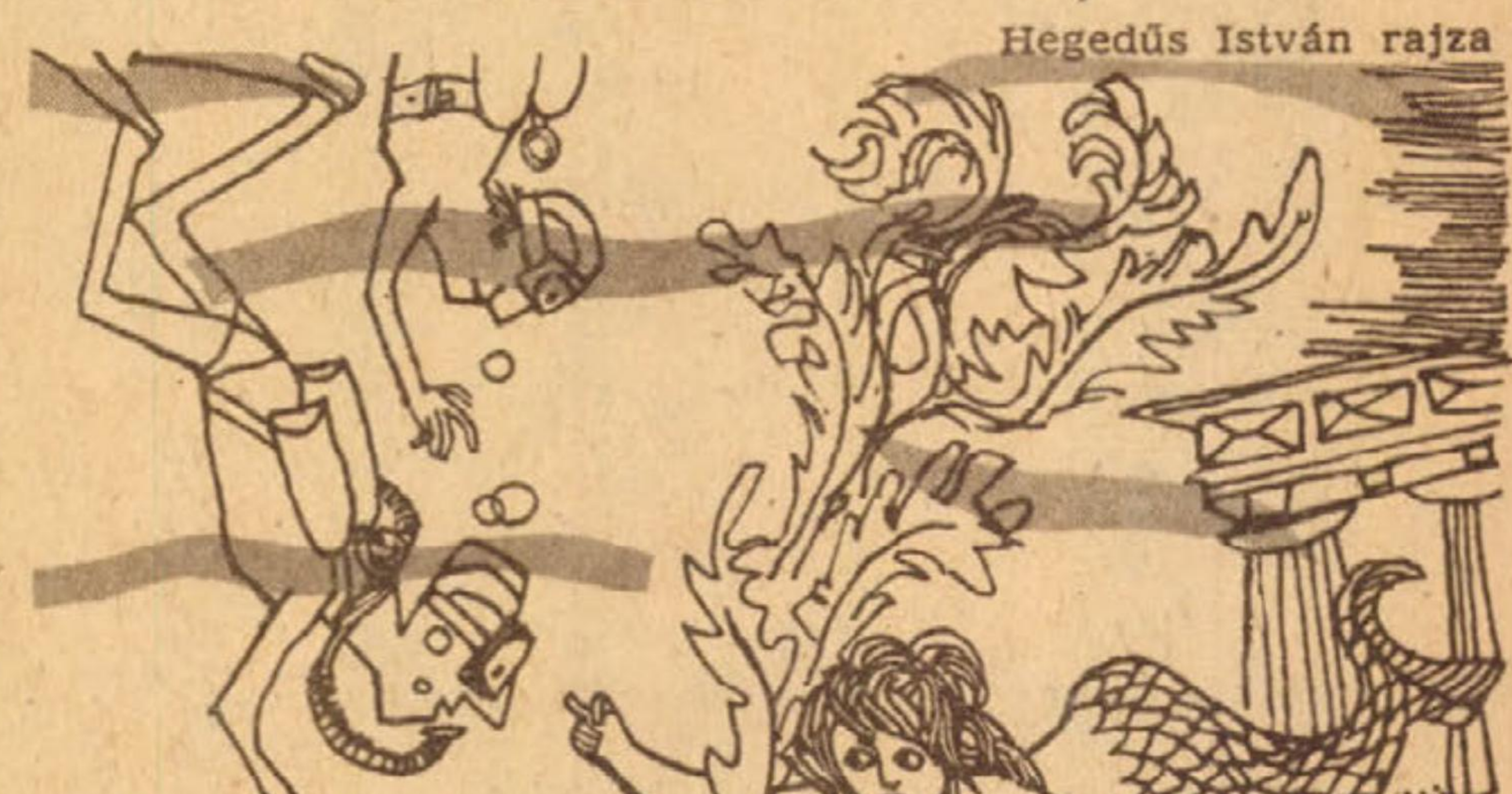

gevő: Rövid Mátrai Hiradó

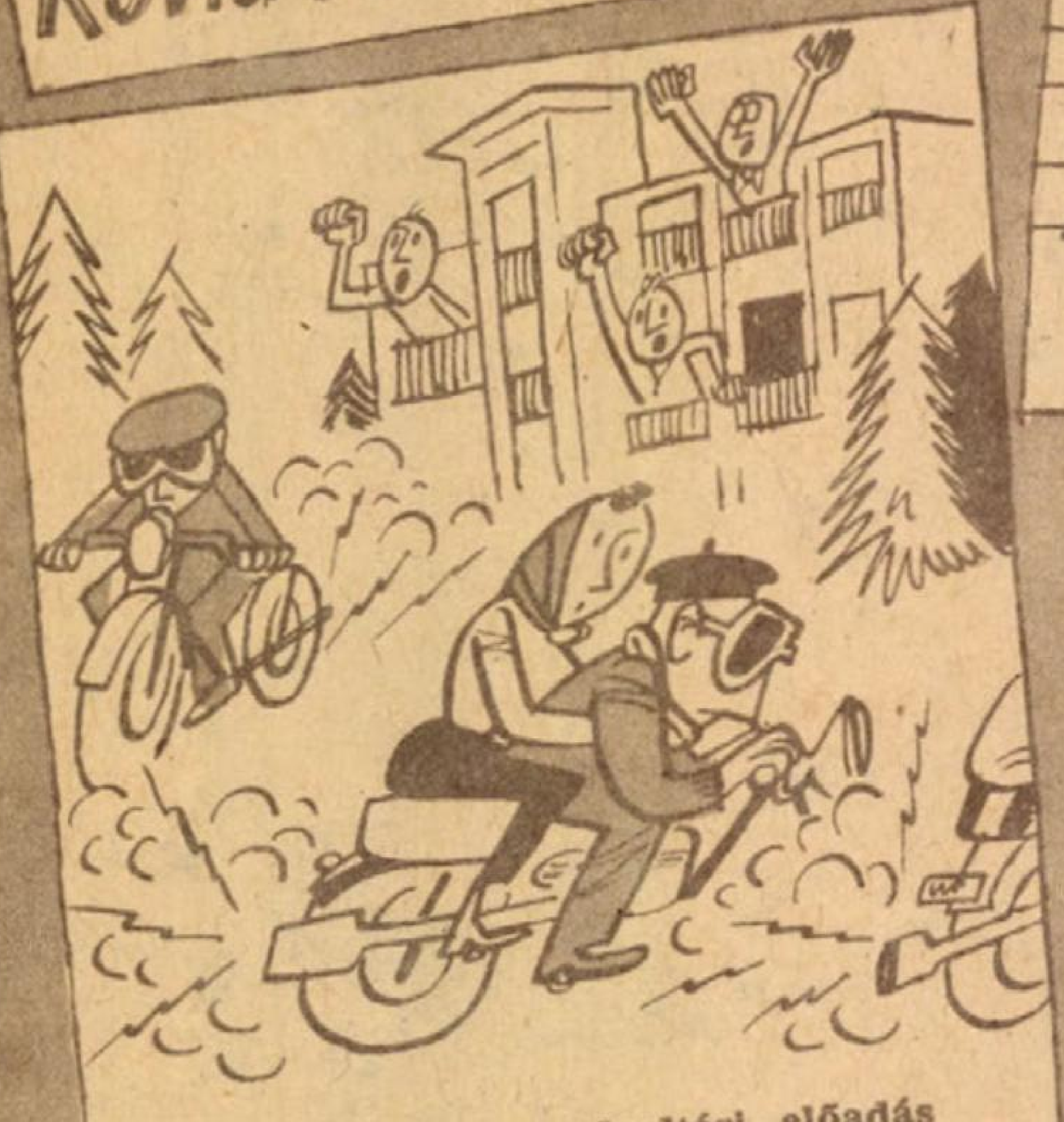
Hétfő hajnali szabadtéri előadás

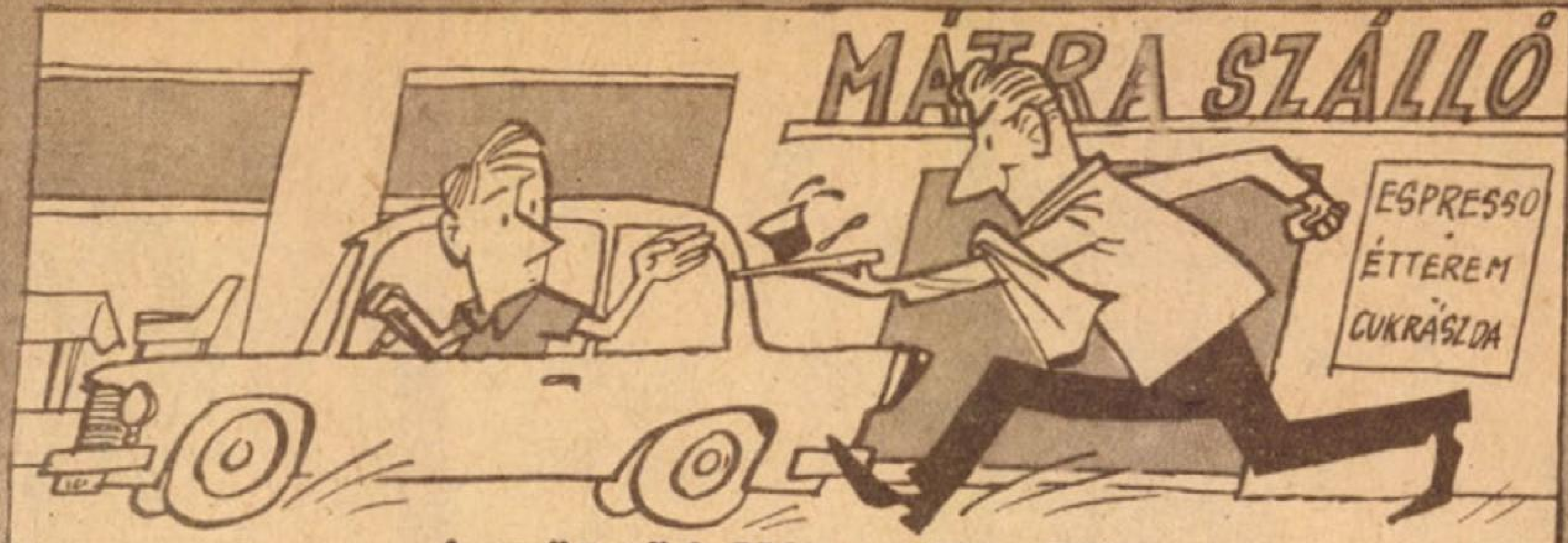

A gyöngyösi Mátra-szálló előtt
— Amíg nem lesz parkoló helyünk, csak így tudjuk kiszolgálni!

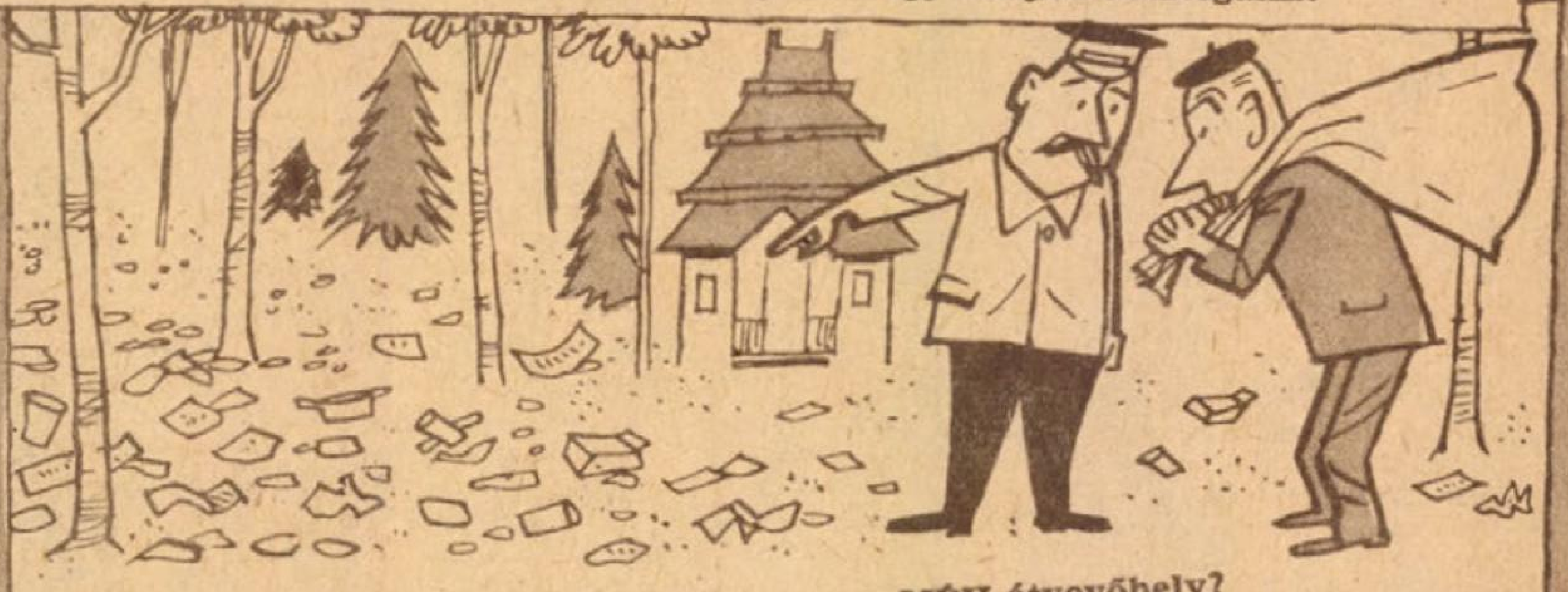
Mátraházán hétfő reggel

— Kérem, ez a MÉH-átvevőhely?
— Nem, kérem, itt kirándulók tanyáztak...

Baj van a gyerekekkel?

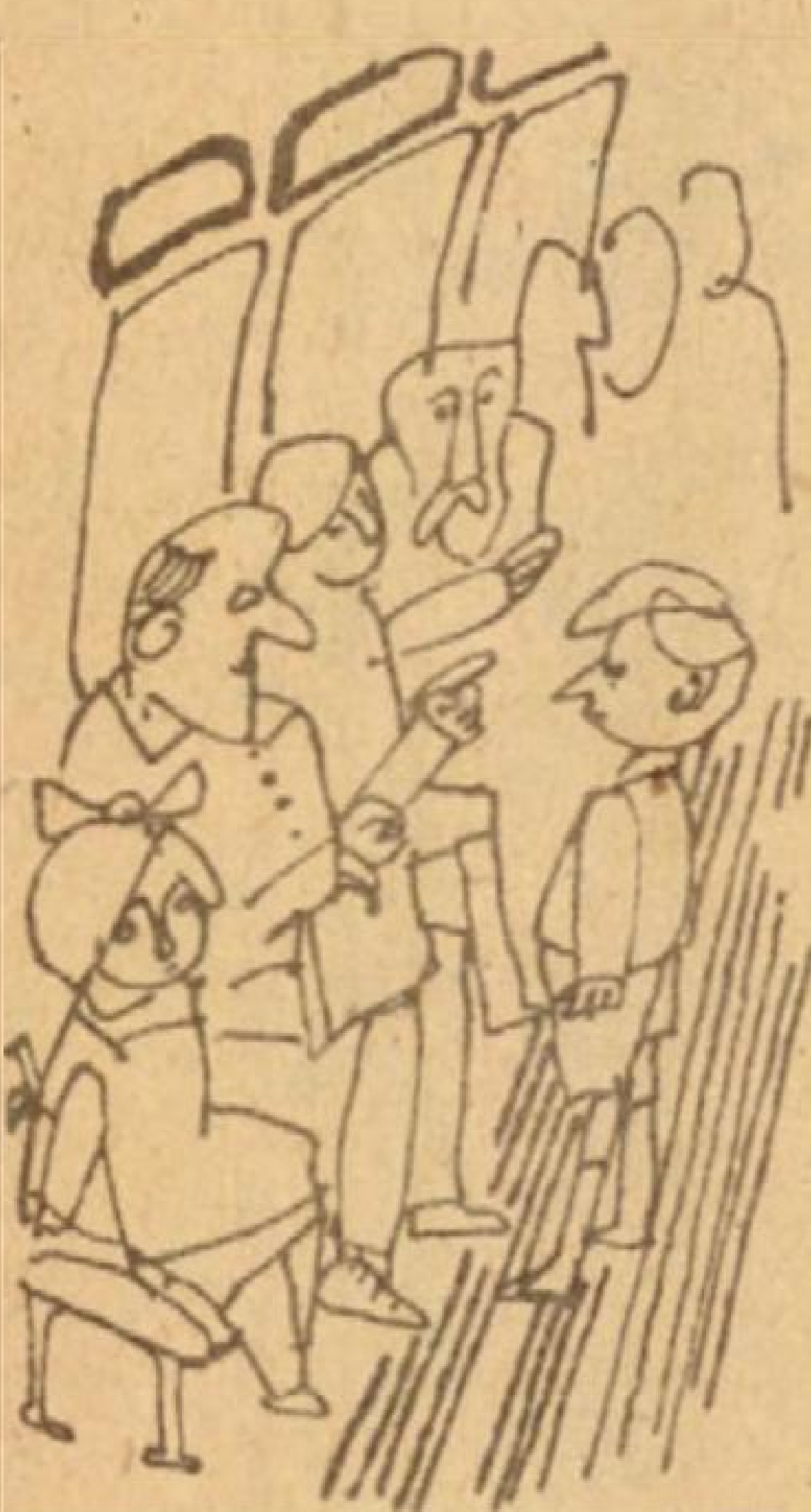

Ha fővárosunk kék egén
vidáman zeng a nyári fény,
s Budán a sejtelmes hegyek
oly hívogatva intenek:
kirándulókkal van tele
a buszok mindegyik helye!
Szemem egy röpke képet lát:
ott ül egy édes kis család,
mely csupa vígság, semmi bú:
a szülők s három kis fiú.
De most belép egy ősz öreg,
feláll az egyik kis gyerek,
átadja helyét nyájasan
s még mosolyog is bájosan.
Felriad most a gyerek apja,
szemét elfutja bősz haragja,
fiának súgja: — Ostoba!
Az eszed nem jön meg soha?
Átadod maflán a helyet?
Nem ér annyit a te jegyed? —
... Én álltam csak s levontam már ott
az érzékletes tanulságot.
Azt halljuk mindig, este, reggel:
sok baj van ma a gyerekekkel,
én azt mondanám, hogy: Hajaj!
A felnőttekkel van a baj!

Lovászy Márton

A régi és az új szövetségi kapitány

Szepes Béla rajza

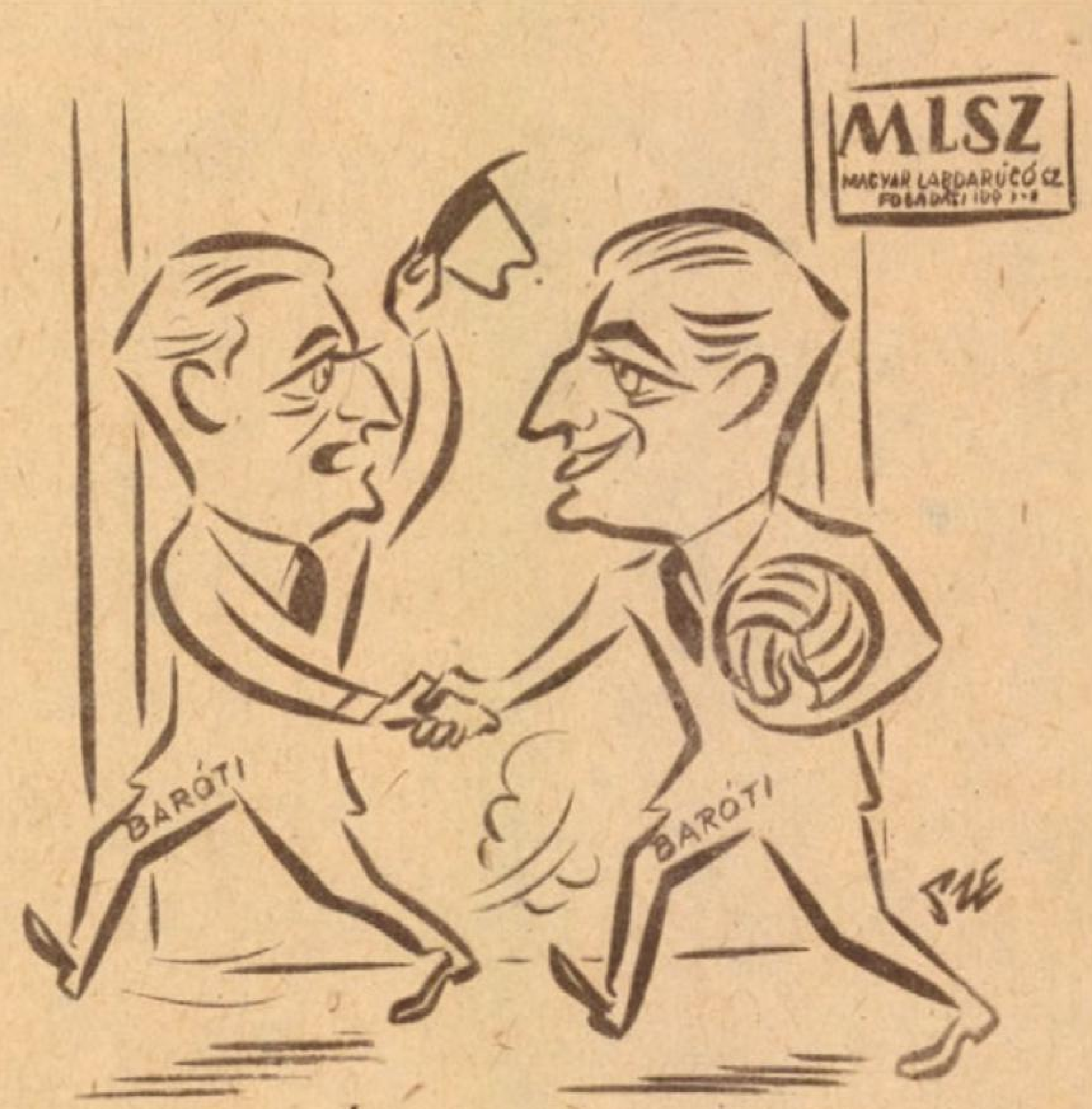

– Minden jót, sporttárs, remélem, okult a hibáimból!

Az optimizmus történelméből

Vasvári Anna rajza

Őskor

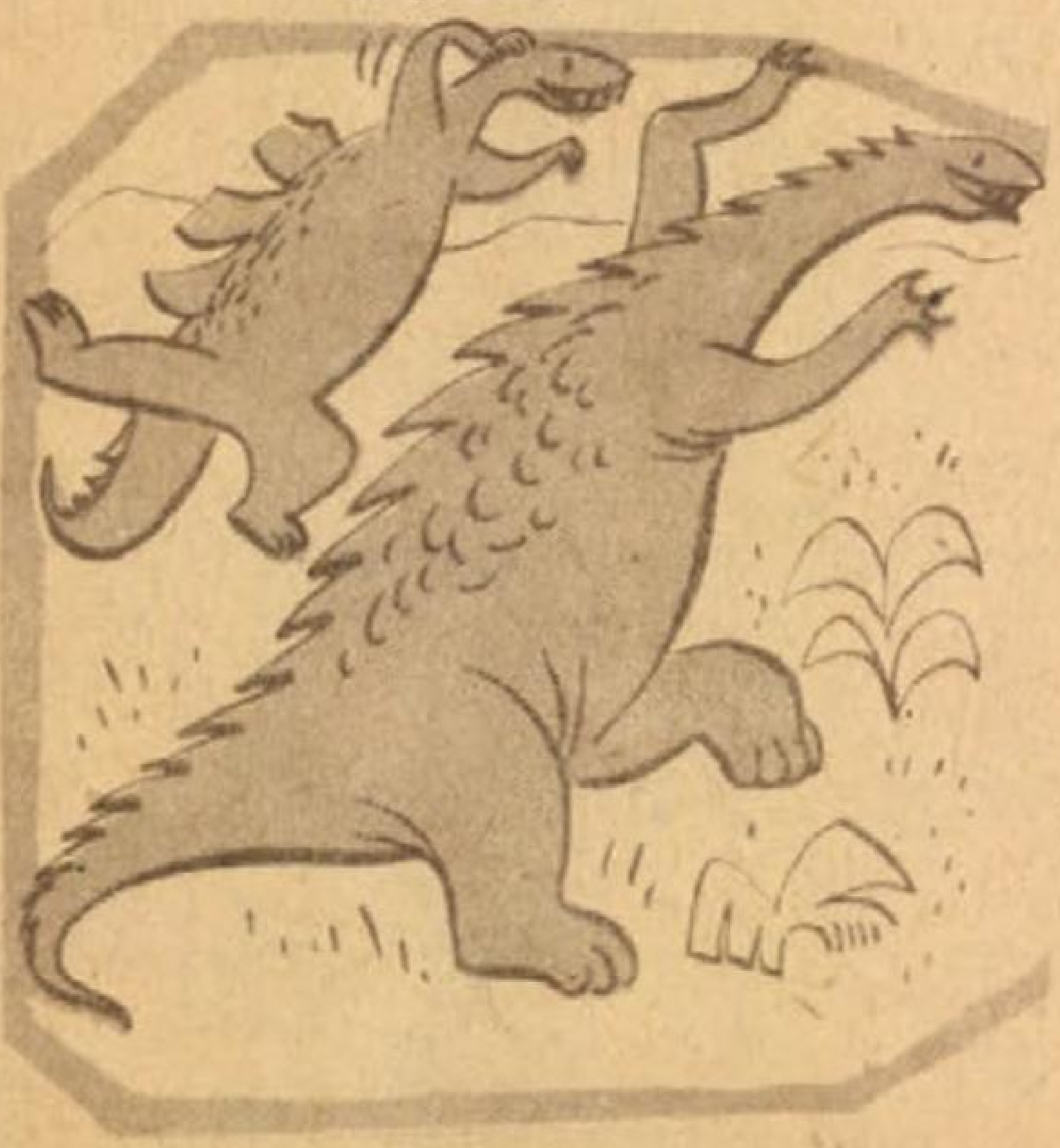
– Ihaj, csuhaj, sose halunk ki!

Ókor

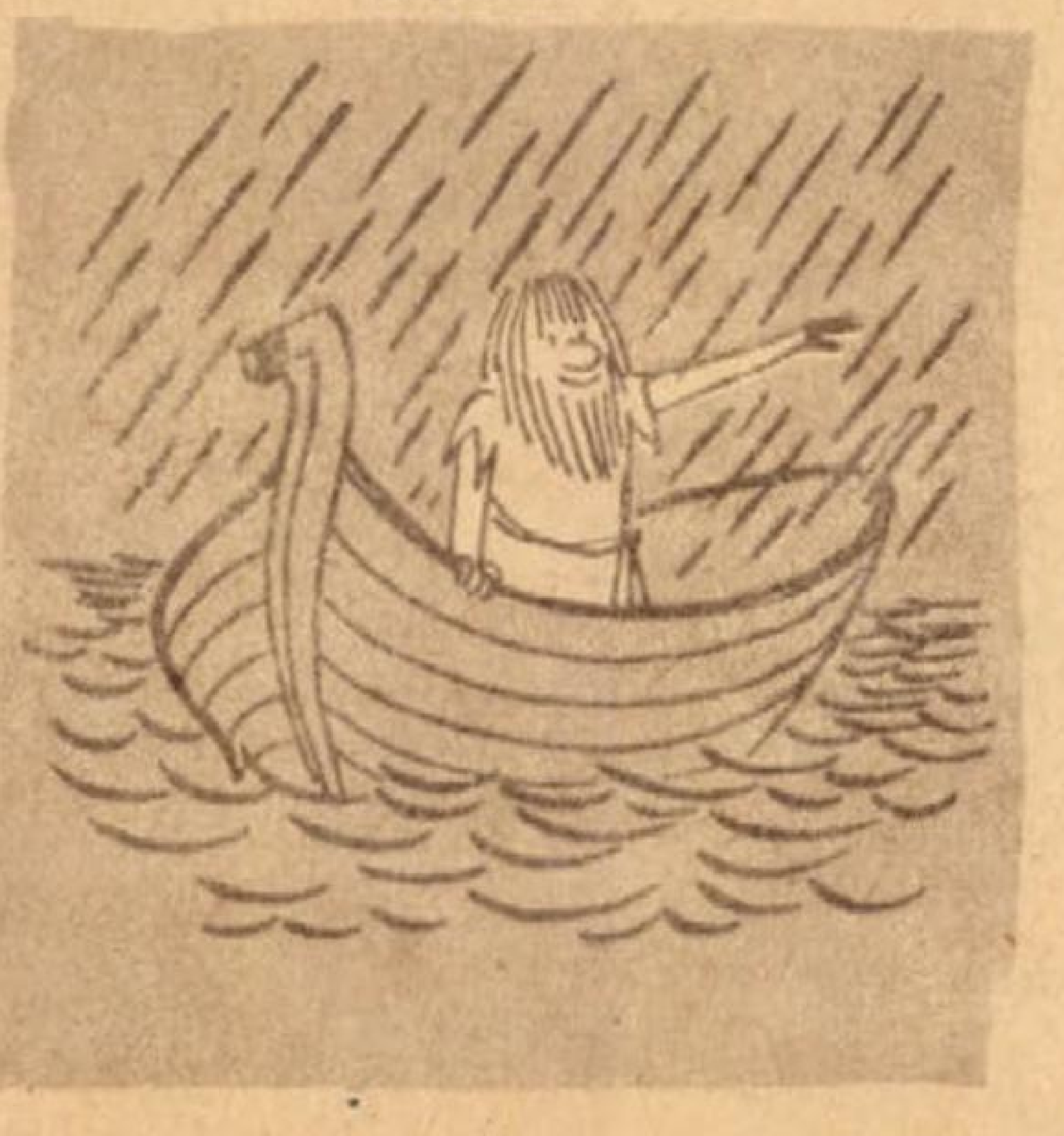
Noé: Már nem is esik annyira...

Újkor

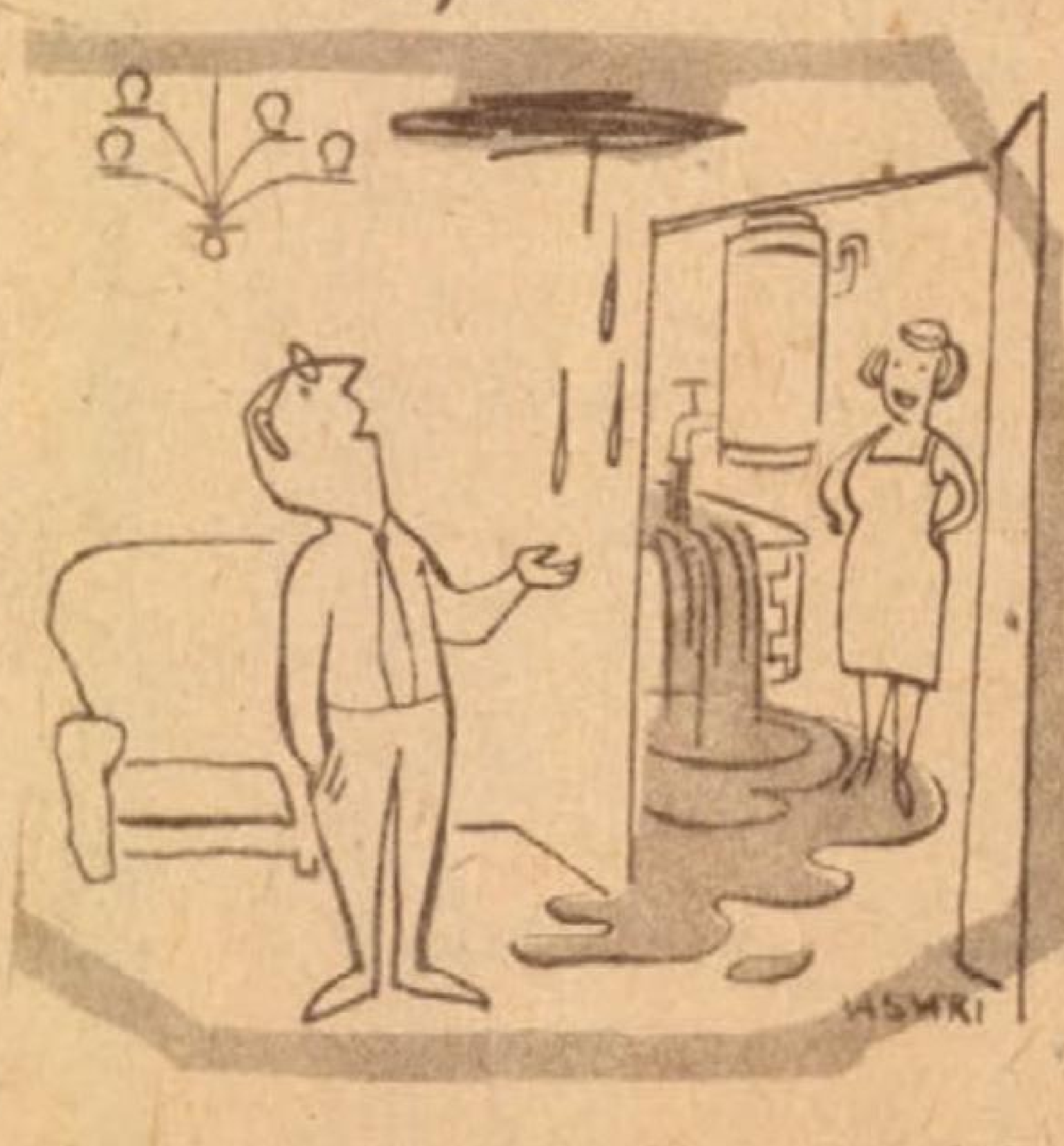
– Holnap biztosan kijön a szerelő!

Lecsúszás...

Toncz Tibor rajza

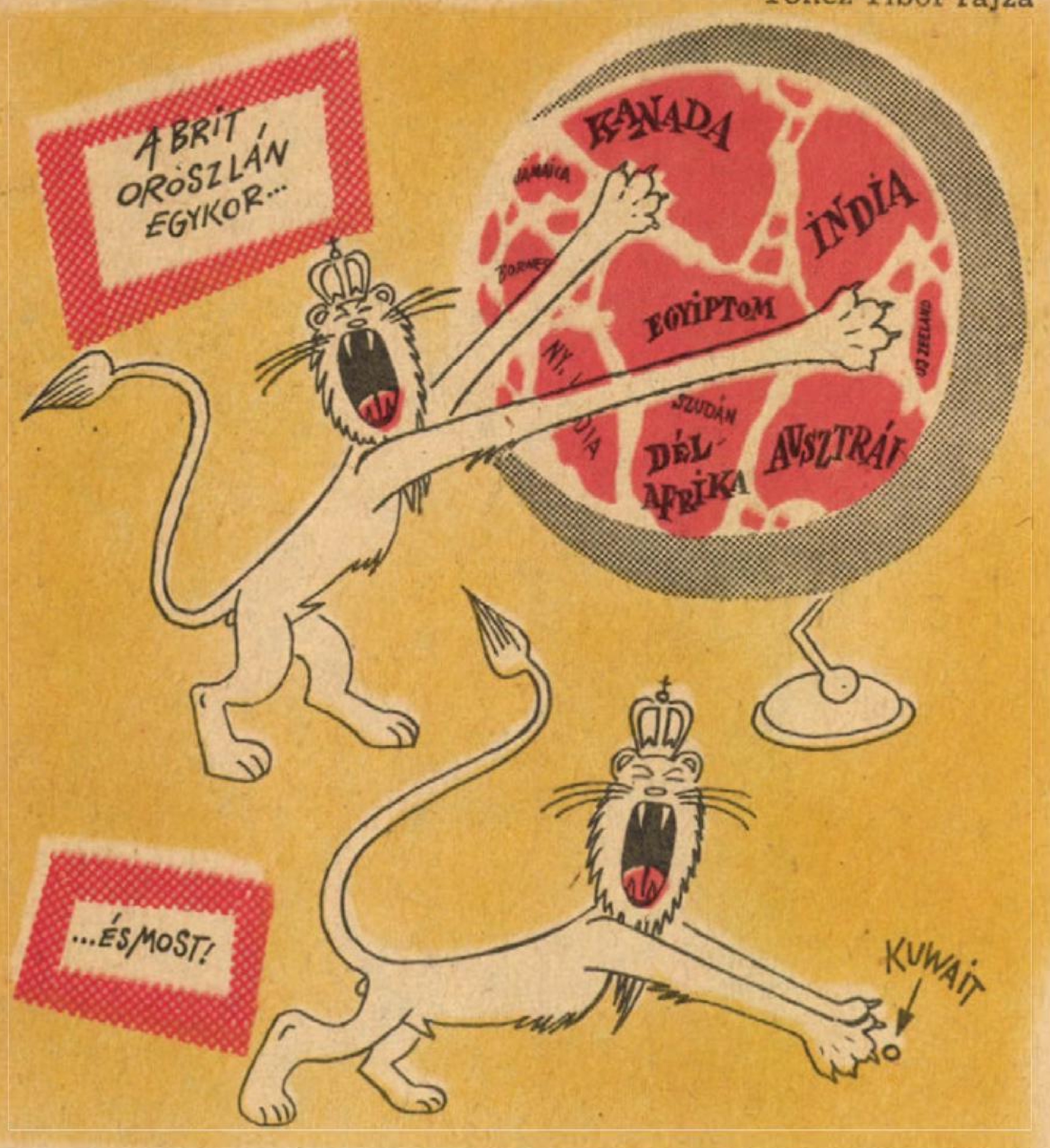

Nekünk szemveszteség...

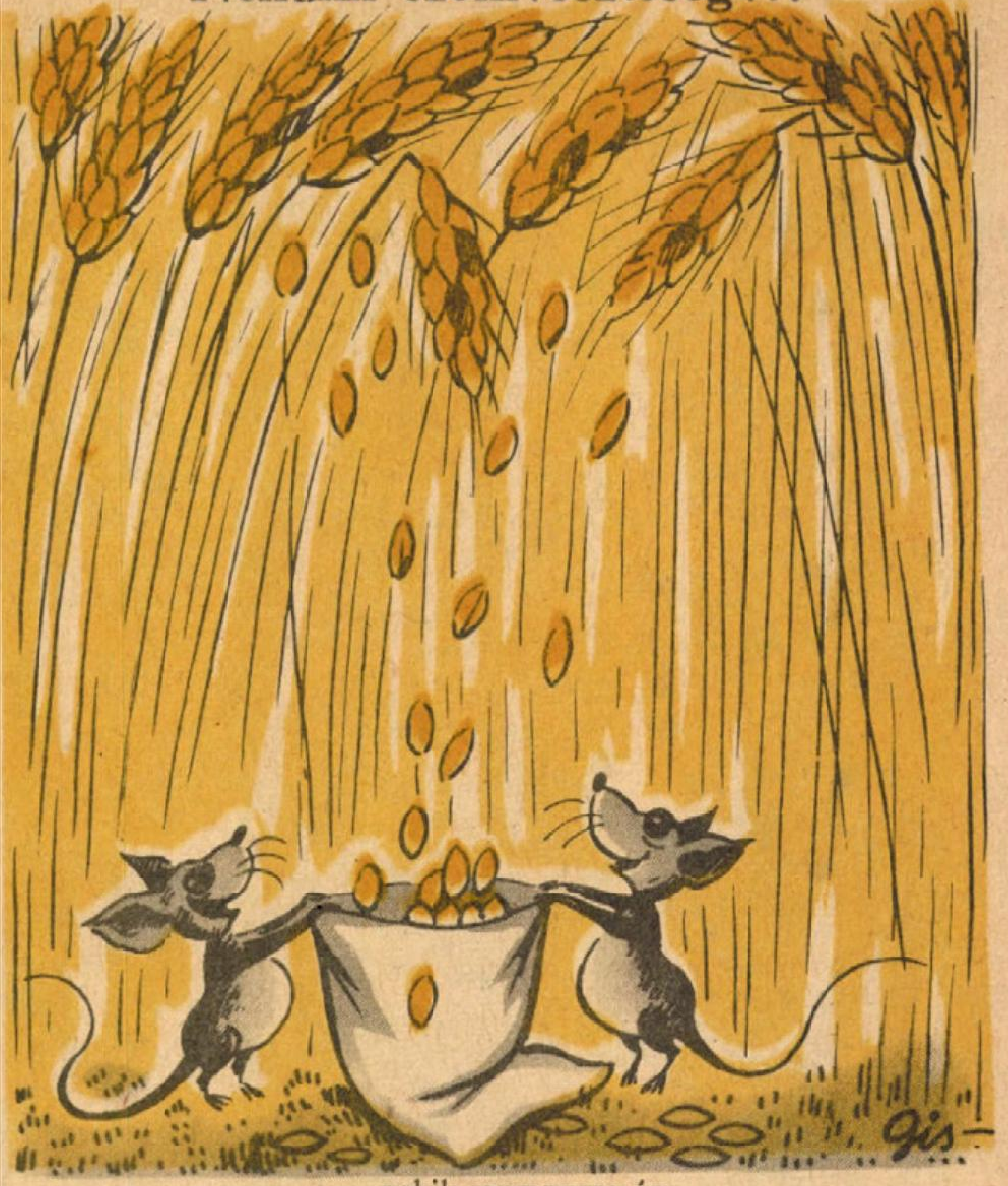

...nekik szemnyereség

Az író találkozása az olvasóval

Az író megérkezett a kis vasúti állomásra. Az állatorvos hatéves kislánya virágcsokorral, a kultúros kedves szavakkal fogadta.

— Köszönjük, mester, hogy eljött hozzánk. Nem kívánjuk, hogy külön előadást tartson. Más a célunk: fesztelen beszélgetés, mint az est címe is mutatja: „Az író találkozása az olvasóval." Isten hozta. A költségeket megtérítjük.

Sokan jelentek meg a kultúrházban. A díszasztalnál két jóképű nő közé ültették az illusztris vendéget, jobb oldalán az idős tanácselnökné foglalt helyet (megtiszteltetés), bal oldalán a kultúros most érettségizett rendkívül csinos húga (műélvezet).

Megindult a fesztelen beszélgetés. Az érettségizett kislány, aki Vera néven mutatkozott be, rögtön előszedett egy árkus papirost.

— Kezdődik az autogram! — sóhajtotta az író.

Tévedett. A kislány édesen csicseregte:

— Felolvasom a mester tiszteletére írt versemet.

Felolvasta.

— Nagyon kedves — szólalt meg az író.

— Ó, még sok verset írtam — folytatta Vera. — Szeretném, ha néhányat elolvasna közülük, mert nagyra tartom a véleményét.

Az író félszemmel a verssorokat nézte, félszemmel a lányt. Elárulta az irodalmat, az utóbbi sokkal jobban érdekelte. Nem sokáig legeltethette szemét a bájos látványon, mert az állatorvosné, a virágos kislányka édesanyja egy borítékot nyújtott át.

— Az uram nevében — mondta. — Az uram olyan szerény, mondtam is neki, így sohasem lesz író belőled. Pedig már több üzemi és szaklapban jelent meg cikke. A televízió részére írt darabot, nagyon kérem az író elvtársat, olvassa el, és ha tetszik, juttassa el illetékes kézbe. De ha nem tetszene, akkor is juttassa el, elvégre az író elvtárs se isten, tévedhet, nem igaz?

Az áradat folytatódott. A népes gyülekezetben mindenkinek akadt novellája, darabja, tanulmánya, sanzonszövege vagy legalábbis bökverse. Az író nem győzte meghallgatni az olvasók alkotásait.

Késő este vitték vissza az indóházhoz. Maga az állomásfőnök búcsúztatta keresetlen és őszinte szavakkal. A felesége csomagocskát nyújtott át.

— Egy kis útravaló — szólt lenyűgöző mosollyal.

— Elemózsia? — kérdezte az író felcsillanó szemmel.

— Dehogy. Írtam egy történelmi tragédiát, gondoltam, el tetszik olvasni a kupéban, hosszú az út Budapestig. Aztán tessék megírni a véleményét.

Otthon az író jó barátja megkérdezte:

— Na, milyen volt a kirándulás?

— Remek! — hangzott a válasz. — Csak a címét kellene megváltoztatni: „Az írók találkozása az olvasóval."

Stella Adorján

Határidős munka

Réber László rajza

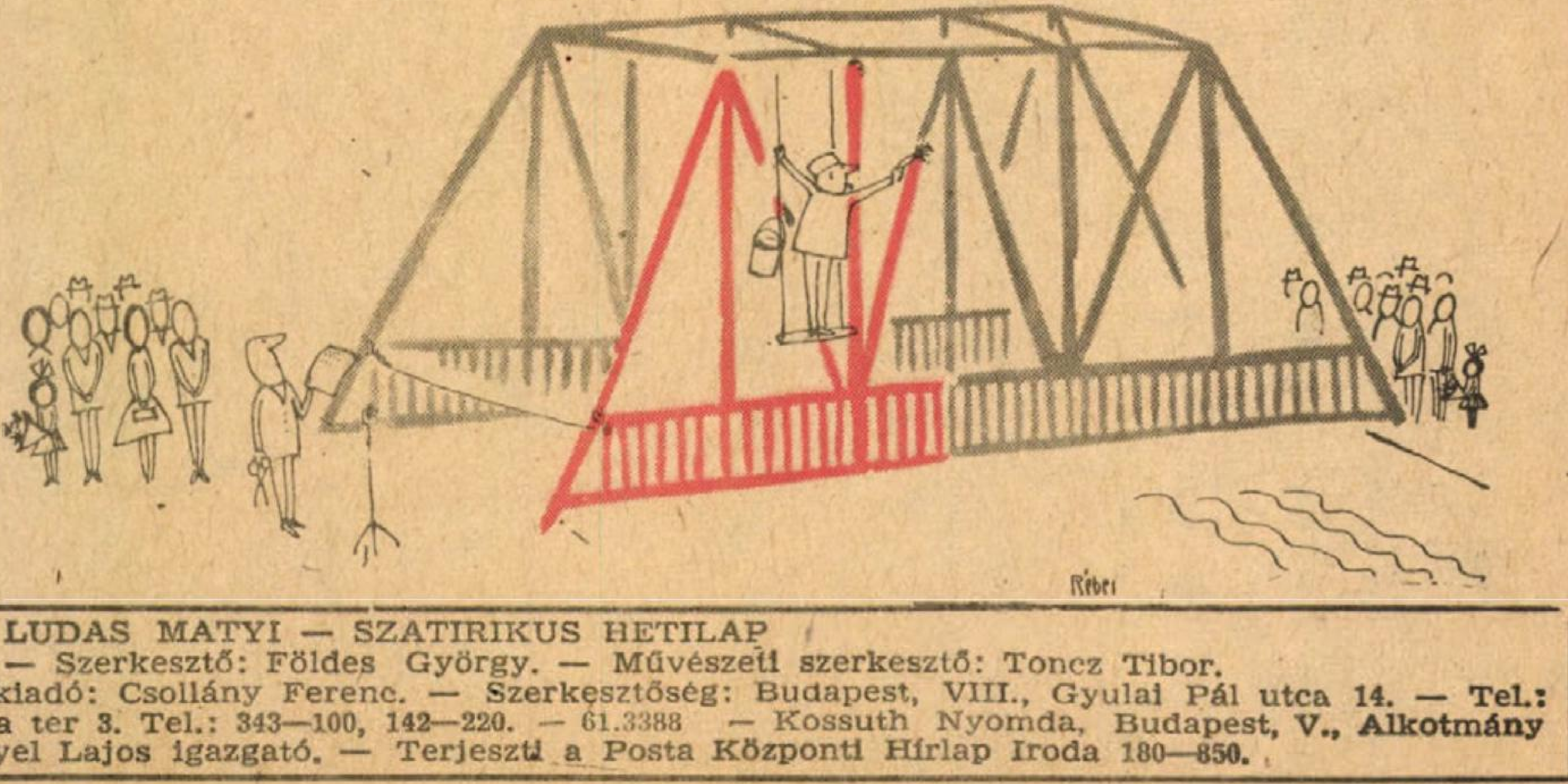

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.3388 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.